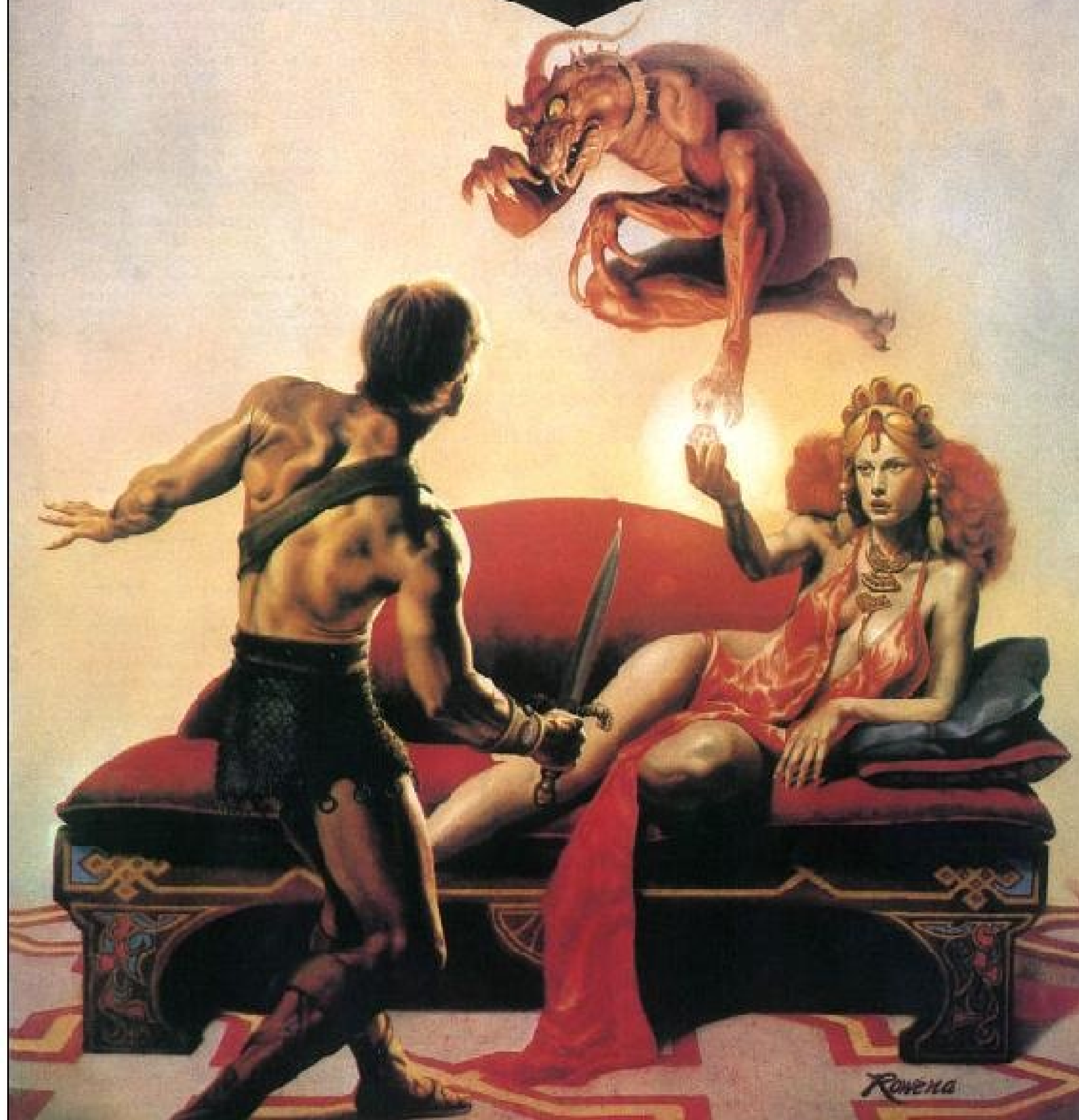
FANTASZTIKUS MAGAZIN 1990. I. ÉVF. I. SZÁM ÁRA: 41,50 Ft

ATLANTISZ



Bevezető

A hétköznapok tényei alkalmanként valamennyiünket elkedvetlenítenek. Csodák nélküli világ a miénk, azaz pontosabban valódi, VALAMIRE VALÓ csodák nélküli világ, olyan, amely hajlamos gátakat szabni a fantázia szárnyalásának. Pedig az emberek szeretik és áhítják a csodákat, örömüket lelik a fantázia játékaiban, s tudván tudják, hogy az álmokról való lemondásért a halálnál is rosszabb UNALOMMAL kellene fizetniök. Örömmel tudatjuk, hogy most mégis csoda történt: újra itt van Atlantisz!

A csodák kontinense, a bátrak, elvetemültek, dúsgazdagok, fegyverforgatók, kalmárok és mágusok rég eltűnt hazája ezúttal egy új, havonta megjelenő magazinnak kölcsönzi nevét, s reméljük, az idők folyamán átruház majd rá valamicskét dicsfényéből is.

Lapunk hasábjain — testvérlapunk, a GALAKTIKA legjobb hagyományainak szellemében - friss és klasszikus fantasy-történeteket, folytatásos regényt lel majd az Olvasó; az irodalmi alapanyagot a műfaj legihletettebb hazai grafikusművészei illusztrálják. Ezúton szólítunk — ismét — nyeregbe mindenkit, induljunk útnak, kalandozzuk be együtt Fantázia ezer veszéllyel teli, izgalommal és szépséggel mégis hívogató tartományait.

Atlantisz meghalt — sokáig éljen az Atlantisz!

A szerkesztőség

Impresszum, terjesztési adatok

ATLANTISZ FANTASZTIKUS MAGAZIN
1990. I. évf. 1. szám

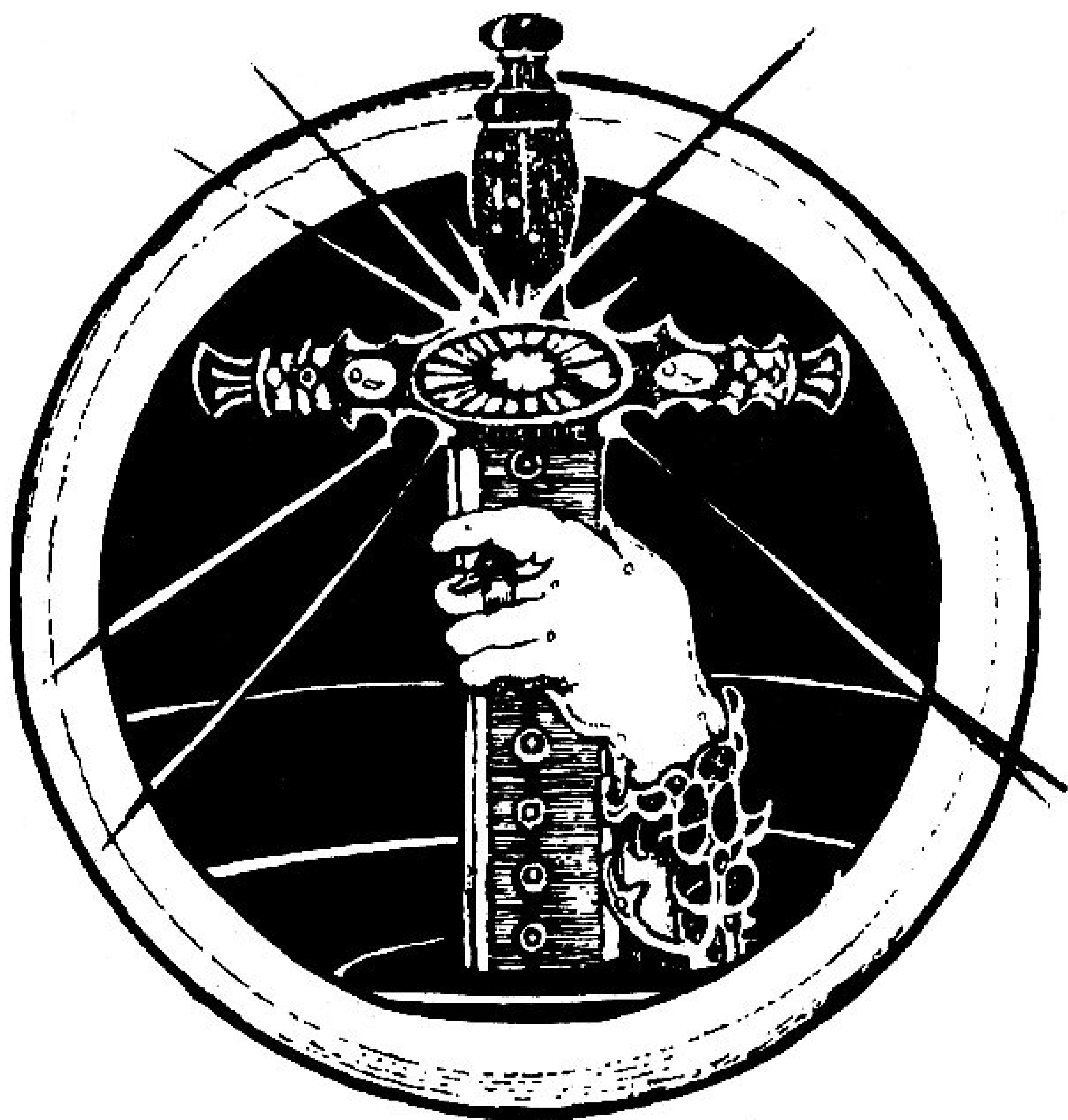
A borítón Rowena festménye

Főszerkesztő: Baranyi Gyula
Szerkesztőség és kiadó: Móra Könyvkiadó — Jókai Egyesület 1013 Budapest I., Attila út 35.
Felelős kiadó: a Jókai Egyesület elnöke

Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármelyik hírlapkézbesítő postahivatalnál, a hírlapkézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR), Budapest XIII., Lehel u. 10/a 1900 közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a Postabank Rt. 219—96162 pénzforgalmi jelzőszámra.
Előfizetési díj: fél évre 249 Ft, egy évre 498 Ft.
Egyes szám ára: 41,50 Ft

Készült a Somogy Megyei Nyomdaipari Vállalat kaposvári nyomdájában — 102255
Felelős vezető: Mike Ferenc igazgató
ISSN 0865—3895

Tartalomjegyzék



Copyright felsorolás

Paul Spencer: A sírbolt őrzője



Narac még mindig reszketett, amikor felért a tetőre. Remegő kézzel kapaszkodott meg a párkány egyik kiszögellésében; megnyugtatta a kő érintése és a nap melege. A szabad égbolt s a Poseidonis városa felé elnyúló hatalmas, nagy néha erdőfoltokkal tarkított síkság látványára idegei megnyugodtak; így is remélte, amikor felsietett a lépcsőn, a torony sötétjéből. Pulzusa egyre lassult. Megkönnyebbülten felsóhajtott és megfordult; a falhoz támaszkodott. A torony túloldalán síkság nyújtózott a

tenger felé, s ezüstös párába veszett a láthatár.

Aztán újra végigfutott rajta a hideg. Alig ötlépésnyire tőle, a tető közepén nyitott csapóajtó ásított, s az alatta lévő mélység titkára terelte gondolatait: eszébe jutott az a váratlanul felharsanó bömbölés, az, hogy időről időre nekicsapódik valami az aknát lezáró, képírással borított kőlapnak, s rettegett attól, hogy a Rém újra betör az emberek világába.

Keroth halálát megelőzően a két őrző kölcsönösen erősítette egymás bátorságát, ha másért nem, hát azért, mert vonakodtak kimutatni egymás előtt a félelmüket. Most viszont, gondolta Narac savanyú képpel, semmiféle szégyenérzet nem akadályozta, hogy engedjen menekülési vágya késztetésének. Nem mintha bármiféle oltalmat nyújthatna neki a tető akkor, ha a Rém feljön a börtönéből...

Narac hátat fordított Poseidonisnak, és a láthatárt kémlelte. Valószínűleg korai volt még Keroth helyettesére várnia. Még csak néhány óra telt el azóta, hogy Keroth halotti máglyája nyomán elfeketedett a tető, s tűzjel adta hírül egy őrző halálát, s azt, hogy újabb Kiválasztottat kell küldeni. A látóhatár csakugyan üres maradt. Naracnak összeszorult a szíve a gondolatra, hogy esetleg még egy éjszakát el kell töltenie odalent egyedül.

De mégis, emlékeztette magát, mégiscsak a bátorsága volt az egyik olyan tulajdonsága, amiért a kiválasztottak közé, került. És józan ésszel nézve a dolgot, nem volt más választása. Máris túl soká maradt távol őrhelyétől, s ezzel csak közelebb csalogatta legfőbb rettegése tárgyát. Hátat fordított a csapóajtónak.

Csakhogy a tenger felé nézve most már nem kihalt táj tárult a szeme elé. Apró alakok csoportját pillantotta meg a messzeségben; különös hangyamozgással haladtak. Amint Narac megtorpant, és tanulmányozni kezdte a távoli alakokat, úgy vette ki, hogy kifelé tartanak a ködből, a torony irányába. Még mindig túlságosan távol voltak tőle ahhoz, hogy bizonyos lehessen ebben. Különben sem őrá tartozott a dolog; a toronyba csak a város felől érkezhettek látogatók.

Még mindig vészesen vesztegette az idejét, s halogatta az alászállást. Egy részben önmegvetést, részben pedig rossz előérzetet kifejező fintorral az arcán, átpréselte magát a csapóajtón, s lesietett a lépcsőn.

A kőlap még a helyén volt. Most, hogy Narac visszatért, nem fenyegetett már semmiféle veszély. Jól tudta ezt, de idegeit még nem sikerült legyőznie.

Majd megtanulják. Narac szándékosan hátat fordított a nagy kőlapnak, s azt a felfordulást szemlélte, amit akkor okozott, amikor pánikba esve

felpattant, feldöntötte az asztalt és kiborította az ételét. A pörkölt jókora foltot hagyott a kőpadlón. Narac azon igyekezett, hogy visszakanalazza maradványait a tálba.

Fülsértő robaj — s már talpon is volt. A pecsétkőhöz ugrott. A helyén volt. A zajok folytatódtak, hangosabban, gyorsabban követték most egymást, s nem az aknából, hanem a háta mögül érkeztek. Az ajtón dörömböltek.

Narac elfordította tekintetét a kőről, s a fémmel megerősített ajtó felé indult. Most még egy hangot hallott: a fa döngetésébe vegyülő érthetetlen sikoltozást. Egy nő.

Azok a rohanó alakok a távolban...

Narac előrántotta a kardját, a másik kezével pedig hátrahúzta a reteszt. Lenyomta a kilincset, és kitárta a befelé nyíló ajtót; vörös hajú, fehér ruhás nő esett át a küszöbön. Mögötte több fegyverest is megpillantott Narac, láncokkal, rikító tolldíszes sisakban.

Lehajolt, s egyik kezénél fogva megragadta a nőt, s addig húzta, míg mindkét lába belül nem került a küszöbön; aztán egy mordulással becsukta az ajtót. Abban a pillanatban, amikor a helyére csúsztatta a reteszt, újra rázkódni kezdett az ajtó, megsokasodott a döngések száma, s dühödt szitkozódás tompa lármája szűrődött be odakintről. Narac hátát az ajtónak vetette, s ügyet sem vetett a ricsajra; a nőt figyelte, aki előbb feltérdelt, aztán feltápászkodott. Megfordult, kezével hátrasimította hosszú, vörös haját, s a férfi szemébe nézett.

Magas volt és karcsú; zöldes szemei egy vonalban voltak Naracéval, s arcvonásai is gyönyörködtették a férfi szemét. De Narac a hajára figyelt fel a leginkább, melynek bodor zuhataga csaknem derékig ért. Színe pedig annyira közel állt a skarláthoz, hogy a férfi még sohasem látott emberi fejen ehhez hasonlatosat; a homlok felett két szemközt ívelő fürt találkozott egy csúcsban.

A nő idegenségét felül bő, válltól magasan vágott ruhája jelezte: aranyzsinór fogta át a derekát, alja pedig redőkbe hajtva hullott alá csaknem egészen a lábfejéig. Elegáns egyszerűsége magas rangot sejtetett, még ha hiányoztak is róla az Atlantisz arisztokratái által olyannyira kedvelt színes díszítések. Ahogy ott állt levegő után kapkodva, egyik kezének karcsú ujjait a mellén nyugtatta, mintha csak így próbálná csillapítani szíve vad dobogását. Szemmel láthatóan nem jutott elég lélegzethez ahhoz, hogy beszéljen.

Odakint abbamaradt a dörömbölés és a kiabálás.

Narac visszacsúsztatta kardját a hüvelyébe, s összefonta a karjait. —

Ki vagy te, és kik azok a férfiak? Miért üldöznek téged?

A nő éppoly fürkészően tekintett a férfira, mint amaz őrá. Aztán lesütötte a szemét, és leengedte a karját, vállai is besüppedtek. Felsóhajtott, majd ismét kiegyenesedett, a férfi szemébe nézett — Aelitha a nevem. Apám a Lángoló Szigetek királya, messze, túl a tengeren. — Lassan beszélt, s idegen ízzel formálta a szavakat. — Azok az emberek arról a hajóról jöttek, amelyik megtámadta apám gályáját. Éppen Borealisba tartottunk a Haemestes királlyal kötendő esküvőmre. Ehelyett magának követelt a kalózok királya. Amikor kikötöttek, hogy vizet és lőszert vegyenek fel, megszöktem. Ők meg üldözni kezdtek.

Megfordult, s körbejártatta szemét az egyetlen helyiségen — az asztalon, a szekrényeken, az ágyakon, a kézirattekercsek állványán, a tűzhelyen s a felette lógó edényeken, a falra akasztott fegyvereken. Aztán észrevette a jókora, dombordíszes kőlapot a padlón, a szoba közepén, s értetlen arccal ismét Naracra nézett. — Miféle hely ez itt?

Eltelt egy kis idő, amíg a férfi válaszolni tudott. — Neked csakugyan messzire kellett járnod innen! — Habozott; csábította a társalgásra adódott lehetőség. De mi lesz a veszéllyel?

Felsietett az ablaknyíláshoz vezető néhány lépcsőfokon az ajtó mellett. Óvatosan kitekintett, s azt látta, hogy a felfegyverzett kalózok keresztbe vetett lábbal üldögélnek néhány lépésre az ajtótól, míg vezetőjük karba tett kézzel áll fölöttük, s a tornyot kémleli. Úgy tűnt, hosszas várakozásra rendezkedtek be. Talán erősítést vártak a hajóról.

Narac elgondolkodva jött le a lépcsőn. — Nem fenyeget közvetlen veszély, de lehetséges, hogy később megrohamozzák a tornyot. Elképzelhető, hogy úton van már a segítség Poseidonisból — talán időben érkezik, talán túl későn. Addig is: az ajtó el van reteszelve, és készenlétben állnak a fegyverek. Úgy látszik, van időnk beszélgetni. — Intett; hellyel kínálta a nőt az asztalnál. Az le is ült, s akkor villant Narac eszébe a tetőre vezető csapóajtó; felrohant a lépcsőn, hogy rátolja a reteszeket. Bizseregtető, csaknem örömteli izgalom szállta meg. Az emberi eredetű veszély megkönnyebbülést jelentett idegei számára.

— Hamarosan itt lesz az, akit a tegnap meghalt társam helyett küldenek — magyarázta, miközben újra lefelé lépkedett a fokokon. — A Kiválasztottakat mindig egy fegyveres őr kíséri. Drága a Kiválasztottak élete, vidéken pedig sokan nem tisztelik a törvényt. Várnunk kell; nem tehetünk mást. A falak olyan vastagok, amilyen magas egy férfi, az ajtók pedig súlyosak és erős a zárjuk. Kérsz bort?

A nő elmosolyodott, és elutasítóan lobogtatta karmazsinvörös haját.

Narac szemben ült vele, s ügyelt arra, hogy fenntartsa a bizalom légkörét. Sok múlott azon, miféle erősítést kapnak a kalózok az atlantiszi őrök megérkezése előtt, de ez nem olyasfajta gond volt, amit meg kellett volna osztania a nővel. Semleges téma felé tapogatózott, mialatt jobb kezét automatikusan kardjának markolatán tartotta.

— Nem hallottál még erről a toronyról? Elmagyarázzam a jelentőségét és a küldetésem fontosságát?

Most bólintott a nő. — Megkérlek rá. — Kezeit az ölébe ejtette, de szépséges zöld szeme élénken tanulmányozta a férfit, aki mesélni kezdett, rákezdett a betanult, papos szövegre.

— Atyám atyjának atyja idejében két nagy varázsló élt Poseidonis városában, Atlantisz birodalmában. Mindketten rejtett tudás, emberfeletti erők után kutattak. Egyikük, Agastor, istenkáromló volt, aki démonokkal akart kapcsolatot teremteni; olyanokkal, akikről úgy vélte, az istenek uralta világon túl találja őket. Numidon, a másik varázsló, az igazságot szerette, s az isteneket hívta segítségül, hogy nagyobb erőre tehessen szert, s azt a jó ügy szolgálatába állíthassa.

Numidon istenfélő kutatása gazdag jutalmat nyert. Hatalma volt a madarak és a vadak felett, s a saját hangján üzenhetett általuk. Hatalma volt a fájdalom és a betegség démonai felett, s gyógyulást adhatott a betegeknek. Hatalmában állt elűzni a rossz szellemeket, akik romlást hoznak az emberre. De Agastor istenkáromló erőfeszítéseinek gyümölcse...

Lentről harsogó üvöltés szakította félbe a mondatot; a legmélyebb bömbölés és a legvelőtrázóbb sikoly dermesztő egyvelege volt ez a hang, mellyel a Rém tiltakozott bebörtönzése ellen. Narac megmarkolta az asztal szélét, és összecsikorította a fogait, míg a rémület hulláma végigtekergőzött a gerincén. Aelithának tágra nyíltak a szemei, ökölbe szorult a keze. Egy pillanatra egymásra néztek Narackal.

Narac kifújta a levegőt. — Erre is magyarázatot ad majd a történet. — Összedörzsölte izzadt tenyerét, s folytatta:

— Sokévi titkos kutatás után, melynek során Agastor — a koboldok és alacsonyabb rendű szellemek megidézésével kezdve — eljutott addig a pontig, ahol már hatalmas erőkkel is kapcsolatba tudott lépni, s végül sikerült beszélnie egy olyan lénnyel, amely egy, az istenek uralmán kívül eső birodalomhoz tartozott. A varázsló egyik segédje, aki fejvesztve, a bűntudattól űzve menekült a színről, nagy fekete füstről zagyvált valamit, ami egyben kapu is volt valahová, egy nem emberi hangról, mely egyszerre volt elképzelhetetlenül távoli és elviselhetetlenül hangos,

Agastorról, aki valami földöntúli nyelven üzletelt, meg valami alaktalan mozgásról a sötétségben; beszéd közben érte a halál.

Senki sem tudhatja, miféle alkut kötött Agastor, sem azt, él-e még a mágus ebben vagy valamelyik másik világban. Senki sem látta a segédje menekülése óta. De házából új lény lépett a helyébe, a legeslegfeketébb napon. Lépett, de nem a lábain járt, s minden lépéssel növekedett, minden lépéssel magasabbra és szélesebbre dagadt, míg végül mindent felmarkoltak és összezúztak egyre növekvő karjai; férfiak, nők és csecsemők táplálták egyre növekvő szájait, s még a lába alá került épületek köveit is felfalta, két rágás között pedig egyszerre bömbölt és sikított kozmikus diadalérzetében.

Addig növekedett, míg végül magasabb lett Poseidon hatalmas szobránál is; addig növekedett, míg fénylő csúcsa végül a felhőket súrolta. Azután ráhágott Poseidonis városára, porig rombolta a házakat és a templomokat, a raktárakat és a palotákat, elsöpörte a város falait és embereink tetemét szétkente az utcákon. A levegő beleremegett a bömbölő sikolyba: olyan volt, mint amilyet most is hallottunk, csakhogy az még csupa örömhang volt.

Aelitha összevonta a szemöldökét: a kőlapot nézte a padló közepén.

— Kész szerencse — folytatta Narac —, hogy Numidon háza olyan környéken épült, ahová a Rém még nem jutott el. Numidon volt Poseidonisban az egyetlen, aki ismerte a démon nevét és természetét, s tudta, milyen erőkben bízhat. Az istenek barátsága erővel töltötte meg gondolatait és cselekedeteit, s mágiája segítségével szembeszállt a démon hatalmával.

Villámokat küldött ellene, s ezek megingatták a szörnyeteg erejét és megállásra késztették. De még akkor is, amikor gyengeségében megfagyva állt ott, üvöltő, toporzékoló hasonmásai pattantak elő mellette a levegőből, s ezekben az ikertestvéreiben ő sokszorozódott meg a város még élő lakosainak a szeme láttára. A pillanatnyi remény nyomában mindenki szívébe elkeseredés költözött, Numidon volt az egyetlen kivétel. Újabb, erősebb villámok segítségével legyőzte az első szörnyet. A Rém visszahúzta valamennyi szemét, s összes végtagját elhagyta az erő. Úgy állt ott Numidon isteni erejétől lenyűgözötten, mint valami hatalmas, félresikerült szobor. És eltűnt minden ikertestvére, mert fantomok voltak csak, melyeket saját akaratának erejével teremtett.

— És ez az alattunk lappangó valami? — suttogta Aelitha.

Narac bólintott. — Numidon varázserejével aknát nyitott, s olyan áthatolhatatlan anyaggá olvasztotta a Rém körül a sziklát, amilyen anyag

sehol sem létezik a természetben. Ugyanebből az elvarázsolt sziklából formázta meg az aknát lezáró kőlapot is. Amikor pedig istenektől kapott hatalmával összezsugorította s az akna mélyére vetette a démont, varázsereje lezárta a szörnyeteg börtönét a kővel, melynek lapjára az örök rabság pecsétjét véste.

A nő hátratolta a székét, és odament a kőlaphoz. — Tényleg furcsák ezek a jelek. Mintha ugyanúgy ott lennének a kő belsejében is, mint a felszínén. Tehát nem tud feljönni a démon, akárhogyan üvölt és hadakozik is?

Narac felállt és odament mellé. — A pecsét önmagában nem elegendő ahhoz, hogy visszatartsa, az akna sem, legalábbis nem sokáig. Nincs ember, aki felfoghatná Numidon bölcsességét: ő egy kozmikus törvényről beszélt, ami elsöpör minden mágiát, sőt még magukat az isteneket is. Minden kötőerőnek, mondta, megfelel egy másik, bontó erő, s az évek múltával a démon rábukkanhat az ellenszerre. De úgy gondolta Numidon, hogy a kőlapot a helyén tartó varázs kitart, ha a kő állandó őrizet alatt áll. Valakinek őrt kell állnia minden nap és minden éjszaka minden órájában, máskülönben a démon megtörhetné a varázst.

— És te...? — A nő megérintette a mellkasán.

— Én Narac vagyok, az őrző, a Kiválasztottak egyike. — Büszkeség csendült ki a hangjából. — Minden évben kiválasztanak nyolc őrzőt Atlantisz ifjai közül. Próbára teszik értelmüket, jámborságukat és becsületüket. Két páros szolgál, s havonta váltják egymást. A másik négyes készen áll arra az esetre, ha betegség, baleset vagy akár a rátermettség hiánya miatt szükségessé válik az őrzők váltása. Ellenkező esetben a következő évben szolgálnak.

Embert próbáló feladat a pecsétkő őrzése. A démon nem jöhet ugyan fel addig, míg mi virrasztunk, de üvöltése és a kőre mért dühödt csapásai megingatják az őrzőnek a Numidon varázserejébe vetett hitét, s elhitethetik vele, hogy őrjöngő haragjában a démont semmi sem tartóztathatja fel.

Az idő nagy részében minden csendes. Gyakorlatozunk, beszélgetünk, játszunk, olvasunk és imádkozunk, sokat imádkozunk. De fárasztó lassúsággal telik csak az idő, s lényünk egy része folytonosan a következő üvöltéstől, a torlaszra mért következő csapástól remeg.

Mindig ébren kell lennie legalább az egyik őrzőnek, így hát virrasztunk, míg a másik alszik, s ekkor is van a legnagyobb szükség az éberségre.

Tegnap éjjel Keroth és én már havi szolgálatunk vége felé jártunk; Keroth megcsúszott a tetőre vezető lépcsőn, lezuhant és szétzúzta a

koponyáját. — Szünetet tartott, felidézte magában a hangot és a látványt. — Alig ért még a mennyekbe Keroth máglyájának a füstje; egyedül várom most a Kiválasztottat, aki katonák kíséretében megérkezik majd, hogy a helyébe lépjen.

Elmosolyodott; élvezetet okozott számára a nő szépsége és odaadó figyelme. — Beláthatod hát, hogy a jelenléted kívánatosabb most, mint bármikor.

Válaszként mosolyra kezdett húzódni a nő szája, amikor egy csattanás nyomán mindketten megmerevedtek: nem a kőlap, hanem a kapu irányából jött a hang. Narac érezte, hogy a kezébe ugrik kardja markolata, ahogy megfordul, hogy szembenézzen a rohammal.

Újabb robaj, mennydörgőbb az előzőnél is. — Valami faltörő kos! — morogta Narac.

Felnézett a csapóajtóra, és számba vette a lehetőségeket. Ha kitárná a csapóajtót, azzal utat nyitna a tetőn lévőknek, akik esetleg létrán feljutottak a toronyba. De a Kiválasztottaknak igen jók a reflexeik, s Narac bízott abban, hogy a megfelelő pillanatban képes lesz becsapni és eltorlaszolni a csapóajtót. Aelithához fordult. — Őrizd a pecsétet, míg én megnézem, mi folyik odakint.

Karddal a kezében felment a lépcsőn, és lassan, hangtalanul visszahúzta előbb az egyik reteszt, aztán a másikat. Készen állva a gyors visszavonulásra, visszafojtotta a lélegzetét, és csaknem függőleges helyzetig emelte a csapóajtót. Újabb robaj hallatszott a kapu felől.

Fölötte csak a kék ég. Egyik lábával fellépett a következő lépcsőfokra, és kikandikált a nyíláson. Üres volt a tető. Hallotta, hogy odalent újabb rohamot intéznek az ajtó ellen.

A férfi lenézett. Aelitha a pecsétkő mellett állt, s inkább arra meresztette a szemét, mint őrá vagy az ajtóra. Narac elégedetten lépett ki a tetőre, és átment a másik oldalra, a párkány kiszögellésének oltalmába.

Gyors pillantást vetett a mélybe, s azt látta, hogy két férfi vízszintesen tartja a rönköt, amivel az előbb a kaput döngették. Nyilván a szárazföld felé fekvő, közeli erdőkből hozhatták, mialatt ő Aelithával beszélt. Az újabb robajra megint letekintett; a két támadó visszatántorodott a kossal: szilárdan tartott még az ajtó. Narac megnyugodott a kétszemélyes faltörő kos láttán. A vastag jói elreteszelt ajtó sokáig kitart még ezzel szemben.

Aztán felmerült benne a kérdés, miért csak ketten vannak. Egészen bizonyos volt benne, hogy legalább hármat látott, amikor keresztülvonszolta Aelithát az ajtón, meg amikor kikémlelt az

ablaknyíláson. Kétségbeesetten jött rá, hogy a harmadikat nyilván visszaküldték, hogy erősítést hozzon a hajóról. Ha elegen vannak a kalózok, bevehetik a tornyot — a főbejáraton keresztül időbe telne, sokkal gyorsabban menne viszont a csapóajtón keresztül, ha előtte sikerült feljutniuk a tetőre.

Mélyre hajolva átfutott a szárazföld felőli oldalra, és a város felé kémlelt. Miért késlekedik ennyit a váltás?

Aztán gyorsabban kezdett verni a szíve. Porfelhő kúszott a távolban a poseidonisi úton. Narac kimeresztette a szemeit, és meggyőzte magát, hogy mozgó pontocskákat is lát, akik bizonyára emberek. Ujjaival dobolt a mellvéden. Igen — igen, apró sötét foltok váltak ki az országút barna szalagjából. Minden bizonnyal Keroth váltása és az őrség; kétségkívül barátok, minthogy Atlantisz fővárosa felől érkeznek.

Narac gyorsan a csapóajtóhoz kúszott, átpréselte magát a nyíláson, és helyükre tolta a reteszeket. Miközben lesietett a lépcsőn — olyan gyorsan, amennyire csak Keroth zuhanásának emléke engedte —, Aelitha kérdő tekintettel fordult el a pecsétkőtől.

— Segítség a láthatáron! — újságolta Narac, s nyugtatóan a vállára tette a kezét. A nőt nemesi származása arra késztette, hogy elhessentse a kezet, de mosolya válaszmosolyt fakasztott a férfi ajkán.

Az előbbieknél is mennydörgőbb robaj visszhangzott keresztül a tornyon.

Narac az ajtóhoz ugrott. A vasalások kezdtek befelé hajlani, s megfeszült a súlyos retesz. Azután engedett az ajtó, s Narac látta, hogy kint a harcosok újabb rohammal készülnek rá, hogy teljesen bezúzzák.

— De összesen két emberrel? — suttogta.

Visszafordult a nőhöz, s fittyet hányva az etikettre, megragadta a karját. — Nem várakozhatunk tovább a segítségre. Ki kell mennem, hogy feltartsam őket, míg megjönnek az embereink.

— Egyedül? — kérdezte Aelitha tágra nyílt szemmel.

Újabb csapás visszhangzott az ajtóra meghajlott a retesz.

Aelitha kiszabadította magát Narac szorításából, s a falon függő fegyverekért futott. — Én is tudok bánni a karddal!

De a férfi mellette termett, mielőtt még megérinthette volna a markolatot. — Nem! Neked az őrző helyére kell állnod!

A kőlapra mutatott. — A Rém rájöhetne, hogy őrizetlenül maradt és kitörhetne. Ott kell maradnod, és ügyelned rá, hogy meg ne törjön a varázs!

Újabb csapás zúdult az ajtóra; repedés támadt a nagy reteszen.

Mindjárt utána a pecsét felől is dördülés hallatszott. Aelitha a kőlapra villantotta tekintetét. Két kézzel megragadta Narac jobb kezét, száját pedig az arcához szorította. — Ha te el mersz menni, én itt merek maradni.

Kellemes izgalom futott végig Narac végtagjain. — Segíts kinyitni az ajtót! Aztán gyorsan csukd be mögöttem, és told rá a reteszt, ha tudod! Amíg feltartom őket, te őrződ a pecsétet.

A nő bólintott, s a kapu felé nézett, ahonnan újabb, az eddigieknél is erősebb robaj hallatszott.

Narac előrántotta á kardját. Így bosszulja meg magát az előző hetek unalma, gondolta. Most hősiességre volt szükség; itt volt a lehetőség, hogy bebizonyítsa, érdemes az őt őrzővé avatok bizalmára. A skarlátvörös hajú Aelitha szépsége, a szemében gyúlt izgatott fény csak tovább fokozta a pillanat nagyszerűségét. A hercegnővel a nyomában az ajtóhoz lépett.

Nem törődve a pecsétkő felől hallatszó újabb dörejjel, Narac elhúzta a reteszt, Aelitha pedig megragadta a kilincset. Találkozott a pillantásuk: a lány ajkán mosoly árnyéka játszott. Narac jobbját kardja markolatára helyezte, míg bal kezével ő is az ajtóba kapaszkodott.

Bólintott, mire mindketten hátrafeszültek, az ajtó pedig nyikordult egyet, és befelé mozdult.

Narac mély lélegzetet vett, s kicsusszant a nyíláson. A két kalóz láthatóan éppen pihenőt tartott; egymás mellett álltak, kettejük között függőlegesen tartották a kost. Amikor meglátták Naracot, elengedték a szerszámot. A hegye épp csak néhány centiméterrel tőle ért földet. Narac reménykedve arra gondolt, hogy ezzel a kalózok megfosztották magukat leghatékonyabb fegyverüktől. Egy kiáltással rájuk vetette magát.

Eltérítette a jobb oldali férfi kardját, a másikat pedig egy rúgással a földre küldte, miután kitért kardjának elemi erejű csapása elől. Azután nem tudta tovább követni a történteket, mert automatikusan védekezett; záporoztak rá az ütések, előbb a még talpon lévő, aztán pedig a feltápászkodó másik férfi részéről. Narac pengéje önálló életre kelt, úgy ugrált a kezében, s hol elhárított egy rohamot, hol alázuhant, hogy ráharapjon egy szabadon hagyott húsdarabra vagy ellenálló páncélzaton fejezze be útját. Biztos volt benne, hogy ejtettek rajta sebeket, de ezekből semmit sem érzékelt.

Időről időre visszatáncolt, visszavonult, hogy lélegzethez jusson, de csak azért, hogy aztán nagy makacsul újra szembeszálljon az ellenfél támadásával. Kevés esélye volt, hogy legyőzze a páncélban,

létszámfölényben harcoló kalózokat, de belekapaszkodott a reménybe, amit a közelgő segítség gondolata jelentett. Ha legalább fel tudná tartani ezt a kettőt... ha a harmadik nem érne vissza az erősítéssel...

Nagy ugrásokkal, pörögve védekezett, merészen támadt; nem volt ideje gondolkozni. De egy pillanattal később, amikor háttal állt a toronynak, a kalózok háta mögött megpillantotta az atlantisziak csoportját; tisztán látta őket az úton. Páncéljukon, lándzsáik hegyén csillogott a napfény. Hamarosan a kalózok is észreveszik majd őket, és elmenekülnek. Hacsak nem az ő társaik érkeztek meg...

Újult erővel szúrt és vágott, megdöbbenést és rémületet keltve ellenfelei arcán.

A városba vezető út üres volt. Nem voltak kalózok, s nem voltak a közeledő bajtársak sem.

Abban a pillanatban eltűntek.

Narac döbbenten megtorpant egy pillanatra. Aztán megpördült; ellenségeit kereste a háta mögött. Üresség tátongott közte és a torony között. Még a faltörő kos is eltűnt.

Narac arra eszmélt, hogy verejték ömlik végig a testén. Remegni kezdett a lába. Agya legmélyén elgondolhatatlan gondolatok kergették egymást — a démon fantomokat teremtő hatalmáról...

Megemelkedett a föld, ő pedig hanyatt vágódott.

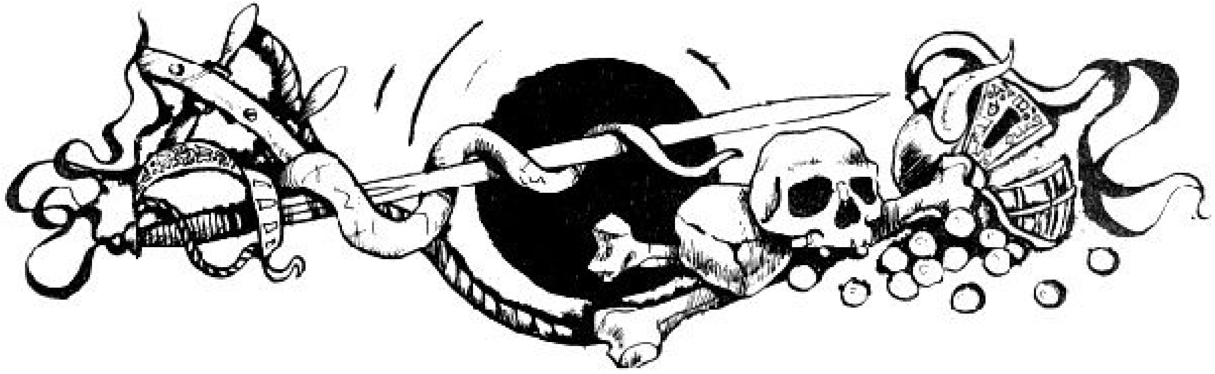
Amint kábultan fél könyékre emelkedett, a torony kettéhasadt. Cikcakkos vonal jelent meg az oldalán, s pókhálószerű repedések futottak körbe a falakon. A csipkés mellvéd úgy nyílt ki, mint egy virág, a hatalmas kőtömbök szétugrottak, s valami sikoltó, sötét folt nőtt ki a leomló romok közül.

Aztán nagy dörgéssel repedések nyíltak a megemelkedő földben, s ágakra válva szétfutottak az egész síkságon, miközben a romokból kiemelkedő, egyre dagadó valami vonagló végtagokkal, üvöltő szájakkal tört az ég felé. S amikor a Rém skarláttarajos fejének legnagyobb s legszörnyűségesebb agyarakat elővillantó, ordító szájából előtört az a visító, női kacaj, akkor, csak akkor látta át tisztán és véglegesen a becsapott Narac, az utolsó őrzők közül, milyen katasztrofális következményekkel jár, hogy nem tudta teljesíteni a rábízott feladatot.

Hajdu Gábor fordítása
Rőczei György rajza



Lin Carter: A fekete holdfény



Első fejezet
Ismeretlen tengereken

A vérvörös nap lángszőnyeget terítve bukott le a Déli-tenger, a Yashengzeb Chun sötét vize fölött. Tüze felgyújtotta a nyugati égboltot, és megütközött Zosk dzsungelszigetének kusza, fekete, rejtelmes lángjával.

A *Fekete Sólyom* nevű kalózgálya dél óta küszködött a széllel, távol a széles lagúnától, ahol a sárgásbarna, szelíden ívelt vonalú partra hófehér tajtékot sodortak a hatalmas hullámok. Az éjszaka közeledtével hideg szél kerekedett. Megzörgette a nedves homokpad mögött zöld falként magasló lombos páfrányokat és toboztermőket, belekapott és megzúgatta a sudár, fekete gálya bíborszínű vitorláit, a kisebb széllökések pedig nekiverdesték a hullámokat a hajó sárkányt formázó, kiugró orrának.

Az emberek átfagytak a nyirkosságtól és a hidegtől. A gálya előfedélzetén az elsőtiszt vacogott a jeges szélben, hiába vonta szorosabbra magán a nehéz, vízhatlan köpenyt. Magas termetű, testes zangabali volt, állát sűrű, rövidre nyírt szakáll borította, a fejét ezzel szemben kiborotválta. Ahogy reszketett a metsző szélben, fülében csak úgy csillogtak az aranykarikák.

Az ősz első hónapja, Shamath már a végéhez közeledett, a szél csípőssége ilyenkor már a közelgő télre figyelmeztetett.

A karmazsinvörös égre sötét árnyék magasodott fel; Chelim megfordult, s bólintott a kapitány felé. — Még nem jött jelzés; a fiú

eltévedhetett — dörmögte sötét ábrázattal.

A *Fekete Sólyom* kapitánya nem válaszolt. A nedves szél megráncigálta s kétoldalt felcsapta fekete köpenyét; olyan volt, mintha mindjárt szárnyra kapna, s elrepülne a hideg szélben. A köpeny alól kilátszott félig meztelen, bronzszínű teste, mely izmos volt, mint egy ifjú gladiátoré. Fekete, vastag szálú, nyíratlan haja a *vandar* sörényére emlékeztetett; a szél felfújta széles vállról, s szinte keretbe foglalta vele e kemény, érzéketlen arcot, melyet még zordabbá tett az erős áll és a tisztára borotvált vonások érzelemmentessége. Fenyegető, fekete szemöldöke alatt az oroszlánéhoz hasonló aranyszempár villogott. Városi ember nemigen állta e sötéten égő szem pillantását — hát még az, aki csatában került szemtől szembe vele! Királyi termetét a jeges szél ellenére csak egy öves-pántos lemuri hadipáncél fedte, keskeny csípőjén díszes övet és skarlátvörös ágyékkötőt viselt. A Mommur-hegyeken túli fagyos Északföldéről származó barbár lévén az ilyen éjszakákat egyenesen tikkasztónak érezte.

A tarakusi kalózok, a Vörös Testvériségben vele szövetkezett Kapitányok számára ő a *Fekete Sólyom* Khongrimja volt. Amúgy pedig Thongornak hívták.

— Eltévedt vagy megölték — morogta mély hangján. — Gorm tudja, miféle vadak tanyáznak azokban az őserdőkben. És még vademberek is lehetnek... Sok fura történetet hallottam már a kapitányoktól az efféle szigetekről.

— Akárcsak én — dünnyögte a matróz, s ha megremegett, bizonyára nem mástól, csak a szél fagyos leheletétől. De ez a tenger itt nem szerepelt a térképeken, csakúgy, mint a túlnan elterülő sziget. Mióta a világ világ, nem sokan merészkedtek el ilyen messze nyugatra; Thurdis és Csargol hájas kereskedői csak Kovia vagy Ptartha partjai mentén hajóztak, a kalózok meg csak a gazdag zsákmánnyal kecsegtető, kirabolható, kifosztható gazdag városok környékén ólálkodtak.

De Thongor, a *Fekete Sólyom* kapitánya a pokol vörösen izzó torkába is bemerészkedne olyan kincsért, amilyet Zosk dzsungelszigete rejt — ha igazak a csak suttogva mesélt, ősrégi legendák. Az úttalan vadon sűrűjében valahol hatalmas kincs hever: Cadorna tűzgyöngyei, melyekért királyi árat lehetne kapni Tarakusban, a tolvajok bazárjában. És a *Fekete Sólyom* kapitánya a kardélig menő küzdelemtől sem riad vissza, csak hogy megszerezze magának ezt a kincset. A kalózhajó dél óta kémlelte a vadont, s miután rábukkant a lagúnára, partra küldött egy önkéntest, hogy derítse föl, vannak-e a szigeten ellenséges őslakosok. A vakmerő

ifjú Khantar Kan nyert a pénzfeldobásnál. A megbeszélés szerint már órákkal ezelőtt meg kellett volna kapniuk a jelet. Miféle váratlan balsors érhette utol a mindig vidám, mindig nevető ifjú harcost? Nem várhattak rá tovább.

Thongor türelmét vesztve dobta hátra a sörényét.

— Chelim, vigyél be minket, és ereszd le a horgonyt. Csavarj fel és rögzíts minden vitorlát. Fulvio!

— Igenis, kapitány! — A cingár, aszott kis zsivány ellépett a kormánykeréktől, és haptákba vágta magát.

— Szedj össze embereket a partraszálláshoz, és vigyetek magatokkal elegendő fegyvert. Ha készen álltok, ereszd le a dereglyét. Behajózunk a lagúnába.

Második fejezet
A gyilkos félelem

Negyedóra múlva megcsikordultak a csörlők, és a dereglye átlendült a hajó oldalán. Fulvio partra szálló egysége lemászott a köteleken, hogy elfoglalja helyét az üléseken. E látszatra tarkabarka haramiabanda a fél Nyugat városaiból, afféle rongyos csatornatöltelékekből állt össze. Itt volt köztük a kövér, holdvilágképű, hideg tekintetű, de nyájas mosolyú kovbeli, akinek széles selyemövében elmaradhatatlanul ott lapult a fűrészfogú vadászkés; a sötét bőrű, fekete hajú turániak, akiknek arcáról lerítt a csibészség, szájukból csak úgy dőlt a sok szitok, homlokukat rikító, pöttyös kendővel kötötték át, és mocskos ujjaikon ékkövek villogtak; akadt köztük egy-két cadornai ferde szemű, barna bőrű alak, akik lágy, dallamos hangjukon társaikat szidalmazták, s eközben elmélyülten játszadoztak tőrük markolatával. Néhányan rabszolgabélyeggel voltak megjelölve, s akadtak, akik a törvényenkívüliség jegyét viselték magukon; s valamennyien sok-sok szárazföldi és tengeri csatában vettek már részt, amire számtalan, már behegedt, kard ejtette seb utalt a testükön. Banditacsapat volt ez a javából, de mindhalálig hű, derék harcosok, akik bárhová elmentek Thongorral, s szolgálták őt piros vérük utolsó cseppjéig.

A dereglye eltávolodott a gálya karcsú, fekete törzsétől, és a néma evezők ütemes mozgása nyomán tovasiklott a vízen. Aztán az emberek föltaszították a nedves homokra, és kiugráltak belőle. A vizes homokban csikorgó csizmákkal vonszolták följebb a csónakot a parton, oda, ahol már nem érhették el a hullámok. Majdnem sötét volt már, amidőn

beléptek a sűrű lombú fák alá; a hold még nem kelt fel, és ahogy kényelmetlen érzésekkel eltelve körbepillantgattak az erdőben, a lenyugvó nap haldokló parazsa meg-meg-csillant késük meztelen pengéjén, s lángot gyújtott a szemükben.

A dzsungel sűrű volt, fekete és mozdulatlan. *Túlontúl* mozdulatlan! Az ösvényeknek visszhangozniuk kellett volna a vadászó *vandarok* bömbölésétől és a folyami *poa* rikoltozásától. De minden néma volt, mint a halál.

Thongor rögtön megérezte, hogy van valami hamisság ebben a súlyos levegőben. A városból jött kalózai érzékeit eltompították a bűzös és zajos sikátorok, amelyekben fölnevelődtek, az ő bölcsője azonban a fagyos Észak volt, benne tehát nem homályosultak el a vadon születettek élesre fent érzékei, s az a rendkívüli érzékenység, mellyel csak az igazi vademberek rendelkeznek. Szülőföldje, Valkarth kegyetlen pusztáin annak idején csak úgy maradhatott életben, hogy mint a vadászó macska megtanulta, hányféle íze lehet a szélnek, megtanulta, hogy felfigyeljen minden neszre, s hogy tudjon olvasni az éjszakában, mint a cserkésző vadak.

Mihelyt keresztülvergődtek a fák tömör falán, elállt a jeges szél. A körülöttük elterülő sötétség megtelt a korhadó levelek, a nedves föld fanyar s az őserdei virágok kábító, fűszeres illatával. És még valamivel...

A halál szagával...

Thongor aranyszeme fáradhatatlanul fürkészte a sűrű homályt, miközben zsákmányt kereső, néma vadmacskaként, de kezében széles pengéjű, meztelen valkarthi kardjával, lopakodott az élen, át a dzsungelén. Negyedóra múlva megtalálták a holttestet.

Fulvio akadt rá. A vézna, félszemű lator kis híján átesett rajta a sötétben. Rémült kiáltására rögtön ott termett Thongor. A test egy félig fölébe hajló *jannibar*fa alatt hevert elnyúlva. Miután kivonszolták onnan, a fedélzetmester, a már őszbe csavarodott hajú, öreg thurd, Thad Novis levette az ellenzőt a magával hozott lámpásról, és a gyertyaláng halvány fényével megvilágította a halott ember arcát.

Khantar Kan volt!

— Az istenekre, kapitány, kis híja volt, hogy rá nem léptem! Vaksi vagyok, mint a *xuth*... — siránkozott a minden porcikájában reszkető Fulvio. A többiek csak az orruk alatt morogtak, ahogy körbeállták őket. Egyikük elfojtotta döbbent kiáltását, amikor meglátta a lámpás gyér fényében az ifjú harcos arcát.

Thongor egy szót sem szólt, csak az álla feszült meg komoran. A

testen nem volt semmiféle jel — se vágás, se sérülés nyoma. És mégis halott volt, akár a kő — s az arcára fagyott kifejezés láttán mindenkit rettenetes balsejtelem kerített a hatalmába.

A halott szeme félig kidülledt az üregéből, látnivalóan egy megnevezhetetlen rémület következtében. Ajka kísérteties vicsorgásba dermedve húzódott föl fogairól. Vonásait kimondhatatlan iszonyat torzította el, hogy láttára az embert kirázta a hideg.

Thad Novis óvatosan végigsimította a kihűlt testet, de nem talált rajta semmit. Komor tekintetét fölemelve, kapitánya kérdő pillantásával találta szembe magát.

— Pokolian fura dolog ez — mondta halkan. — Úgy fest, mintha a fiú a puszta rémülettől halt volna meg. Sehol semmi nyom nincs rajta.

Az emberek erre morogni kezdtek, s közben riadt pillantásokat küldözgettek az őket minden oldalról körbevevő fekete dzsungel felé. Némelyek keze elindult ama védő amulett vagy kőbe vésett apró képmás felé, amely láncon vagy bőrszíjon lógott a nyakukban.

Thongor fölvette a lámpást, és elindult, hogy tüzetesebben megvizsgálja a földet ott, ahol megtalálták Khantar Kant. A lámpa fényénél találtak is valamit, ami talán még titokzatosabb volt, mint az, hogy egy ember a puszta félelembe is belehalhat. Khantar Kan az ujjával három szót rajzolt a csupasz földbe, mielőtt utolérte volna a halál — és ez volt az újabb, megfejtésre váró titok.

Vigyázz... Fekete holdfény — olvasta Thongor zord hangon.

— Kapitány — siránkozott Fulvio —, menjünk vissza a hajóra, s várjuk ki ott a reggelt. Csak az istenek tudják, mit jelent ez, de nekem már a hangzása se tetszik.

— Nekem se — bólogatott Thongor —, de azért továbbmegyünk.

Bevetették magukat a fekete vadonba, hátrahagyva a holttestet. Majd később, ha lesz rá idejük, eltemetik bajtársukat — feltéve, hogy megérik. A hűséges, vidám Khantar Kan nem nevet többé; és az a titokzatos balsors, amely lesújtott rá Zosk szigetének sötét dzsungelében, itt vár rájuk is az éjszaka csendjében, mint valami baljós fenyegetés.

Harmadik fejezet
Intés a monoliton

A hold, a vén Lemuria arany holdja felgördült a világ pereme fölé, és selymes fényével elárasztotta a vadont. Így már könnyebben vágták át magukat a sűrű növényzeten vadászkéseikkel és a Chusban készült

hosszú, görbe *kunwars*aikkal. De közben el is fáradtak: elcsigázta őket a rothadó növényzet átható illatú kipárolgása, a vérszívó rovarokkal való hadakozás. Lábuk minduntalan kusza indákba gabalyodott, vagy megcsúszott a síkos talajon, s keservesen átkozódtak, amikor a meztelen karjukat végiggereblyéző tövises ágak nyomában kiserkedt a vérük.

Mire fölkelt a hold, olyan messzire eljutottak, amilyen messzire csak tudtak. Az ősvadon itt hirtelen bűzös, fekete iszaptengerben ért véget, amelyből itt-ott rothadó farönkök álltak ki. A kidőlt fatörzseken combvastagságú kígyók siklottak végig könnyedén, s az iszapos parton látni lehetett az undok *poa* nyomait.

Thongor jelt adott a pihenőre. Az emberek elcsigázottan nyúltak el; mocskos rongyaikkal törölgették izzadt homlokukat, langyos bort kortyolgattak a bőrtömlőkből, s már annak is örültek, hogy megpihentethetik sajgó lábukat. A valkarthinak azonban nem volt szüksége pihenésre: acélos izmain mintha semmit sem fogott volna a fáradtság, és egyedül sokkal gyorsabban is haladt előre. Hátrahagyta őrnek a vézna kis Fulviót, s máris indult tovább keletnek, hogy a mocsár mentén, minden érzékszervével a veszélyt lesve, átkutassa a sűrű bozótot.

A hold fénye kellett, hogy megtalálja. Nagy, szürke zuzmóval borított kőoszlop volt, mely meredek szögben magasodott föl a nyirkos földből. Egy órás *lotifer*fa teljesen behálózta az alapzatát, s meg is döntötte kissé az oszlopot. A tiszta, arany holdfény élesen megvilágította a penészes monolitot.

Thongor megállt. Tehát élnek emberek a halál, a névtelenség és az árnyékba bújt szörnyűség e különös szigetén — vagy éltek egykoron, mert hiszen a kőoszlopon egy ókori képírással írt szöveg volt látható. Tőre hegyével óvatosan lekaparta a mélyen bevésett hieroglifákat éppen csak eltakaró zuzmóréteget. Ismerősnek tűntek a jelek, látott már ilyeneket egyszer, évekkel ezelőtt az északi sivatag egyik romos, elhagyott városában. Az ifjú valkarthi ugyan iskolázatlan ember volt, de kalandos pályája során bejárta a lemuri kontinens ismeretlen tájait, ahol sajátságos és nem mindennapi tudásra is szert lehetett tenni.

A hold fényénél elolvasta a feliratot, s a hátán végigfutott tőle a hideg.

Ha a Fekete Hold süt, a kőisten útra kél.

Bizseregni kezdett a tarkója; akkor szokta az ember érezni ezt a megmagyarázhatatlanul kényelmetlen csiklandást, ha valaki erősen figyeli hátulról. Félig megfordult, megvillant a kezében hatalmas kardja, a

Sarkozan acélpengéje; aztán fanyar mosolyra rándult az ajka, s visszafogta magát. Nem szipogó gyermek ő, hogy ijedten elsápadjon holmi kőoszlopba vésett szavaktól! Egy ilyen réges-régi intésnél azért több kell ahhoz, hogy félelmet plántáljanak a *Fekete Sólyom* kapitánya, a Vörös Testvériség Khongrimja, a Déli-tenger réme, Thongor szívébe!

Így hát továbbment, de még óvatosabban, és mindig az árnyékban lépkedve. A Fekete Holdról szóló figyelmeztetést egy rég elporladt kéz véste a zuzmó lepte monolitba, de a víg kedélyű, örökké nyughatatlan Khantor Kant valami nagyon is eleven dolog sújtotta halálra. És utolsó erejével, kihűlő ujját a nedves földbe mélyesztve, ő maga is figyelmeztetett a titokzatos veszedelemre, óva intve az esetleg a nyomába szegődő tengerésztársait...

Thongor lopakodó *vandar*ként kúszott át az aljnövényzet között.

Mi az az átok, ami e kincsekkel és névtelen rémülettel teli vad szigetre nehezedik?

Nem is álmodott róla, milyen hamar választ kap a kérdésére!

Negyedik fejezet
A Halál városa

Északfölde hideg pusztái nevelték, de öt éve, amióta átkelt a Mommur-hegységen, Kovia, Chush és Ptartha őserdők övezte városai váltak az otthonává. A trópusi vadonok tehát már nem voltak idegenek a valkarthi számára, sőt némán, gyorsan és roppant óvatosan tudott bennük közlekedni. Mint nincstelen ifjonc állt be a vad Chushban garázdálkodó egyik bandába, s nemsokára ő lett a vezérük. Ő és gyilkosokból álló csapata valóságos istencsapást jelentett Shembis nagy hasú kereskedőire, akiknek addig fosztogatták őserdei karavánjait, mígnem a város bosszúálló hercege, Arzang Pome kézre kerítette őket.

Ekkor őt és a banda életben maradt tagjait elárverezték, mint a barmokat. A valkarthit és banditáit Arzang Pome Shembis rabszolgagályáinak evezőihez láncolta, s ők hosszú ideig voltak kénytelenek kínlódni a tüzes nap és a csattogó korbácsok alatt, miközben a gyűlölt delfines lobogó lustán lengett a fejük fölött, s gazdájuk, az illatszerektől bűzlő kereskedő-kapitány jégbe hűtött bort szopogatott, s fiatal rabszolganőjével hancúrozott a csíkos, vászon napernyő alatt. Aztán egy forró éjszakán a puszta kezükkel és törött evezőikkel indultak gyilkolni, pusztítani, egyetlen üvöltő, vörös dührohamban, hogy a végén még a gályát is ellopják, melyen eddig csak

ragszolgamunkát végeztek, s nekivágjanak a szabad tengereknek, hogy csatlakozzanak Tarakus, a Kalózváros büszke kalózaihoz, s megtanuljanak egy újfajta kereskedelmet. S mivel a kalózkodás és a banditizmus igencsak közeli rokonok, Thongor és társai az elmúlt két év alatt előkelő helyet biztosítottak maguknak a kalózflottában. Egy kiszolgált, vén tengerész, akit a kivégzéstől mentettek meg Cadornában, súgta meg nekik a halottas ágyán azokat a szavakat, melyek elindították őket a messze, ismeretlen tengerekre, Zosk szigetének mesés kincsei nyomában. Itt valahol, e fekete ősvadon mélyén hever az a mesés, tűzgyöngyökbe rejtett vagyon — „ott, ahol a nagy kövek vannak", mondta a vén tengerész.

És abban a pillanatban meglátta ezt a hideg, merev, halott tájat, amint aranylón ragyogta be a hold fénye.

Az ifjú barbár kiért a dzsungel szélére, s ott megtorpant. Csak bámult, s a felfedezés izgalmától arcába szökött a vér. Ez volna az „ott, ahol a nagy kövek vannak", amiről az öreg beszélt?

Néhány méterre a sűrű bozóttól, ahol kuporgott, fokozatosan sziklás fennsíknak adta át helyét a dzsungel.

A fennsíkon túl, a mélyben, hatalmas, kör alakú völgy nyílt, mint valami sziklába mélyesztett, óriási tál. Mindenfelé kőhasábok hevertek rajta, törött kőoszlopok meredeztek vagy dőltek meg, valahogy úgy, mint egy hajdanvolt, ma már halott romváros elpusztult maradványai. Itt-ott irdatlan nagy kőtömböket is lehetett látni, mintha játszó óriások hányták volna őket szanaszéjjel nemtörődömségükben.

Thongor töprengve nézte a törött, széthajigált kövek vadonát. Hát persze, csakis ez lehet az a hely, amiről az öreg tengerész suttogott. Vajon a természet alkotta ilyennek, vagy emberek műve? A dzsungelben látott monolitot emberi kezek faragták s állították föl, és e kövek szabályossága is azt a riasztó eshetőséget sugallja, hogy itt is emberi céltudatosság és szakmai ügyesség munkált.

Leereszkedett a völgybe, s végigsétált a komor kietlenség néma utcáin.

Mégoly kifinomult érzékeivel sem észlelte az életnek semmiféle jelét.

Ha éltek is valaha emberek ezen a helyen, rég eltűntek már. Tűzhely füstje nem szállt fel a holdsütötte égre, léptek nem visszhangoztak a feldőlt kövekkel szegélyezett, kihalt utakon, emberi hulladék nem vonta magára kutató tekintetét, de még egyetlen törött edény cserepe, egyetlen kidobott rongy vagy kihunyt tűz egyetlen pernyéje sem. A halál városa volt a töredezett sziklák e pusztasága: mint valami halott metropolis

ösztövér csontváza, úgy terült el előtte földöntúli némaságában, holdfény beragyogta ürességében, s ha járt is benne valaki, az csak a régen halott múlt szelleme lehetett.

Az úttalan romok közt rátalált a kis tóra, amelyről az öreg beszélt. A kőszegéllyel körülvett, rezzenetlen, sötét víztükrön nem hatolhatott át a tekintet. A tó csakis emberkéz műve lehetett, mert a medence tökéletes köralakot formált, és a kőszegélyt nem a természet, hanem mesteri kéz emelte, faragta és csiszolta ilyenné.

A tó közepéből kőoszlop magasodott föl a csillagoktól fénylő, trópusi ég felé.

Olyan volt, s mégis valahogy más, mint az a kőoszlop, amit a dzsungelben látott.

Lehetett vagy harminc méter magas, egyenes, sudár, mint egy obeliszk, de elnagyoltan kifaragott, likacsos anyagú, s amennyire látta, írásjeleket sem véstek bele. A mozdulatlan tavat köröskörül egyenetlen kőkockákkal kirakott tér övezte.

Thongor némán átment a téren, letérdelt a medence szélére, s egyik kezét belemerítette a vízbe.

Hideg és szennyes tajtékkal teli posvány volt, ám amikor kihúzta a kezét, az tele volt víztől csepegő gyöngyökkel. Sima, gömbölyű felszínükön baljós fűzként lobogott, izzott a holdfény. Cadorna tűzgyöngyei! Első pillantásra fölismerte őket — méghozzá milyen fenséges és tökéletes anyagból, micsoda különleges méretben!

Fejedelmi vagyont tartott a kezében. És még vagy egy tucatnyi császárnak elegendő kincs szunnyadt odalent, a sötét vízben. Mosoly fénylett föl komor arcán. Marokszám meregette ki a tűzgyöngyöket a fekete tóból; s csodálta ragyogásukat a hideg holdfényben. Tüzük megannyi apró holdként fénylett.

Ekkor valami horkanásfélét hallott a mélyből, majd kérges, meztelen ujjak surrogását a száraz kövön. Fölugrott, maroknyi csöpögő gyöngyöt bedugott a csizmája szárába, és megfordult.

De a vademberek, e vicsorgó, meztelen horda ekkor már ott csüngött rajta; csorba agyaraik csattogtak, ferde vágású szemükben vérszomj izzott. Mintha maga a föld öklendezte volna ki őket a megdőlt kőhasábok alatti sötét odúkból. Trogloditák voltak — barlanglakok! Már értette, miért nem talált emberi jelenlétre utaló jeleket a réges-régi pusztulásról regélő térségben.



És mind rávetették magukat; súlyos testek nyomódtak a hátának, görcsös ujjak kulcsolódtak a karjára, tépőfogak kapkodtak a torka felé.

Ötödik fejezet
Vöröslő acél!

A fiatal kalóz úgy rázta le magáról a szőrös vadakat, ahogy a dzsungel királyi *vandar*ja rázza le a rácsimpaszkodó kutyákat. Csizmás sarkával beletiport az egyik vicsorgó ellenfele hasába; a szerencsétlen felmordult, majd hétrét görnyedve zuhant el.

Ekkor Sarkozan, a széles pengéjű, hatalmas kard kiszabadult hüvelyéből, s a levegőben suhogva-táncolva rázendített kísérteties

haláldalára. Hosszú, súlyos pengéjébe savval maratták be az ősi rúnákat, s a gombba foglalt nagy ékkő úgy égett, mint egy haragos szem. A holdfényben csillogó acéltükör — a pallos — villanva röppent Thongor feje fölé, majd szisszenve lezúdult, hogy a nyomában agy, csont és hús reccsenve hasadjon szét. Majd megint villant a fényes acél, s amikor Thongor visszahúzta, már vörös volt, nem tiszta.

Egy ideig feltartóztatta őket hatalmas íveket rajzoló, suhogó kardjával, mert a vademberek úgy féltek az éles acél hideg villogásától, mint a boszorkány az ezüsttől. De aztán kettesével, hármasával jöttek ellene, üvöltve, mint a sakál, mohón csattogó fogakkal. A valkarthi eleinte azt hitte, vad bennszülöttek, aztán, hogy vadállatok, s végül, hogy emberek. Meztelenek voltak, mint az oktalan állatok, de ember módjára fölegyenesedve jártak. Ormótlan volt a testük, a majmokéra emlékeztetett csapott válluk, s hosszú, térdükig lecsüngő karjuk, melyen csomókban dudorodtak ki az izmok. Kicsiny, kerek fejük szinte belesüppedt két válluk közé, piszkos, borzas, csapzott hajzatuk alól kivillogott eszelős tűzben égő, vörösen izzó, ferde metszésű szemük.

Vastag törzsüket és görbe lábukat azonban csak gyér szőrzet fedte. A gyapjasabb foltok között megmutatkozó csupasz bőrük piszkossárga árnyalatú volt. Márpedig a fiatal kalóz csak egy népről tudott egész Lemuriában, melynek borostyánsárga volt a bőre, s ferde metszésű a szeme — és ez az ősi Cadorna, Lemuria legnyugatabbra fekvő városának népe volt. Lehet, hogy e vicsorgó, imbolyogva ugrándozó csürhe a rég feledésbe merült cadornai település korcs utódnépe?

Lehet. De most nem volt idő ezen töprengeni. Túlságosan lekötötte az igyekezet, hogy életben maradjon. Veszett kutyákként rohantak rá, ő pedig suhogó, véres kardjával aprította őket, míg végül már halomban feküdtek véres tetemeik a medence kőszegélyén. Nyolcat, tízet, tucatnyit lemészárolt már közülük, de csak idő kérdése volt, hogy a puszta számbeli fölényük miatt is leteperik, maguk alá gyűrik, a földre terítik.

De jó lett volna, gondolta, ha nem jön le egyedül a katlanszerű völgybe, hanem visszatér a táborba. Ó, ha itt volna a háta mögött egy tucatnyi, tőrrel, tengerészkarddal, handzsárral fölszerelt, verekedni mindig kész kalóza! De most már késő volt a megbánás. Tovább harcolt, noha már az ő vasizmai is sajogtak a fáradtságtól, s a levegő zihálva tódult ki kiszáradt torkán. Szaporán pislogva próbálta szétoszlatni az egyre sűrűsödő vörös ködöt a szeme elől.

Ekkor az egyik ugrándozó állatember, aki talán társainál kevésbé süppedt bele a vadság sűrű homályába, s így közelebb volt az értelem és

az emberlét világosságához, nagy ravaszul rájött, hogy a vörösen suhogó acél falán át nem lehet hozzáférni a gyűlölt emberlényhez. Lekuporodott hát a töredezett kövezetre, egyik szőrös kezével kitépett belőle egy nehéz kődarabot, s majomszerű karja teljes erejéből Thongor felé hajította.

A homlokán találta el a valkarthit. Kábító erejű ütés volt. Thongor megtántorodott, dülöngélve küzdött az öntudatáért, de aztán a vörös kard lehanyatlott, érzéketlenné vált kezében, s nagyot kondulva, mint egy megütött gong, leesett a kőkockákkal kirakott térre.

És akkor elkapták. Mellel-hassal egy vaskos test vágódott neki, s ledöntötte a lábáról. Egy pillanat, s már torkon is ragadta volna a nagydarab állatember. Thongor azonban ékként szorította a lény álla alá egyik karját, így tartva távol a nyakától az összecsattanó fogakat. Forró, bűzös lehelet csapott az arcába, de maga a szőrös test is elviselhetetlenül büdös volt. Vaskos ujjú mancsok zárultak össze a torkán, hogy megfojtsák. Felnyögött, amikor egy újabb súlyos test vetette rá magát, majd megint egy s megint, mígnem az acsarkodó, karmolászó vadak teljesen maguk alá temették.

Elhomályosuló tudattal harcolt, hogy levegőhöz jusson. A homály megsűrűsödött a szeme előtt, tüdeje perzselt, szíve vadul kalimpált a mellében. Egyre fogyatkozó erővel harcolt a levegőért s azért, hogy a csattogó agyarakat távol tartsa a torkától.

Ekkor egy éles, parancsoló hang harsant valahonnan a vademberek háta mögül. Thongor nem értette, mit kiáltott, mert a nyelv ismeretlen volt előtte, de a testét a töredezett kőlapokhoz préselő rettenetes súly könnyebbé vált, és a vasmarok szorítása megszűnt a nyakán. Szomjas tüdővel itta magába a levegőt, miközben erős kezek fölrángatták a földről, két csuklóját erős bőrszíjakkal hátrakötözték, de olyan szorosan, hogy a szíj mélyen belevágott zsibbadt húsába. Így kiszolgáltatva az ősi romokat elárasztó vad hordának, sok embert elfogott volna a kétségbeesés.

Thongor ugyan nem szokott kétségbeesni, de most abban a tudatban kellett szembenéznie a sötét jövővel, hogy az életét órákban, esetleg csak percekben mérheti.

Hatodik fejezet
Éjszakai félelmek

Az öreg thurd harcost, Thad Novist kezdte legelőször nyugtalanítani

Thongor hosszúra nyúlt távolléte. Az öreg már akkor is oszlopos tagja volt Jorn rablóbandájának, amikor a siheder Thongor beállt a bandába, melynek később a vezére lett. Az ősz harcos kezdettől fogva, ahogy meglátta a barbár fiú hajlíthatatlan bátorságát, acélos erejét és rettenthetetlenségét, atyai érzéseket táplált iránta a keblében. Thad Novis a rabszolgaságba is követte ifjú vezérét, majd onnan a nyílt tengereken való kalandozásokba s a törvényen kívüli életbe. Kutyahűsége sohasem ingott meg; most zavartan, homályos nyugtalansággal eltelve portyázott el a tábor széléig, onnan vizslatva fürkésző szemmel a holdfényben fürdő dzsungelt.

Végül elszánta magát, s megkereste a vézna kis Fulviót, aki hátát egy fatörzsnek vetve, kövér borostömlőt dajkálva, hevert elnyúlva, lustán.

— Az ördög vigyen el, ember, mit károgsz? — siránkozott Fulvio. — A főnök jobban tud vigyázni magára, mint közülünk bárki. Azt mondta, várjatok itt, és mi itt várunk. Majd visszajön, ha jónak látja. Ülj le... pihenj... igyál egy kis bort!

Az öreg elszántan rázta meg a fejét.

— Nem vall a fiúra, hogy ilyen sokáig elmarad — mormolta. — Csak egy ösvényt keresett a tábor közelében, arról nem szólt, hogy föl akarná fedezni az egész nyavalyás szigetet. Valami elkaphatta, érzem... talán ugyanaz a Valami, ami szegény Khantar Kant is elkapta...

A kimondott szavak ott maradtak a levegőben. Fulvio hegyes nyelvével megnyalta a szája szélét, s mintha hirtelen jeges szél csapta volna meg, összerázkódott. A fonnyadt, félszemű kis bandita a szíve mélyén tudta, hogy az egykedvű, hűséges thurd az igazat mondja. De sehogy sem akaródzott elmozdulnia erről a biztonságos helyről s elmerülni a lesben álló dzsungel ismeretlen, néma mélységeiben.

Félelem és hűség viaskodott Fulvio csontos mellében. Az önzés és az arany utáni sóvár vágy volt az egyetlen szenvedély, amit valaha megismert ez a kis csatornatöltelék. De ő is majdhogynem bálványozta Thongort, és áhítatos tisztelettel nézett föl a nagyszerű barbárra. Hisz talán ő is lehetett volna Thongor, ha ott nevelődik fel a vad pusztában, magas és izmos férfiak, nemes szívű, bátor asszonyok között; ám a Sors úgy hozta, hogy az ő apja egy szemforgató, örökké siránkozó koldus, anyja egy lompos, házsártos némber, otthona pedig Pelorm szegénynegyedének valamelyik bűzös sikátora legyen.

Fulvio a szíve mélyén gyáva volt, s olyan gonosz, amilyen csak gyáva ember tud lenni. De ugyanott, a szíve mélyén, ahol a félelem a hűséggel viaskodott, rajongva szerette az erős, fiatal kalózkapitányt. És ez egyszer

a hűség győzedelmeskedett az egész életét vezérlő csúf önzés fölött.

Így hát átkozódva-szitkozódva föltápászkodott, s ráförmedt a csapat elnyúlva heverő tagjaira:

— Talpra, léhűtő, hitvány semmirekellői! Indulunk, ha az Isten is úgy akarja. A kapitánynak már vissza kellett volna érnie; valami történhetett vele. — Dühösen végigmérte az ősz thurdot. — Gorm óvjon téged, csahos vén eb, ha a kapitánynak nem kell a segítségünk!

Thad Novis nem szólt semmit. Mivel maga is alkalmatlan volt rá, hogy megérezze a félelem hideg és émelyítő mardosását, sejtelme sem volt róla, hogy az igazi hősiesség miféle szikráját lobbantotta lángra Fulvio szívében.

A dzsungelbe érve vonalba sorakoztak, hogy egymástól hallótávolságon belül legyenek. A sötétség mint valami nyirkos kéz, összezárult a kis Fulvio körül. Izzadva, halkan káromkodva vergődött előre a kis zsivány, szaporán csapdosva bozótvágó késével a kusza indákat, tövises ágakat. Mert igaz ugyan, hogy gondolkodás nélkül követett egy olyan embert, mint Thongor, az ismeretlen veszedelem feketén ásító torkába, de más dolog volt a saját elhatározásából tenni ugyanezt.

Az erdő megsűrűsödött körülöttük, s az összegabalyodott ágak kirekesztették a hold ragyogó sugarait. Miközben dongó léptekkel haladt át a nyirkos sötétségen, Fulvio a lopakodó, éles fogú valamikre gondolt, amelyek talán épp őrá leskelődnek most az éjszakában. Képzeletében megjelent az őserdők rettegett sárkánymacskája, a *deodath*, amint elementáris erővel ráveti magát. Hideg veríték csörgött le vézna nyakán — vagy ez már a *fathla,* Chush és Kovia fán lakó, undok piócájának zsibbasztó csókja volna? A feje fölött meglendült egy súlyos inda — vagy az *oph* szörnyűséges, embert is összeroppantó kígyóteste volt, a trópusi eldugott vidékek szarvat viselő kígyójáé?

Úgy érezte, mintha lidérces álmai elevenednének meg s falnák föl morzsánként a bátorságát, ásnák alá elszántságát. De azért csak baktatott tovább megállás nélkül, s minden egyes, végtelennek tűnő lépésénél átkozta magát, amiért ilyen meggondolatlanul, ilyen őrült módjára viselkedett.

Elérkeztek a már Thongor által is fölfedezett kőoszlophoz, s megálltak, hogy borzongató balsejtelemmel eltelve megszemléljék a titokzatos hieroglifákat. Tudott dolog, hogy az ősi romvárosokat rendszeresen látogatják az éjszaka és a félelem rettegett alakjai, a szellemek és a *morgulac*ok, a lemuriai legendák vámpírjai, és persze a nyugodni nem

tudó holtak prédára leső kísérletei.

Thad Novis aggodalmasan egyensúlyozta kezében súlyos handzsárját.

— Merre? — kérdezte.

Fulvio beharapta alsó ajkát, és tanácstalanul nézett körül. Itt kettévált a dzsungelen átvezető út: az egyik mélyen bevezetett a vadon sötét szívébe, a másik pedig elfordult keletnek. Ez volt az az irány, amerre Thongor egy órával ezelőtt elindult, de Fulvio ezt nem tudhatta.

— Merre, Fulvio? — lehelte Qualb, a kövér, holdvilágképű kovibeli. A többiek közelebb húzódtak.

Fulvio nem szólt semmit, csak rágta tovább a száját gyötrelmes határozatlanságában. Merre? Az egyik ösvény Thongorhoz vezet, aki talán ebben a pillanatban már a halállal néz farkasszemet; a másik út messzire visz az őt fenyegető veszedelemtől, s ha azon indulnak tovább, mindörökre elveszhetnek Zosk fekete őserdeiben.

Merre tovább?

Hetedik fejezet
A Fekete Hold

A vademberek kikötötték a halálra szánt Thongort. Négy karót vertek le a tér repedt kőkockái között, s ezekhez kötözték erős bőrszíjakkal a csuklójánál-bokájánál fogva. Most, hogy kezét-lábát így szétfeszítették, inait az elviselhetőség végső határáig kinyújtották, még a valkarthi acélos ereje sem volt elég, hogy kiszabaduljon kötelékeiből.

Thongor keményen megfeszítette az állát, és várta a halált.

A cammogó korcsfajzatok hordavezére nem törődött a foglyával. A fanatikusok vagy őrültek réveteg, vak tekintetével, rezzenéstelenül bámult föl az arany hold hideg tüzébe. Nem olyan volt, mint örökösen mormogó, ide-oda csellengő alattvalói: magas, a véznaságig ösztövér, csontos testét szakadozott, mocskos rongyok fedték, melyek valaha rég egy hajdani pap pazar szertartási öltözékéhez tartoztak.

Egy kőtömb tetején állva nézte a fekete vízen túl a magasban lebegő holdat.

Csontsovány arcát egyetlen piszkos gubancban vette körül a haja, mely alól zöld tűzként villogott ki sóvár szeme. Az otromba, mezítelen vadak papkirálya volt ő, az utolsó az elfeledettek sorában. De ő is csak egy kicsivel volt emberebb társainál.

Az egykori fényűző, mocskos rongyok alatt ösztövér teste meztelen volt és mosdatlan.

Csupasz lába kosztól feketéllett. Szennyes, madárkaromra emlékeztető vézna kezében fényesfekete *nebium* rudat szorongatott, melynek csúcsát kihunyó parázsként izzó, füstös kristály díszítette.

Thongor korábban is látott már ehhez hasonló botot, és tudta, hogy az ilyeneket nevezik a Hatalom Pálcáinak. Azt is tudta, miket művelnek a gonosz fekete mágusok a régi tanítás e megmaradt kellékével, s a gondolattól úgy összeszorította az ajkát, hogy minden csepp vér kifutott belőle.

Tudván, hogy Thongor erősen meg van kötözve, az imbolyogva cammogó, egymás közt mormogó vademberek lassan visszahúzódtak, s félkör alakban lekuporodtak a pap és az áldozat mögött.

Megkezdődött a szertartás...

Rongyos felhőfoszlányok úsztak a hold felé, hideg tűzsugarakban szórva szét fényét, hogy aztán kísértetiesen csillanjanak meg itt-ott a köves pusztaság komor díszletei között.

A boszorkánymester a félig elrejtőzött holdhoz intézte emberi nyelvhez alig hasonlatos, fojtott torokhangon előadott beszédét. A vér megfagyott Thongor ereiben, meghallván e különös, ugató hangokat. Ezt a nyelvet régről ismerte: ez volt a Káosz Litánia. A már csak a legendákban élő Hiperboreasz sárkánykirályai tanulták meg a téboly csillagokon túl uralkodó, fekete isteneitől. Emberi száj nem is volt alkalmas e hangok megformálására, s mégis így hallani őket, egyet jelentett az emberi természet meggyalázásával.



Az idegen hangzású beszéd alatt hirtelen babonás borzongás reszkettette meg Thongort. Mert a vibrálva elmozduló fénysugarak színe fokozatosan megváltozott. Ahogy fölnézett, a fejbőre már bizsergett a baljós előérzettől. *És íme, a hold véressé változott.*

Hátborzongató, bíborszínű fénypászmák vándoroltak végig az ősi pusztulás színpadán. Rejtelmes volt — és vérfagyasztó! A hold úgy bámult le rá, mint egy eszelős isten vérben forgó szeme.

Valahol, a háta mögött a vadak nyögve-nyüszítve hemperegtek a porban a természetfölötti hatalom e félelmetes megnyilatkozása előtt. A varázsló szobormereven állt a kőtömb tetején, istentelen elragadtatásában csak úgy ömlött vonagló ajkáról a gyalázatos litánia.

Akkor Thongor érezte, hogy valami feszültség tölti be a levegőt. Mintha maga a természet fojtaná vissza a lélegzetét, várva valami sötét, sátáni csodát. Az ifjú kalóz idegein végigbizsergett az erő kisugárzása.

És az előbb még bársonyfekete égbolt hirtelen hideg, fehér fényre lobbant!

Ahogy az ég, úgy a csillagok is egy pillanat alatt színt váltottak, s kísérteties árnyalatúvá változott felhőfoszlányok között fekete gyémántrögökként ragyogtak fel. E látványban úgy összekeveredett a kimondhatatlan iszonyat és csoda, hogy Thongor összeszorított szájáról akaratlanul is kiáltás röppent föl. — *Gorm!* — nyögte, vad hazája istenét híva segítségül. És sokkal inkább imádság volt ez, mint káromlás.

De a hold ebben a pillanatban elfeketedett, s rajta már az istenek sem segíthettek többé...

Nyolcadik fejezet
Holdfényben elindul

A pokol bíbor fényében égő holdkorong csillogó tüze megalvadt, elsötétült, majd fekete lett, mint egy tintával teli medence. Különös volt látni, amint a Fekete Hold halottsápadt fénnyel árasztja el az égboltot! A barbár nem látott még oly lidérces álmot, mely fölért volna a rettenetes és földöntúli látvánnyal.

Pedig még csak ezután jött az irtózat betetőzése.

Mert az ébentűzben égő korong előtt veszteglő rongyos, szakadozott felhőfoszlányok szétszórták a sötét fénysugarakat, s azok itt-ott elfeküdve az alanti kis térségen feketére festették a töredezett köveket, lemosva róluk a fehéren izzó égbolt különös, forrás nélkül áradó lumineszcenciáját.

És íme, a fekete holdfény nyalábjai sorra átsuhantak a tó közepéből kiemelkedő sötét, tömör, csorba élű kőoszlopon; és ahogy e baljós antifény átvonult rajta, a durva kő lassan — *átalakult!*

Meglágyult, síkossá vált, majd megkeményedett, mint a forró gyertyaviasz — mintha a fekete sugarak csókja fölébresztette volna a kőben alvó szellemet, mely most küzdeni kezd azért, hogy visszanyerhesse elveszített formáját. Thongor ámuló szeme előtt lágyult és olvadt meg a kő, mint a viasz, hogy új alakot öltsön a fekete sugárzásban. Az oszlop alsó része megrepedt, majd két szilánk levált az oldaláról, s vele egyidőben egy elnagyolt gömb formálódott ki a csúcsán. A holdsugarak titokzatos hatására így átformálódott monolit visszataszító volt, egyszersmind kísértetiesen ismerős is. Maga volt az Ember hevenyészett, szemérmetlen karikatúrája — rút, torz, kifacsart hasonlatosság volt ez, de mindenképpen hasonlatosság!

Aztán megszilárdult az olvadó kő, s mint egy őrült kéztől faragott idol, úgy állt e groteszk kőalak a sötét tó közepén. És élt!

És — *elindult!*

Dülöngélve előrecsúsztatta egyik lábát. A térdénél — vagyis ahol a térdének kellett lennie, ha egy kőoszlopnál lehet erről egyáltalán beszélni — a durva kő rémes csikorgással súrlódott a másik kőhöz. Majd rángatózva, a fekete víztől csöpögve, meglódult a másik láb is — s csak úgy recsegett-ropogott alatta a kőlap, mintha sikoltana a hatalmas súly sok tonnája alatt.

A kifeszített végtagokkal fekvő kalóz mögött a félelem és a kárörvendő vággyal teli várakozás eksztázisában nyöszörögtek és karattyoltak a vademberek. Thongor homlokán pedig nagy, kövér cseppekben ütött ki a hideg veríték: most már tudta, hogy halálra ítélték. Vörös iszappá tiporják szét a sétáló isten kőtalpai!

De nem azért volt Thongor, hogy továbbra is egykedvűen heverjen ott, várva a biztos halált. Vad harag támadt benne, mely elsöpörte jeges rémületét. Csak úgy forrt benne a fekete düh. Szemöldöke görcsösen rándult össze bősz indulatában, s haragos rikoltása szinte kettéhasította az éjszakát. A sarokba szorított *vandar* üvöltése csapott fel eltorzult ajkáról, kifeszített karján hullámoztak a hatalmas izmok a hiábavaló erőfeszítéstől, amivel szabadulni szeretett volna. Remekbe szabott mellkasán is élesen rajzolódtak ki a fenséges izomkötegek, miközben elsötétülő arccal összpontosította minden erejét egyetlen, mindent eldöntő erőfeszítésben...

És nem sikerült!

Bár sebesre horzsolta mindkét csuklóját, a bőrszíjak kitartottak, s a mélyen bevert karók nem mozdultak. Újra és újra megfeszítette háta, karja és válla gúzsba kötött erejét, hogy végre elszaggathassa kötelékeit. Mélyről fölszakadó harci üvöltése hátborzongatóan hangzott az éjszakában, s mennydörögve, kőről kőre ugrálva visszhangzott körülöttük. De semmi sem volt elég, hogy kiszabaduljon halálos csapdájából — pedig a természetfölötti erőtől megelevenedő kő cammogva-dübörögve, lépésről lépésre mind közelebb jött hozzá. Vak, kísérteties szellemarca kőközönnyel bámult le rá a rettentőnek tűnő magasságból. Még egy pillanat, még egy lassú, kínosan vonszolódó kőlépés a kövön, s már rajta is lesz.

És ekkor — valahonnan a háta mögül, a látótere határán túlról — *zaj* hallatszott!

Az állatemberek fájdalmas visítozásban törtek ki, pengék csattogtak,

futó lábak dobogtak. Földre terített teste fölött egy lándzsa zúgott el, hogy aztán pengve pattanjon le a mozdulatlanná vált kőalak likacsos melléről. A vak, üres kőarc lassan, félelmetesen elfordult, mintha elnézne a messzeségbe, Thongor háta mögé, s ott keresné a megmagyarázhatatlan és zavaró mozzanat eredetét. A fény és árnyék tréfája következtében mintha egy pillanatra zavart kifejezés jelent volna meg a kőmaszkon.

Thongor karját ekkor hátulról megragadta egy kéz, ugyanakkor egy acéltőr pengéje csapott le a teste felé!

Kilencedik fejezet
Pokoli éjszaka

A villanó penge elvágta a csuklóját összekötő szíjakat. Azok lepattantak róla, s ezzel szabaddá vált a karja. Fölnézett, s mérhetetlen megkönnyebbülést érzett, meglátva Qualb aggódó arcát. A testes, holdvilág képű kovibeli szuszogva hajolt fölébe, hogy kiszabadítsa a másik karját is.

— A fene a bőrödbe — mordult fel Thongor. — Lusta kutyák, azt hittem, már sose értek ide!

— Az isten áldjon meg, kapitány, tán még most is ott bolyongnánk a sok átkozott, széthányt kő között, ha nem üvöltőd úgy el magad, hogy attól még a holtak is fölneszeltek! — zihálta kuncogva Qualb, miközben elvágta a Thongor lábait összekötő szíjakat is. — Hallva azt az üvöltést, Thad Novis rögtön tudta, hogy csak te lehettél az, és akkor már egyenest idejöttünk!

Thongor támolyogva állt talpra, s nagyot nyögött fájdalmában, ahogy a meginduló vérkeringéstől hasogatni kezdtek elmerevedett tagjai. Keze elfeketült és feldagadt, s olyan érzéketlen volt, mint egy darab fa. Lábát azonban a nehéz víztaposó csizma megvédte a legnagyobb bajtól, így aztán meg tudott állni rajta.

Megfordult, s egyetlen villámgyors pillantással fölmérte a helyzetet. Keménykötésű legényei már javában aprították a lassú vadembereket. Percek kérdése, és a vadak eszük nélkül menekülnek földmélyi odúikba...

És ekkor dühödt rikoltás hallatszott!

A kísérteties elragadtatásából felriasztott ösztövér varázsló vad haragtól izzó tekintettel nézett le rájuk a nagy sziklatömb tetejéről. Fonnyadt, csontos karjával meglóbálta a feje fölött a Hatalom Pálcáját, s

vonagló ajkai közül ismét megindult a fekete mágia sátáni litániája.
És a kőoszlop ismét megindult!
Súlya alatt megcsikordultak a kőkockák, ahogy fenyegetően fölemelt karokkal előrezökkent. És útja pontosan arra vezetett, ahol Thongor derék kalózai tartóztatták föl a vicsorgó vadak hordáját. Még néhány csoszogó lépés, és a sétáló idol ott lesz közöttük! Sziklának is beillő lába úgy tiporná el, morzsolná szét az embereket, ahogy az ő lábuk oltja ki az alája tévedt bogarak életét.
Nem volt idő a figyelmeztető kiáltásra — még gondolkodásra sem volt idő! Thongort az ösztönei késztették gyors futásra, mert ez egyszerűbb volt, mint a gondolat — olyan volt ez, mint a vadállat gyilkos dühe. Torkából kihívó morgás tört elő, fogával vicsorított, s azzal már cselekedett is...
Egy fantasztikus, emberfölötti ugrással a felmagasodó sziklatömb csúcsára szökkent, oda, ahol a boszorkánymester állt égnek emelt karral, átkozódva. Még mielőtt bárki megláthatta volna, mi történik, Thongor már rávetette magát az őrjöngő varázslóemberre. Zsibbadt és amúgy hasznavehetetlen keze érzéketlen volt, kemény és súlyos. Ezzel a kezével vágta szájon a varázslót, amitől az térdre esett, s véres fogakat köpködött. Thongor a másik elgémberedett kezével kitépte a kristályhegyű pálcát a mágus kezéből, majd teljes lendülettel az arcába rúgott, amitől az hanyatt zuhant le a szikláról, hogy aztán elképedt arccal terüljön el odalent a kőlapokon.
Méghozzá pontosan a kőszörnyeteg útjában.
A tébolyult boszorkánymester véresen habzó szájjal, támolyogva állt föl, szeme a sátáni hold két kicsinyített másaként izzott gubancos hajzata alatt. De akkor hirtelen elapadt a dühe, sötét arca halottfehérré sápadt, szeme kimeredt a mondhatatlan rémülettől — *mert a saját istene készült eltiporni!*
Thongor megpördült, egy másodpercig egyensúlyozott, majd elhajította, mint valami gerelyt, a *nebium* pálcát. A bot pontosan a kőkolosszus mellébe talált, melybe az élet valami baljós és szánalmas utánzata költözött. A kristály szikrázva vágódott a kőmellnek — majd vakító ragyogás kíséretében felrobbant!
És kihunyt a Fekete Hold...
Mint mikor álomból ébred az ember, oly gyorsan foszlott szét az éjszakában a gonosz varázslat kísérteties igézete.
A fehéren izzó égbolt elhalványult — elsötétedett!
A gonosz hold előbb vörössé, majd újból aranylóvá fényesedett. Már

nem világoltak fekete csillagok az elvarázsolt égen; megint a jó öreg ismerős fények szikráztak a barátságosan besötétedett mennyei kárpiton.

Csikorgás hallatszott, mint amikor kő surlódik kőhöz. A dülöngélő, lépteit vonszoló kőszobor mozdulatlanná merevedett, mihelyt a kristály széthasadása eltüntette a gonosz varázslatot, amely egy időre kísérteties élethasonlóságot korbácsolt bele.

De most, hogy megtört a varázs, a kő egyensúlyát vesztve előredőlt, azzal fenyegetett, hogy szétzúzza Thongor hadrendbe állt kalózait. Fülsiketítő robajjal zuhant a kövezetre — de még az ezer apró darabra tört bálványszobor rettentő kongás-bongásán túl is hallani lehetett a hitetlenkedő rémület gyötrelmes, éles rikoltását.

A vézna varázslónak, a troglodíták varázslópapjának utolsó kiáltása volt ez, mielőtt maguk alá temették volna feldőlő istenének tonnás darabjai.

Ekkor az emberállatok kétségbeesetten nyöszörögve, csoszogva menekülni kezdtek vissza az üregeikbe, Thongor kalózai pedig — miközben lihegve támaszkodtak meg véres pengéjű kardokon — némán néztek utánuk. A vademberek lelkiereje megtört; de hiszen nem sok ember akad, aki elviseli, hogy a szeme láttára ölik meg az isteneit — és ők semmiképpen sem voltak ilyen emberek.

A kongó némaságban Thongor is elgyengült, elernyedt — s közben érezte, hogy fájó fezébe lassan visszatér az élet. Tetőtől talpig szürke volt a kőportól, rémes szomjúság kínozta, de élt és egészben volt.

És a pokoli éjszaka is elmúlt!

Tizedik fejezet
Ki a messzi tengerekre

Fénnyel lobbant föl a hajnal a világ peremén, és elűzte az éjszaka árnyait.

A hajnallal csípős, friss szél támadt, elkapta és megsuhogtatta a karcsú, fekete gálya skarlátvörös vitorláit. Az egyre erősebbé váló szélben úgy pengtek a feszesre húzott kötelek, mint óriás hárfa húrjai. A fedélzet ide-oda himbálózott, az orr pedig élesen kiemelkedett a vízből.

Thongor, meleg köpenybe burkolózva, a hajókorlátnak támaszkodva, hűvös vörösbort kortyolgatott. Amikor följött, hogy egy kis friss levegőt szippantson, melléje szegődött a kopasz, morcos képű Chelim.

— Nemsokára megjönnek a temetési szertartást végzők — mondta

mogorván a zanbagali. — Kanthar Kan immár megtért apáihoz... vagy a Hősök Csarnokában most üríti fenékig az első, reggeli kupát — ha igaz, amit a papok beszélnek.

— Úgy van — bólintott Thongor. — És ezért vágsz ilyen borús képet? Férfiként halt meg, és utolsó erejével még figyelmeztető szavakat is írt tengerésztársainak. Bátor ember halálán nincs mit keseregni. Könyörögj Gormnak, hogy mindnyájan ilyen vitézül fogadhassuk a halált!

Az elsőtiszt fanyar ábrázattal dörzsölte meg szőrös állát.

— Nem erről van szó, kapitány... de, hogy ez az átkozott út ilyen kudarcba fulladt! Hogy eljöttünk ebbe a messzeségbe, elvesztettük egy derék emberünket, és mivégre? Sehol a kincs, csak a sötét dzsungel, büdös vademberek, meg még ez a boszorkányság! Lehet, hogy még majd találkozunk valami kövér kereskedővel, míg hazafelé tartunk Tarakusba, s könnyítünk kicsit a rakományán, de nem tehetek róla, egyre csak azon jár az eszem, hogy...

Hirtelen elakadt a szava. A szeme elkerekedett, s olyan elképedés ült ki az arcára, hogy azon csak nevetni lehetett. Mert Thongor, ünnepélyesen komoly arccal, egyetlen szó nélkül lehajolt, fél kezével mélyen belenyúlt combig érő csizmája szárába, kivett belőle egy maroknyi sziporkázó, vöröses fényű gyöngyöt.

Aztán még egyet. És még egyet.

— Azok a vademberek a tónál leptek meg, épp amikor a szép kis csecsebecséiket csodáltam — mondta az ifjú kalóz. — Épp csak annyi időm maradt, hogy néhány maroknyit a csizmámba dugjak belőle — mondhatom, átkozottul kényelmetlen dolog gyöngyökön járni! De azért ennyi is elég lesz, hogy felmelegítse a legridegebb kereskedő szívét is odahaza Tarakusban, a tolvajok bazárjában... s annyit kapjon belőle a legénység minden tagja, hogy ha akar, ez után az út után visszavonulhasson, s kényelmesen élhessen élete végéig.

Chelim arcáról eltűnt a meglepett kifejezés, hogy átadja a helyét a sugárzó, boldog mosolynak.

— Hé, Fulvio, hé, fiúk, ide mindenki! — harsogta. — Nézzétek, mit zsákmányolt a kapitány azon az elátkozott szigeten! Nahát, fiú! — tette hozzá őszinte bámulattal. — Teljes szívemből csodállak; miközben ott üvöltött egy csapat vadember a hátadban, még arra is szakítottál időt, hogy királyi vagyont süllyessz a csizmádba, s csak azután fordultál feléjük, hogy küzdj az életedért! Hát ez az, amit én valódi kalózgondolkodásnak nevezek!

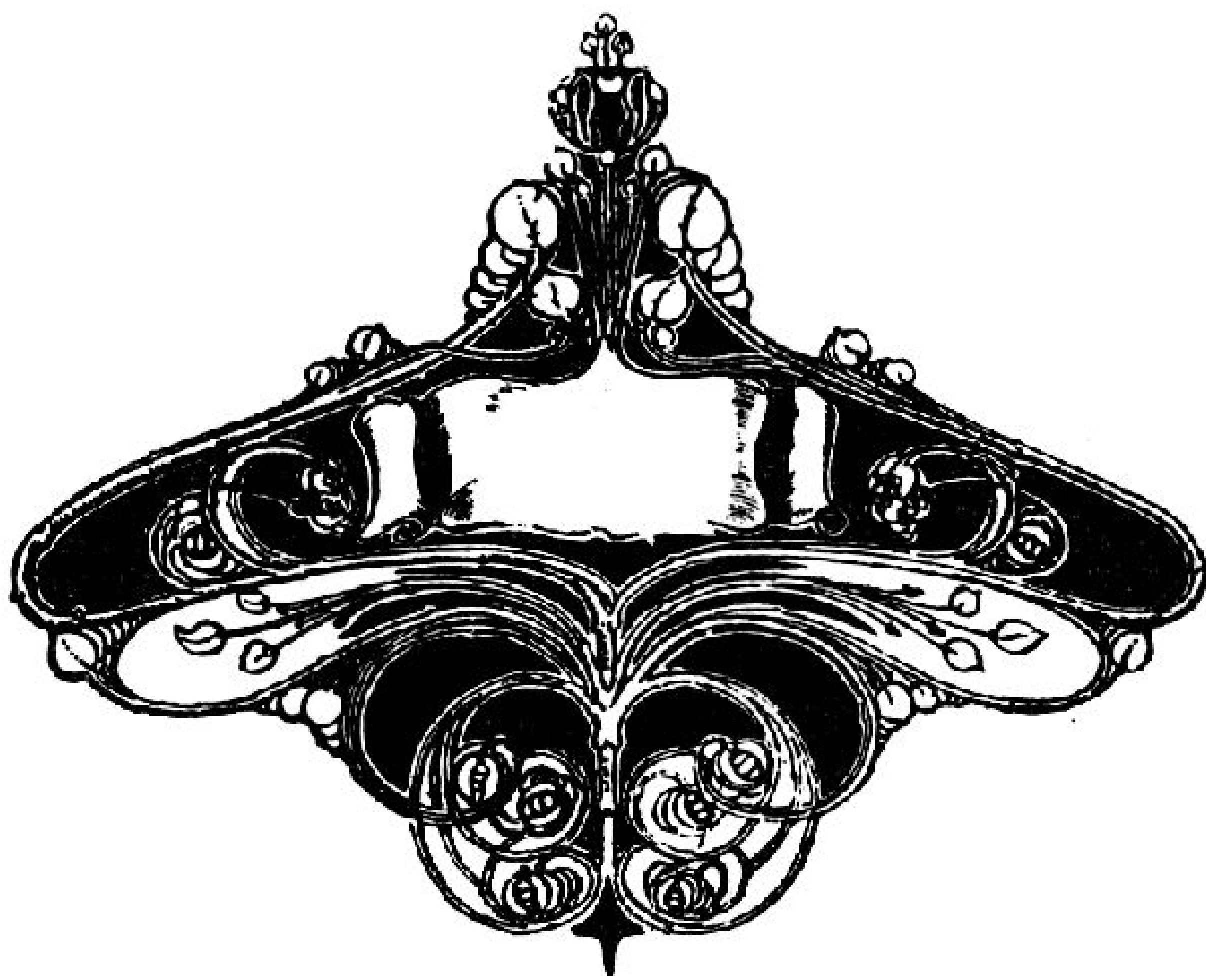
Az éjszaka átélt veszedelmektől és erőfeszítésektől holtfáradt

legénység csak lassan verődött össze a korlátnál, megtudni, mi ütött a kapitányba és elsőtisztjébe, hogy csak úgy dülöngélnek a kacagástól. Mihelyt világossá vált előttük a jókedv oka, egy pillantás elég volt, hogy a szívük felderüljön Cadorna mesés tűzgyöngyei látványától.

A kalóz, mint minden más foglalkozást űző ember, szereti, ha aznapi fáradozásai szép hasznot hajtanak. Így hát nem sokkal ezután, miközben a fenséges nap megindult fölfelé a derűs, kék égen, a *Fekete Sólyom* nevü kalózgálya fölvonta víztől csepegő horgonyát, egy fordulással szélbe állt, sárkányorrával célba vette a messzi tengereket, és elvitorlázott új és új kalandok felé...

De ez már egy másik történet.

F. Nagy Piroska fordítása
Gerő Zsolt rajzai



Susan Schwartz: A tőr tavasza



Olwen újra talpra erőlködte magát csupasz térdéről. Mocskos kezével leszakított néhány bőrét dörzsölő darabkát szandáljáról és köpenyéről. Valaha pompázatosak voltak — illőek Penllyn hercegnőjéhez, egykori önmagához, aki íme, árulóvá vált —, de a sziklatörmelékek és a Penllynre oly jellemzően fonnyadt és barna tüskebokrok megszaggatták.

A következő meglazult követ vagy kiálló gyökeret keresve Olwen lefelé ereszkedett a Cynfael meredélyén Talebolion sziklái felé, ahol a folyó mélyére zúdult alá, egy forrongó medencébe. Az éles kövekkel szegélyezett Talebolion örökre megőrzi, amit elnyel. Ha lehajítja a királyi tőrt, anyja, a királynő, nem tudja maga ellen fordítani a Beltane-áldozat idején.

Semmi mást nem akarok, csak anyám életét megmenteni. Istennő, miért kell ily sokat kérned? Ki vagy te, hogy leányaidnak meg kell halniuk a galagonyanemetben?

Felhő homályosította el a holdat, mintha Modron istennő elfordítaná az arcát. Olwen gondolatai imádsággá formálódtak, átvéve felhólyagzott lába fájdalmas ritmusát. Körmei belemélyedtek tenyerébe, a fohásznak véget vetett az új fájdalom és az elsötétülő hold érzékelése. Olwennél volt a lopott királynői kés, a szent kés, Modron istennő tőre, melyet csak azért hozott magával, hogy eldobja. Olwen, Blodeuedd királynőnek, Penllyn kiválasztott anyjának lánya istenkáromlóvá és törvényen kívülivé vált, akinek semmi joga nincs ahhoz, hogy az istennőhöz folyamodjon.

És boldog volt, boldog, boldog.

Forró könnyek szöktek a szemébe, a kiszáradóban levő folyamágy megreszketett a sötét szivárványban. Olwen várta a szelet, hogy elfújja látomását; az összeszűkülő Cynfael sziklái és iszapja álnok veszélyeket rejtenek egy lány számára, kinek szemét elhomályosítják a könnyek. Leesne, eltörné bokáját, és itt feküdne éhezve, képtelenül arra, hogy segítsen magán. Vagy, hogy megszabadítsa Penllynt a szent késtől... a *halálkéstől,* ahogy magában nevezte. Megdörzsölte csípőjét, melyet megütött és felhorzsolt, mikor leesett pónilováról (*ne gondolj Liathára most, mert újra sírni fogsz!*). A tőr fekete markolata úgy nyomta felsértett bőrét, hogy minden lépésnél felnyögött.

Ha csak a Cynfael lenne olyan mély, mint gyermekkorában, mikor a folyó egész Penllynt boldogította. Olwen beledobhatná a szent kést. De a sok évszaknyi szárazságtól sekély Cynfael visszasodorná a tőrt a partra, hogy aztán valaki visszavigye a királyi udvarba... a királynőnek, aki maga ellen fordítaná Penllyn kedvéért. Nem, nyelje el a tenger, hogy csak a halak tudják, mi történt vele. Az ő vérük legyen az áldozat és a felajánlás!

És aztán? Ha Olwen lebukfencezik a sziklákról, vagy elmenekül az egyik emberbirodalomba, ahol a bárdok nem zengenek gúnydalokat róla — nos, jöjjön, aminek jönnie kell. Sosem volt még ilyen fáradt! Anyja, Blodeuedd élni fog, a száműzetésben majd részvéttel lesznek Olwen szomorúsága iránt, s megkímélik a metsző szatírák hallgatásától, melyeket Penllyn eszes bárdjai faragnak: Olwen, a gyáva, Olwen, a tolvaj.

— A rejtett tavasz táplálja a galagonya*nemetet*. — Olwen szünetet tartott, hogy hároméves gyerekmemóriájában kutatva megtalálja az istennő törvényének további részét. Ez az! Diadalmasan idézte anyjának és a fődruidának:

— És a leány ajándéka táplálja a földet.

— Jól van, Olwen! — helyeselt Amergin, a druida, szűken mérve a dicséretet, de mélyen elégedetten a gyerekkel. Blodeuedd megölelte őt, és nevetett. Hangja, mint a Cynfael fodrot vető hullámai a sziklákon a tavaszi nap alatt. A hajfonatait összefogó aranyalmák sem ragyogtak úgy, mint haja vagy szeme.

Olwent izzó fény vette körül, a tűzé, mely visszatükröződött a kulcsokról, melyeket anyja csillogó ezüstlevelekből formált övén hordott. Zöld fény táncolt nyakláncán, melyet Aillel, Olwen apja hozott, mielőtt meghalt Varangia, a nagyon messze levő parancsára; csillogott az övben hordott királynői tőr markolata. Fekete és ezüst villanások kergetőztek

rajta a túlvilágnál, és a megigézett Olwen kinyúlt, hogy megérintse a tőrt, talán ki is húzza az ősi pengét.

— Ne! — mondta az anyja. Olwen visszahúzta a kezét. Nem számított. Egy nap a szent kést is megfoghatja, talán még hordhatja is. Ő volt Olwen, Penllyn hercegnője, és az illatos lángok ragyogásától a folyókban fickándozó pisztrángokig, földje tele volt csodákkal.

Anyja hirtelen félrenézett, szeme még jobban kifényesedett.

— Bárcsak hallaná őt Aillel! — suttogta. Gyorsan letörölt egy kibuggyanó könnycseppet.

Mint apára, igazából csak Amerginre emlékezett Olwen.

— Vegyél föl! — ajánlkozott anyjának, megpróbálva elűzni Blodeuedd szomorúságát, az egyetlen lehetséges árnyat kicsiny, félelem nélküli világában.

Aztán Blodeuedd elmosolyodott, s újra úgy áradt a fény, mint tavaszi napfelkeltekor az Eryri dombjai fölött.

Múlt évben tönkrement a termés. Nyár közepén kiszáradtak a kutak. A tél kevés hóval festette fehérre az Eryri lankáit, s így tavasszal nem volt elég víz, hogy felfrissítse a forrásokat és a folyókat az ültetéshez. Az égen most súlyos esőfelhőknek kéne tornyosulni, ehelyett reménytelenül tiszta. És a hold, Modron arca tartósan a Beltane ideje felé fordul.

Csak néhány héttel ezelőtt élte át Olwen élete első vérzését. Hirtelen pánik tört rá — *túl korán van*! —, felzokogott, de Blodeuedd máris mellette volt, hogy átölelje, vigasztalja.

— Dicséret az istennőnek — örvendezett —, most már nő lettél! És én...

A folytatástól rettegve Olwen csecsemőként bújt oda hozzá, feledve, hogy ő a hercegnő, aki most lépett érett korba. Nem érezte, hogy felnőtt, és nem is akarta ezt! Karcsú teste nehezebbnek, lágyabbnak érezte anyjáét, nem olyannak, amilyennek emlékeiben őrizte. És a haja... kiszabadulva a csatokból és gyűrűkből, látszott, hogy őszül...

Öregedett. Olwen hirtelen rémülettel vette észre. A szent kés már ilyen korán ott volt anyja derekán, a hálóköntös fölött — nekinyomódott oldalának, és Olwen megborzadt. Vér folyt belőle, s ez a vér nagyon valóságossá tette Modron törvényét. Hirtelen megértette, ez a halálát jelenti... s az anyjáét is.

Csinos szobája forogni kezdett vele, összezsugorodott. Most börtönnek érezte, olyannak, mint a magas oltárok mellett álló ketrecek, ahol a szűkölő áldozati állatok lapultak, a galagonyaligetben bekövetkező halálukat várva. Elszakította magát Blodeueddtől, és kirohant a kertbe.

— Olwen! — kiáltotta utána anyja. — Mi a baj, gyermekem?

Mit várnak tőle? Ezzel az új tudattal álljon anyja elé, nézzen az elhomályosodó, szerető szempárba, tudván, hogy mindkettőjükre halál vár? Mikor Blodeuedd fiatal volt (olyan fiatal, mint most én, gondolta Olwen megborzongva), a bárdok a virágok asszonyának nevezték őt. Azt soha senki nem mondta, hogy fehér rózsák nyílnak, amerre Olwen jár; egyetlen virág sem rügyezett ki az ő keze nyomán.

Hogy rózsái fejlődjenek, hirtelen ez lett a legfontosabb dolog számára egész Penllynben. Odasietett a konyha melletti artézi kúthoz. Mikor az összes többi kút kiapadt az utóbbi rettenetes szárazságban, ez az egy még akkor is ellátta az egész udvart. Olwen majdnem a kötél végéig leeresztette a bőrvödröt, mielőtt a tompa csattanást meghallotta volna, de csak egy kevés barna, iszapos folyadékot húzott fel.

Talán csak egyetlen rózsát...

Egy kéz a kötélen gyengéden megállította mozdulatát.

— Öntsd vissza! — mondta a királynő. — Nem pazarolhatjuk a vizet virágokra, mikor élelemre van szükségünk.

— Anyám — tiltakozott Olwen —, meghal a kertem!

— Akárcsak az enyém — válaszolta Blodeuedd.

Olwen szeme a fekete tőrre villant anyja övében, aztán az összezsugorodott folyón át a titokzatos galagonyaligetre, minden *nemet* közül a legszentebbre Penllynben. Ez volt az egyetlen, ahova vasat vihettek — valóban szükség is volt rá —, és ahol vért onthattak — kellett ontani.

Blodeuedd követte Olwen tekintetét, olvasott gondoltaiban.

— Beltane eljön a teliholddal, Olwen. Ha Penllyn gyümölcsöt akar érlelni ebben az évben...

— Nem! — kiáltotta Olwen. — Sok éved van még hátra!

— Olwen, te vagy az, aki előtt ott áll az élet. Az enyém már letelt. Jó királynő lesz belőled, kedvesem. Megtanítottalak mindenre, én...

A napfény megcsillant a szent késen, s úgy vonzotta magához Olwen tekintetét, ahogy a vipera bűvöli a fiatal madarat.

— Nem mehetsz a *nem*etbe *ezzel* — mutatott lázadozva a tőrre. — Még abban sem lehetünk biztosak, hogy Modron törvénye igaz.

— Értelmetlen kétségbe vonni azt, aminek meg kell lennie — mondta Blodeuedd nyugodtan. — Előbb vagy utóbb bele kell olvadnom az istennőbe Penllyn kedvéért. Ez a törvény, Olwen. Add az áldásodat, és békében távozok. Tagadd meg, ha akarod, mindegy; akkor is mennem kell. Lányom, nem látod, hogy Penllyn haldoklik? A földnek fiatal vérre

van szüksége, hogy újjászülessen.

Fiatal vér. Miután a szent kés jóllakott Blodeuedd vérével, Olwennek kell viselnie, míg ő is eléri a kort, s a törvény arra kényszeríti, hogy maga ellen használja.

— Nem várhatsz... csak még egy kicsit? — alkudozott az időért. Évekkel ezelőtt ugyanígy alkudozott, hogy tovább maradhasson fenn. — Talán, ameddig férjhez megyek, s én is anya leszek. Oly sokat kell még tanulnom... Nem vagyok felkészülve...

— Majd fel fogsz készülni mindenre — mondta Blodeuedd szilárdan. Évekkel ezelőtt ugyanezen a hangon parancsolta Olwent ágyba.

— De ez nem igazság! — tiltakozott lánya. — Miért van Penllynnek jobban szüksége rád, mint nekem? Mert Amergin kijelenti, hogy ez a törvény? Én nem bízom azokban a druidákban. Túlságosan is szeretik a hatalmukat: úgy használják a törvényt, mint egy korbácsot, hogy félelemben tartsák Penllynt. Modron törvénye hideg. Bármilyen föld, amely királynőjének vérét szomjazza — azt mondom, nem érdemli meg!

— Te istenkáromló! — szólt Blodeuedd hidegen. — Mi mindannyian az istennő kegyéből létezünk. Emlékezz erre, lány!

Blodeuedd most haragudott rá. Ez volt a végső igazságtalanság.

— Minden olyan reménytelen! — Olwen hangja elcsuklott, s a hercegnő, ahogy a gyermek menekül a verés után, elrohant poros, haldokló kertjébe, hogy homlokát a csendes szökőkút hideg márványára támasztva zokogjon.

Itt talált rá Amergin.

— Olwen — parancsolta —, fordulj meg!

A lány megrázta a fejét.

— Állj fel, és nézz szembe velem!

Senki sem ellenkezett, mikor a fődruida ilyen hangon beszélt. Olwen vonakodva felállt, arca ellenszenvet, lázadást fejezett ki.

— Gyerekességed nagyon boldogtalanná tette anyádat — közölte vele Amergin szomorúan.

És veszélyezteti egész Penllynt. Olwen jobban megborzadt azoktól a szavaktól, melyeket atyja magába fojtott, mint azoktól, melyeket kiejtett.

— Anyának nevezed Modront, druida? — vádaskodott. — Akkor mondd meg azt, milyen az az anya, aki egy gyermek halálát kívánja?

A druida előrelépett, és megragadta a vállát, mintha — gondolta Olwen — addig akarná rázni, amíg alá nem veti magát a kísérteties törvénynek, amely megöli Penllyn királynőit az eső reményében. Aztán a férfi lecsillapította magát; Olwen érezte kezének lazulását.

— Azt hittem, jobban tanítottalak. De mint mindig, most is érvényes a mondás: a gondatlan takácsnak kétszer kell megszőnie a ruhát. Ülj le, megpróbálom újra.

Ez az ismeretlen türelem jobban megalázta Olwent, mint a druida dühe. Álla reszketett, beharapta az ajkát, elfordította az arcát, hogy druida ne lásson sírni penllyni hercegnőt.

— Azért, mert királyi családban születtél, Olwen, gondolod, hogy megkíméltetsz az adomány viszonzásától? Amit a legjobban szeretünk, azért fizetünk a legtöbbet. Sosem láttál még madarat vagy nyulat, amint maga után csábítja a vadászt, hogy elterelje figyelmét kicsinyeiről?

Mikor fiatal voltam, keresztülutaztam az egyik emberbirodalmon. Háború dúlta fel, sokan elmenekültek. Felfigyeltem ezek közül néhány asszonyra. Némelyikük beteg volt, éheztek is, de csecsemőik éltek, mert az anyák testükkel táplálták őket, megadva nekik az esélyt az életre. Még akkor is, ha ez a sajátjukéba került.

Amergin keresztülnézett Olwenen; felidézte a gyötrelmeket.

Talán most elfuthatnék, gondolta a lány, de a régi tisztelet, a régi szeretet a fődruida mellett tartotta őt.

— Ha egy koldus kockára teszi életét gyermekéért, mennyivel inkább meg kell tennie ezt egy királynőnek földjéért? Az istennő legkedvesebb gyermeke a királynő, ám ugyanakkor a föld anyja is ő. Termékenysége Penllyné, s mikor belső tavasza elmúlik...

— Nem! — kiáltotta Olwen. — Nem tudom elveszteni őt!

— Ne hidd, hogy erről van szó. — Amergin hangja mély fájdalommal telt meg. — Hidegnek nevezed a druidákat, Olwen? Az én hitem próbája az alázat azzal szemben, ami *van,* nem az örömök vezérelnek, még csak nem is az igazságos ítélkezés, hanem egyszerűen az, aminek lennie kell.

Lenézett öregségtől megbámult kezére, a kidudorodó vénákra, a hosszú ujjakra.

— És most hagyom, hogy inkább gyűlölj, semmint hogy ellenkezz az istennő törvényével.

Amergin hangja megremegett, és Olwen, hallva benne a fájdalmat, könnyekben tört ki. A férfi szinte anyai gyöngédséggel nyújtotta felé a kezét, simogatta meg vöröses haját.

— Olwen, Olwen. Kész vagy királynőnek lenni? A hold hamarosan felragyog Beltane-ra. Boldogan megkímélnélek ettől, de ha be akarunk takarítani egyáltalán valami termést, akkor a földet meg kell újítani... méghozzá hamarosan...

Olwen fáradtan leült egy kidőlt fatörzsre, mely kinyúlt a haldokló folyó

fölé. Azokban az utolsó őrjítő napokban Beltane előtt talán ő maga is megőrült egy kicsit. Órákig hajolt a kelta írásjelek fölé, megfejtésüket keresve. Ehelyett rábukkant Ganhumara, a Hitetlen történetére. Évszázadokkal ezelőtt Ganhumara, aki mohón szeretett volna tovább élni mint királynő, visszautasította a halált, mikor elérte a kort; Ganhumara, aki annyira vágyta az életet, hogy elhagyta Penllynt egy férfiért az emberbirodalomból; Ganhumara, akinek egy halva született gyermek okozta halálát, olyan korban, melyben már minden királynőt régen befogadott a *nemet* Egészen e soká késleltetett távozásig, a szülésben való elvérzésig Penllynt szárazság és éhség sújtotta.

A bárdok a mai napig „Ganhumara gyermekének” neveznek minden hitszegőt. Olwen megdörzsölte halántékát, haját csavargatva próbálta kiejteni a megbélyegző címet. Olwen, Ganhumara gyermeke. Nem Blodeueddé. De mit számít ez, összehasonlítva Blodeuedd életével?

Éjszakáról éjszakára egyre kerekebb lett a hideg hold, közelebbre hozva a Beltane-t. A galagonya*nemet* ragyogni látszott, és reszketni a várakozástól. Senki sem ejtett több szót Olwennek törvényről vagy királynői trónról, de Blodeuedd már hüvely nélkül hordta a szent kést.

Ekkor született meg Olwen nagyszerű ötlete. Ganhumara azért hozott szenvedést Penllynre, mert visszautasította a szent kés használatát. De ha *Olwen* veszi magához, lopja el, Blodeuedd azért nem tudja használni, mert nincs a birtokában. Penllyn biztonságban lesz, s ugyanígy anyja is. Ha Olwen a tengerbe hajítja a tőrt, egyetlen királynőnek sem kell többé meghalnia a földért. Még az istennő sem hibáztathatja anyját... vagy Penllynt. És mivel Olwen nem volt biztos benne, hogy egyáltalán *létezik-e* bármilyen istennő, mit számít ez neki?

A lomha folyó mellett vánszorogva Olwen átkozott bolondnak tartotta magát. Ó, elég könnyű volt beosonni anyja szobájába vacsora előtt, miközben Blodeuedd a fürdőben volt, és a tőr őrizetlenül maradt.

Olwen számára ismeretlen, sötétzöld bogyókat szedett, és egy maroknyit kiszáradt szájába tömött. Oly keserűek voltak, hogy visszaköpte őket, arca összerándult a váratlan vörösrézízre, mely a haragra vagy a vérre emlékeztette... vagy a bűnre.

Egy órája sem hagyta el még az udvart, mikor felfedezték a lopást, és vadászokat küldtek utána.

Úgy rikoltoztak kürtjeik, mintha a nagy vadászat folyna! Ezek után már nem hitte, hogy a szellemösvényekről vagy a felhőket űző szellemcsődörökről szóló történetek valaha is megijesztenék; őt űzik, és a valóság félelmetesebb volt, mint a tűz mellett elhangzó mesék. De

visszaüvöltött azokra a kürtökre, görcsösen rángatta pónijának, Liathának kantárját, míg az rémületében felhorkant és felágaskodott.

Nem! Nem fogják el, nem cipelik vissza az udvarba, mint valami csintalan kölyköt vagy árulót. Oldalra rántotta Liatha fejét, és a sűrű erdőbe ügetett, ahova a mélyen lenyúló ágak miatt magas lovaikkal a vadászok nem követhették. Még ide is elért Penllyn romlása: kidőlt fák állták útját, lekényszerítve Liathát az ösvényről, egyre mélyebbre az erdőbe, az éhes farkasok kísértő árnyai közé... A kürtök újra felrikoltottak — Olwen lábával nagyobb sietségre ösztökélte az öreg állatot a recsegő-ropogó aljnövényzetben.

Amint megfordult a nyeregben, hogy ellenőrizze útirányát, Liatha patája megakadt egy görbe gyökérben. A póni megbotlott, és rémült nyerítéssel elesett. A lány épp időben gurult le ahhoz, hogy a ló ne temesse maga alá; érezte, hogy a szent kés markolata fájdalmasan nyomódik combjához.

Mintha végtelen órákig feküdt volna ott, a szédülten táncoló, ibolyaszínű napsugarakat figyelve, ahogy felfelé néző arca körül keringenek. Nem jöttek a vadászok. Végül a fájdalmasan vergődő, nyerítő Liatha térítette észhez.

Odavonszolta magát a pónihoz. Nyereg és kengyel groteszk összevisszaságában keveredett össze az oldalán.

— Ó, Liatha, sosem lett volna szabad, hogy ilyen durva talajra vezesselek! Csakis az én hibám.



Egy pillantás a póni kicsavarodott mellső lábára elárulta, hogy Liatha sosem fog már más tájakon ügetni.

Olwen gyengéden leszedte róla a nyerget és a kantárt, aztán leült mellé, nevét szólongatva. Ahogy az ég sötétedett, rájött, tovább kell indulnia. De nem hagyhatja itt Liathát egyedül szenvedni, amíg a vadászok, a szomjúság vagy a farkasok végeznek vele. Az egész az ő hibájából történt. Ha legalább Gwyn, a lovász itt lenne. Ő megtenné, amit meg kell tenni, megkímélve ettől Olwent.

De Gwyn az udvarban van, kétségkívül sajnálkozik Olwen szökésén, amint a vadászok lovait csutakolja, akik nem tudták elfogni őt a szent késsel. Liatha nem tud járni, és nem lehet hátrahagyni a lassú halál karmai között. Olwennek kell megadnia neki a gyors halál kegyelmét. Lenézett a szent késre. Ez volt az egyetlen fegyvere.

Karját pónijának forró, édes tajtékú nyaka köré fonva a bocsánatáért

esedezett, amíg az állat felvetette fejét, s puha orrával megbökte. Olwen előhúzta a fekete tőrt, köpenye ráncába rejtette, hogy hű társa ne vegye észre.

— Kedves Liatha, jó kislány! — A torkát szorító fájdalom ellenére Olwen dúdolni kezdett. Visszanyelte könnyeit; tisztán kell látnia, hogy megtalálja a helyet, amit Gwyn egyszer megmutatott neki.

Olyan erővel, melyről nem tudta, hogy a birtokában van, elvégezte a gyors, kegyelmet hozó vágást, és hátraugrott a póni nyakától. Tébolyult mozdulattal elhajította a tőrt. Rezegve, édes, kielégült hanggal állt meg egy fatörzsben. Ahogy a fény kihunyt a póni szerető szemében, Olwen a teste mellé fektette fejét, és kizokogta magát.

Végül felállt, kezét a durva fűbe törölte, hogy letisztítsa róla a vért, és megrázkódott. A sápadt horizonton felbukkant a dagadó hold; hidegen figyelte őt.

Nos, istennő, elégedett vagy?

Idegesítette a tücskök ciripelése. Nem azért lett belőle tolvaj, hogy itt feladja. Magához vette a tőrt, letörölte. A holdfény csillanása kimunkált felületén rabul ejtette tekintetét. A legenda szerint egy lehullott csillagból kovácsolták pengéjét.

Fogadd el, aminek meg kell lennie, mondta Amergin.

— Nem! — suttogta Olwen. Előrelódult Liatha teste mellett Talebolion és a tenger felé.

Később, az éjszaka folyamán Olwen maga köré csavarta köpenyét. Az ágak leszakították kámzsáját, és beletéptek hajába; a tüskebokrok szétszaggatták ingét, megszurkálták bokáját. És a szent kés, rajta Liatha vérével, súlyos teherként húzta oldalát. Mészároskés a tolvaj kezében; óh, szinte már hallotta a rejtvényeket, melyeket a bárdok faragnak életéből.

Mint valami bosszúálló druida, egy hatalmas tölgy állt az út mellett, két ága az ösvény fölé nyúlt, hogy megragadja őt. Olwen hátrarettent, rálépett egy laza kőre, és a földre huppant. Kis időre újra előtört belőle a sírás — anyjáért, pónijáért, a metsző fájdalom miatt, amit a karcolások és a horzsolások okoztak. De nem szabad több könnyet ejteni. Elég sokáig belemerült már, túl sokáig is az önsajnálatba. Ő Olwen, és el kell pusztítania a szent kést! Erről van szó.

Újra és újra elkántálta a nevet és a célt magának. Fekete felhőket kergetett a hideg szél, Modron arca még magasabbra emelkedett az égen; ragyogó és szemrehányó arc. A hold állhatatos tekintete alatt a nagyszerű, önzetlen cselekedet árulásnak érződött. Holdálmok! Olwen

felnyögött és elfordította szemét.

A Cynfael vékony szalagja tűnt elő az erdőből, ahogy megkerüli a hegylábat. Félig elvágva Penllyn többi részétől, a folyó egy kis tisztást ölelt körül.

Olwen megdermedve bámulta. Nem tudta elhinni, hogy valóban kiszabadult az erdőből! Valami megmozdult a lába mellett, ő nekitántorodott egy nyírfacsemetének, egyik kezét a szájára szorítva. Ha nem kiált, talán eltűnik ez a teremtmény.

Szomjasan susogott, hajladozott a magas fű. Őfeléje. Összeszedte bátorságát, és lenézett. Közel a lábához egy nyúl lapult. Bundája fakó, összegubancolódott, füle a fejéhez lapul, fényes szeme félelemmel teli. Miért rohant feléje?

Olwen gyorsan körülpillantott. Észrevette a fű- és szőrcsomókkal bélelt fészket, melyben négy nyúlkölyök bújt egymáshoz — ujjnyi hosszúak, vakok, sebezhetők. Az anyaállat saját magát felkínálva próbált más nyomot mutatni.

— Nem bántom őket — ígérte Olwen. Lehajolt, kezét szétterpesztett ujjakkal a nyúl felé nyújtotta, de az hátraugrott, szemét a lányon tartva.

— Elmegyek, látod? — Olwen óvatosan ellépkedett a nyúl, majd a fészek mellett, érzékelve a fű suhogását — az anya visszatért az alomba.

Olwen folytatta útját le a tisztás felé. Évekkel ezelőtt valaki kerítést akart köréje építeni, de aztán úgy határozhatott, hogy nem éri meg a fáradságot. Néhány cölöp még ott imbolygóit egy szegényes ház körül.

Olwen először azt hitte, régóta üresen áll, de aztán észrevette a vöröses fényt, ami egyetlen ablakának repedezett bőrfelülete és a rosszul összetákolt falak mögül szivárgott ki. A ház előtt egy összezsugorodott tőgyű kecske legelészte a száraz, ritkás fűcsomókat. Vajon hogyan teremtik itt elő az emberek a tejet vagy a húst?

Ha az egész utat gyalog akarja megtenni Talebolionig, pihenőre van szüksége. És élelemre. Bármilyen szegények legyenek ezek az emberek, azért még Penllyn népéhez tartoznak. Országa mindig is büszke volt arra, hogy egyetlen idegen sem fordult meg benne anélkül, hogy ne tapasztalta volna vendégszeretetét.

Olwen végighúzta tenyerét az arcán, megnyálazta, újra megcsinálta. Talán már egészen tiszta az arca, gondolta. Aztán kiszedegette a gallytöredékeket, leveleket zilált hajfonataiból, és elfordította övét, hogy a köpenye mögé rejtse a szent kést. Sebesen, éhesen, sárosan most talán úgy néz ki, mint bármelyik más eltévedt gyerek. Még ha ezek a kunyhóbeliek hallottak is a hercegnő szökéséről, hogyan is hihetnék,

hogy Olwen kopogtat ajtajukon?

Most, hogy karnyújtásnyira volt tőle a pihenés ígérete, a lányt meglepte, mennyire bizonytalanul áll a lábán. Az ajtóhoz ment. Nem fogadta párolt hús illata, s ahogy közeledett, a benti hangok félelemmel telve elhallgattak. Szinte szégyenlősen kaparta meg az ajtó megvetemedett deszkáját. Még a bőrből készült sarokpántok is elnyűttek voltak.

— Üdv a ház népének! — próbálta kiáltani. Hangja azonban gyengén csengett, majd legnagyobb ijedelmére elcsuklott. — Van itt valaki?

— Légy üdvözölve tűzhelyünknél! — hallatszott egy fáradt női hang.

Olwen belökte az ajtót, és oldalazva belépett.

Néhány nádból készített fekhelyet pillantott meg a pislákoló tűz mellett. A másik oldalon egy durván kifaragott asztal és két lóca jelentette a viskó összes bútorzatát. Két gyerek ült rajtuk csendesen, az ételre várva, egy harmadik, csak kevéssel idősebb, mint húgai vagy öccsei, morogva emelt meg egy súlyos baltát, hogy belevágja a helyére, a kunyhót tartó fagerendák egyikébe.

Anya, miért nem... Aztán Olwen emlékezett. Blodeuedd nem kutathatott fel minden kunyhót országában, hogy kiderítse, éheznek-e a benne lakók. Talán miután Olwen elhajítja a szent kést, az istennő — ha létezik — megkönyörül Penllynen.

Hogy táplálja a lángokat, az asszony a tűzhely mellé térdelt, és ágakat tört le a fából, melyet fia hozott be. A szoba sarkaiban a tűz világa az éji széllel harcolt, árnyéktáncosokat vetítve a durva falakra. Olwen mögött becsapódott az ajtó.

— Na, gyere beljebb — szólalt meg az asszony. Rongyos ruházata és előregörnyedő, vékony válla ellenére hangja barátságos volt. Kiegyenesedett, és még egyszer, utoljára megkavarta a tartalmát annak a fekete üstnek, mely a tűzhely fölött egy ócska fémkampón lógott.

— Gyere és egyél! — mondta. — Épp időben érkeztél. A leves híg, de egyetlen gyermek sem éhezhet a tűzhelyemnél.

Olwen az asszony csontos kezét figyelte. Átvilágított rajta a tűz fénye, ahogy megtöltötte az utolsó ivócsészét. A merőkanál megcsikordult a viharvert üst alján, megremegett az asszony kezében. Olwen látta, hogy négy csésze van — most pedig öten várnak ételre.

— Nem, köszönöm — mondta az asszonynak. — Nekem lesz mit ennem otthon. Már így is elkések.

Szánalom és zavar köde homályosította el az asszony és a gyerekek tekintetét, mellyel az idegen lányra bámultak, miközben Olwen a

repedezett ajtó felé hátrált. Nem mert többet mondani; félt, hogy hangja megbicsaklik, elárulja vágyódását az étel után.

A hideg szél lehűtötte orcáját, mely piros volt, mintha a nap csípte volna meg, vagy a szégyen pírja égetné; lerogyott a kunyhó fala mellett, és zokogott a bent éhezők miatt. Tavasz volt; a gabona és a gyümölcs érésének most kéne felgyorsulnia, és a családnak nincs semmije. Ha így élnek, sosem látják meg az őszt, még kevésbé élnek át egy telet.

Olwen vállára terítette köpenyét, keze hozzáért a kígyóvonalú csathoz, mely összefogta a két szárnyat. Amergin ajándéka utolsó névnapjára; értékes fém- és ametisztmunka. Ha itthagyná, amerre a család jár, és megtalálnák...

Mi lenne akkor? — gondolta. — *Az emberek ölnek egy drágakő áráért. Vagy mi történik akkor, ha valaki meglátja náluk, és elkiáltja magát: — Nézzétek! Az eltűnt hercegnő brossa! Mit tettetek vele? — Megbüntetnék őket, pedig ártatlanok, ártatlanok...*

Jótékonykodása csak ártana nekik, csak gyorsítaná sorsuk beteljesedését. Nem jó megoldás.

Bizonytalanul talpra állt, sajnálva, hogy nem meri itthagyni az ajándékot. Lába késlekedik az óceánhoz vezető ösvényen. A szél metszőbbé vált, csípős, sós szagot és hangokat hozott: szikláknak rohanó hullámok hangját. Olwen nem töprengett tovább; közelebb volt Talebolionhoz, mint gondolta.

Egyórai gyaloglással elérte a szikla végét, ahol a tenger nekizúdult a part magas kőfalának, nyugtalanul csillogva a Modron arca alatt. Zúgott a szél, kidagasztotta Olwen köpenyét.

— Istennő, segíts! — kiáltott fel a lány hirtelen.

Messze, a horizont vonalán mintha vitorlákat látott volna.

Hajók az emberbirodalomból!

— Nem! — sikoltotta Olwen. — Menjetek vissza!

Mindkét karjával integetett nekik, egy gyors lépést tett előre, de a szél visszakényszerítette, elfújta mozdulatát, szavait. Modron arca felragyogott a horizonton, alatta üresen csillogott a tenger; nem hordott a hátán mást, csak a Beltane hold tükörképét.

Úgy ragyogott a holdfény, hogy Olwen kivehette arcát a pengében — a szent kés pengéjében —, melyet önkéntelenül előhúzott, mikor úgy gondolta, Penllyn veszélyben van. Ráébredt, hogy ha azok a hajók kikötnek, rájuk rontott volna — egyszem lány egy egész flotta ellen —, és megpróbálta volna megvédeni az ő birodalmát, még ha halál várt volna is rá.

A holdfény megcsúszott a pengén, és alámerült a tengerben.

Ez lehet az, ahogy anya érez, — gondolta Olwen.

Kezében megremegett a szent kés. Egy pillanatra minden porcikájában megfeszült; hatalmas volt a kísértés, hogy a Talebolion katlanában hajítsa. De használta volna, hogy megmentse Penllyt. Meghalt volna Penllynért.

Olwen leengedte karját, a tőrt visszadugta hüvelyébe. Sóvárgott, panaszos éneke a víz fölé szállt. Ugyanígy fog gyászolni, amikor Beltane éjszakáján Amerginnek egyedül kell előlépnie a *nemet*ből, hogy egybekösse őt a koronával és a szent késsel Penllyn szolgálatáért.

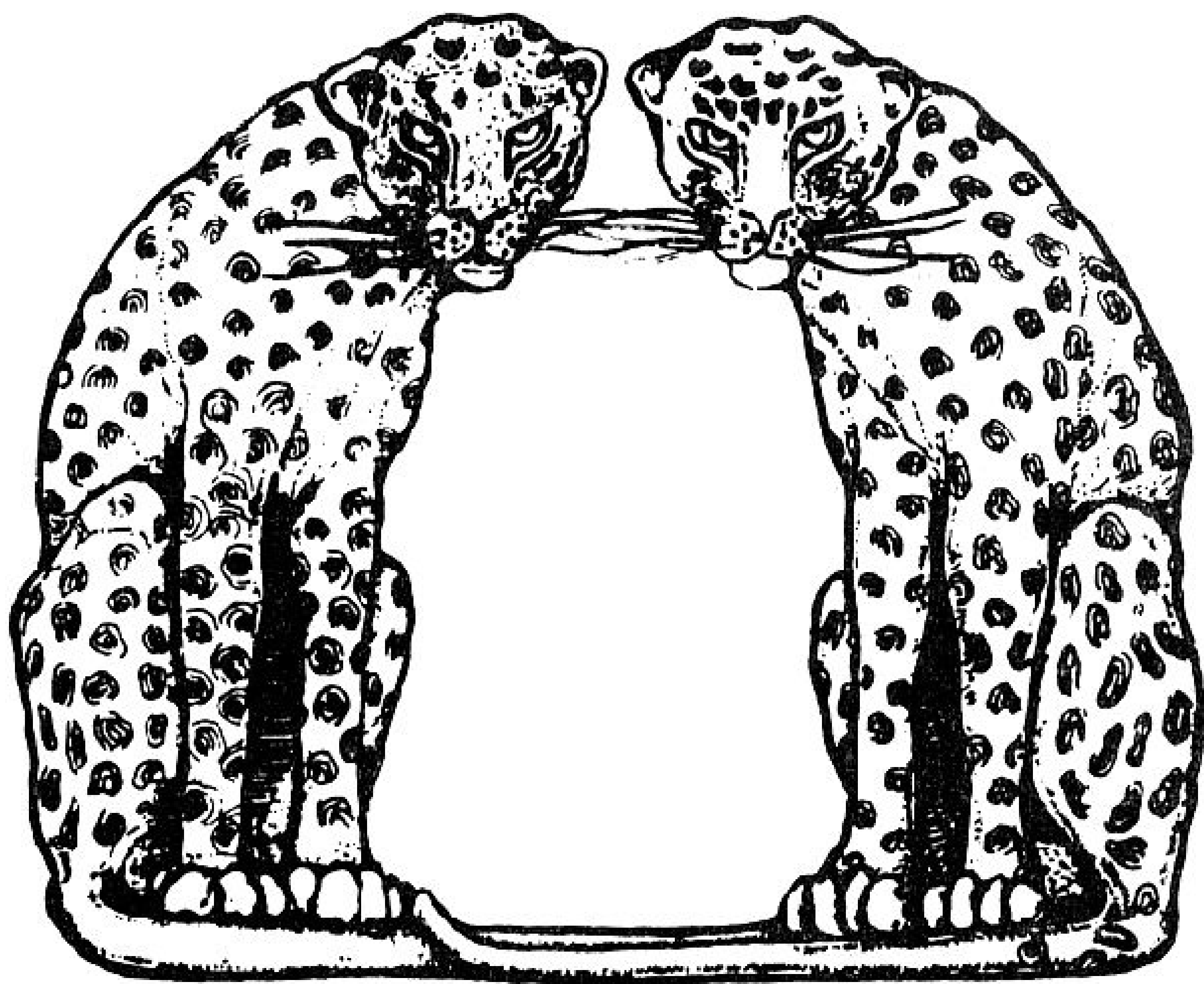
Elfordult a tenger szagától, a hullámokat ostorozó széltől, fáradtan, végtelenül szomorúan, de tiszta fővel, mint aki lázból gyógyult fel, mely félrevezette, csalárd tévutakra vitte elméjét.

Olwen hazaindult.

Léptei meggyorsultak, de óvta erejét: Penllynnek sokkal nagyobb szüksége van őrá, hogysem kockáztassa életét.

Jó királynő leszek, ígérte a fáradt, alvó földnek.

Morvay Nagy Péter fordítása
Viszt György rajzai



Tanith Lee: A gonosz tündér



A tündér csak várt, várt tornya magasában. Várt nappal és várt éjjel, nap nap után.

Fehér volt a torony, s árnya elnyúlt alatta messze, messze, oda, hol napszítta dűnék nyújtóztak, és csillogott a tenger.

Csupa szürkeség volt körülötte a világ, meg csupa fehérség; halvány homály, tétova csillámok. Színtelen, képtelen világ. És fehér volt ő is, ruhájának habjai, a lába, a vékony keze — fehérségük pedig olyan tiszta volt, akár a távolban a tenger fölé magasodó mészkőhegyeké. De a haja, a hosszú haja vörös volt, vörös, mint a vér, s úgy tört előre bőre fehérjéből, mint a magma fehér vulkáni kristályok közül. Ő sosem tekintett a hajára; valami megmagyarázhatatlan módon félt tőle, összefonva, feltűzve viselte a fején.

Várakozott, anélkül hogy bizonyos lett volna benne, miért, kire vagy mire is vár.

Nem gondolt a múltjára, sem a jövőjére vagy bármi másra. Nem volt emlékezete, tán csak egy üres lap volt a helyén, amelyen elhalványultak

a betűk. Nézte a szélben fürdő, szél hangján sivító sirályokat. Egyszer-egyszer kijött a toronyból, megint máskor visszament. Mint egy szám az óra lapján. Nem akart, nem vágyott, nem is remélt. Volt, minthogy létezett. Volt, de semmi több.

Telt-múlt az idő, de az időnek nem volt jelentősége. Lehetett tegnap is, holnap is azon a napon, amikor megpillantotta.

Aranyba öltözött férfi jött a hajnali tengerparton; arany lovának sörényébe úgy kapott a szél, mint a hullámzó kukoricatáblába; skarlátszín gyeplőjén aranycsengettyűk, s patái nyomán apró felhőkbe gyűlt a homok. Látványa elkápráztatta a nőt. Nem ismerte fel a fegyverzetét: vagy túlságosan ósdi vagy egészen új lehetett. Válláról bojtok csüngtek, haja pedig olyan kócosan fénylett, mint egy arany hárfa elpattant húrjai.

A gonosz tündér érezte, gyorsabban kezd dobogni a szíve, ahogy kihajol a toronyból. *Erre a férfira várok?* A lovas még csak apró, fénylő hangya volt a tengerparton, de hamarosan a torony alá ért. Visszhang csendült, aztán már a lépcsőkön döngtek a léptei. A nő hallotta, hogyan hagyja maga mögött egyenként a szobákat; meg-megáll. Maga elé képzelte, amint megvizsgál ezt-azt. De közben egyre csak közeledett. A tündér odafordult az ajtóhoz, amelyen be kell majd lépnie. Vadul vert a szíve. Gondolkodás nélkül felnyúlt és leeresztette a haját.

A férfi nyugodtan állt az ajtóban, és rászegezte a tekintetét. Szigorúak voltak a vonásai; a nő szeretett volna mosolyt fakasztani az arcán. Ő csak meredten nézte.

— Hol van Golbrant? — kérdezte.

A nő a szájához emelte a kezét. Megrázta a fejét.

— Az, aki harminc nap előtt járt erre lóháton. Krennok-dol felé tartott. Hárfát vitt a hátán, és kereszt alakú sebhely volt a homlokán.

A nő még egyszer megrázta a fejét, szörnyű gyorsan vert a szíve; kezét a torkára tette és várt.

— Golbrant — mondta a lovag, és összeszűkültek csillogó szemei —, aki nem a vérem, de testvéremmé fogadtam. Az, akihez így szóltak a Nővérek: „Óvakodj a fehér asszonytól, aki a halált várja a tengerparti nagy toronyban!”

Odalépett a nőhöz, elkapta és a keze köré csavarta a haját, mígnem a fájdalom ezüst felhőként borult annak koponyájára.

— *Hol van Golbrant?* — sziszegte a férfi. És akkor találkozott a pillantásuk.

Legalábbis a nő így érezte. Nyári kert volt a lovag szeme, ő pedig ki

akarta ragadni belőle azoknak a borostyánszín árnyaknak meg sárga napdárdáknak a képeit; kívánta azt a benne látott reményt, azt az akaratot, azt a vágyat, hogy betölthesse a határozottságukkal és a fényükkel a maga üres sötétségét. Éhezte és szomjazta a férfi szemében tükröződő életet, mint a hal a vizet, mint a madár szárnyai a levegőt. És a szemei lélegezni kezdtek és inni, mint a vadak az itatónál, és kezeit a férfi nyakához érintette, és egészen közel húzódott a kemény páncélhoz, és szorosan odabújt hozzá. A lovag átkot köpött felé, és megpróbált kiszabadulni a keze szorításából, a szeme igézetéből, de nem tudott. Valami gyönyörteli, halálos súlya volt annak az ölelésnek, annak a tekintetnek, olyan volt, mint az álom, csakhogy ez megtöltötte és ottlétével megdermesztette az ágyékát. A nő lehúzta magával a földre. Belefojtotta a tekintetébe, a testébe. A férfi ott úszott húsának áramában, elsodorta az ár, és ő elveszett a gyönyör alagútjában, a gyönyörében, melyet meg kellett kapnia tőle. Olyan gyönyör volt ez, amilyet soha nő nem adhatott annak előtte, és nem is adhat soha ezután sem. Mert a nő gyönyörének egész tárházát neki tartogatta. Edény volt, és benne voltak az óceánok, benne volt az őseredet; a férfi a forrás felé küzdötte magát, és hangosan üvöltött, hogy elérje.

De végül megálljt parancsolt a teste. A vágyból előbb végtelen ernyedtség született, azután iszonyodás az alatta vonagló sápatag tömegtől. Akkor értette csak meg, mi mindent adott volna oda a nőnek a testéből kiszakadó élettel együtt.

Aztán odébb gurult. Kiszabadította a testét, és elfordította a fejét, a szemét pedig úgy takarta el, mintha félelmes, pusztító fénytől óvná.

— Igaz hát, amit rólad beszélnek, fehér asszony — morogta beteges, hideg dühvel, de magára haragudott jobban.

— Felfalod az agy tudását meg az ész józanságát a tekinteteddel és a méheddel. Igen, éreztem én is, hogyan hagy el az erőm; olyan üres maradtam volna utána, mint a csont, aminek a farkas kiette a velejét. Így bántál el Golbranttal is?

A gonosz tündér tekintete elhomályosult, kihunyni látszott benne az értelem fénye. A földön feküdt. Nem értett semmit. Aztán mégis: valami halvány emlékre ébredt, valami álomszerű emlékre, egy sötét hajú emberről fekete lovon, hárfával a hátán; az arca, mint egy nőé, s kackiás kereszt a szeme fölött. Őt is így várta, emlékezett most vissza, ő pedig jött, végig a hosszú szobák során, fel a lépcsőn, fel a toronyba. De az a másik nem hátrált meg előle: átkerült a fény a férfitól őhozzá. Most felnézett arra az emberre, akit majdnem a hatalmába kerített, mert most,

hirtelen megint tudta, mit is jelent neki a férfiakkal való együttlét. Nem volt ez a gondolat sem megrázó, sem meglepő, s undort sem keltett benne. Természetesnek tetszett, hiszen hogyan is tudhatott volna ő eleget a dolgok természetes rendjéről ahhoz, hogy ezt az egyetlen dolgot, ami az övé volt, idegennek, sötétnek és gonosznak érezze!

— Meghalt — mondta halkan, épp csak magyarázat gyanánt.

Az aranyruhás előrántotta a kardját, és már lendítette is, hogy levágja a nő fejét, de Krennok-dol harcosainak nem volt szokásuk, hogy asszonyokat öljenek, bármily nagy is lett légyen a haraguk. Ezért megállt, s hamar visszadugta a kardot a hüvelyébe.

— Élj hát, vámpír — mondta, s a haragtól elsötétedett a pillantása —, de ezentúl ne próbáld megfosztani a férfiakat az erejüktől, mert különben karóra tűzöm a fejed!

A gonosz tündér számára értelmetlenek voltak ezek a szavak; nem volt ő egészen ember, semmit sem jelentettek számára az emberek értékei és törvényei. Mégis a férfira meresztette a szemét: szerelmes volt belé; szerette benne, hogy kiharcolta a szabadságát, és többé nem volt már őrá szüksége.

Szobáról szobára járt a lovag, s kereste Golbrantot, a fogadott testvérét, de Golbrant akkor botorkált végig azokon a szobákon, amikor már nem volt a maga ura, s a magasból alázuhant a tengerbe. Úgy sodorták el a hullámok, mint a kutyák zöld tetemét, és belékaptak a keselyűk meg a halak, úgyhogy most már fehér csontváz volt a tenger fenekén, s nem volt semmi, ami elárulhatta volna, ki is volt ő, csak a zöldre váló arany hárfa, ami mellette hevert a homokban.

Míg a harcos kutatott, a nő ott járt a nyomában. Nem tudta neki megmondani, hová tűnt Golbrant; nem tudott visszaemlékezni, de a férfi kétségkívül sejtette a választ. Ő pedig csak bámulta a hátát, és bámulta az arcát, amikor megfordult. Mindent elnyelő szerelem volt az övé; ha megtehette volna, felfalja a férfit. Ilyen volt az ő szerelme.

De a lovag ellökte magától, és lement a toronyból, le a lépcsőkön, és elment tőle, elment messzire. Rátalált a lovára, és elvágtatott a tengeri úton, a partot szegélyező mészkőhalmok közé.

Három napig járkált a gonosz tündér a toronyban. Nem tűzte fel a hosszú-hosszú haját. Nem járt ki a napsütötte partra. Nem várakozott többé. Golbrant és az összes többi férfi mind hajóként süllyedt el halálos ölelésében, szemében és méhében odaveszett az akaratuk, oda a józanságuk; őket már egészen elfelejtette, legfeljebb halvány árnyakként maradtak meg az emlékezetében. De *őrá* emlékezett: az aranysárga

lovon érkezett harcosra, a keskeny, csillogó szemére, a lenszín hajára, a haragjára és a távozására.

A negyedik nap hajnalán leereszkedett a torony lépcsőjén, lement a parti útra, és elindult a nyomában.

Azelőtt soha nem hagyta el a tornyot, soha még az évek során, mióta azzá lett, aki most is volt. Azelőtt nem érezte ezt a vágyat. Most kényszerítette valami.

A nap skarlátszínű hasadékot nyitott a szürke égen, s ahogy a gonosz tündér ment az úton, az ő lobogó haja volt a másik skarlát folt a színtelen tájban.

Néhány nap múlva megváltozott a táj. Minden fehérből fekete lett. A hegyek feketén lapuló varjak módjára álltak őrt az út két oldalán. Viharfelhők sötétítették el az eget. Már a lába is ugyanolyan vörös volt, mint a haja, mert kígyókként harapdálták az éles, fekete kövek. A gonosz tündér azok közé tartozott, akiknek nincs szükségük se ételre, se alvásra, így hát csak ment, ment éjjel-nappal. A patanyomokat követte, s néha más jelek is voltak: itt-ott a köpeny egy-egy foszlánya — tüskés bokor szaggathatta le —, megint máshol kihamvadt tűz nyoma, ő pedig ujjaival simogatta, nyelvével érintette a hamut; mert feküdt a melegénél három éjszakával azelőtt, amikor még élt az a tűz.

Aztán folyó feketéllett az alkonyatban. Kék hold csaknem áttetsző tányérja odafenn, s a nagy felhők haragos madárrajként húztak tova. És vén boszorkány kuporgott a vágtató víz mellett, s a halál üstjét őrizte kékes tűz fölött. A fekete valamiből, amibe testét csavarta, csak a szeme meg a csupa csont kezei villantak elő. Amikor meglátta a folyóparton járó fehér asszonyt, így rikácsolt:

— Krennok-dol arra van! Arra! A folyón túl.

Aztán a boszorkány otthagyta a főztjét, odament hozzá, és átmutatott a folyó túlpartjára.

— Nem tudsz átkelni. A híd romokban van: ő tette, tudta, hogy követni fogod. Félt, a lova is fickándozott, és szikrákat vertek a vasalt patái, mert tudták, hogy utánuk jön a vámpírlány. Adtam neki egy amulettet, azzal, hogy az majd megvédi tőled, de semmit sem ér majd vele. Nézd csak meg magad: magad vagy az éhség. Ilyen hát a te szerelmed? Üldözöl egy rémülten menekülő férfit, aki gyűlöl az ágyékával és gyűlöl a karddal a kezében? Nem küldted tán a halálba a fogadott testvérét, a jó Golbrantot is? — Itt a boszorkány kiköpött. — Mi hajt annyira, hogy megkapd azt a kardcsapást, amit a leghőbb vágya rád mérni?

De a fehér vámpírlány már távolodott tőle, lefelé tartott a parton, és

csak keresett, keresett egy helyet, ahol átkelhetne, habár ilyen hely egyáltalán nem létezett, s ezt rajta kívül mindenki más tudta volna. A boszorkány utánafutott, úgy ugrált, mint egy kísérteties fekete kecske, mert kecskeszarvakat viselt a fején, minthogy az ördögtől való volt. Megkocogtatta a vállát.

— Egyáltalán tudod a nevét? Nem. No hát épp elég van a világon a fajtájából. Ha meg akarod kapni, menj be a folyóba, és a víz elvisz majd, ha nem félsz. Hosszú lesz a keresés, de amikor megtalálod, a tiéd lesz. Csak emlékezz rá, milyen árat fizet majd érte. Ostoba lesz utána, de milyen öröm lesz az neked, ha majd távol tartod a magas szirtektől és a haláltól. Olyan lesz, mint a gyermeked és az embered egy személyben, örökkön-örökké.

A gonosz tündér hallotta az ördögi boszorkány szavait, és bár nem voltak a számára többek a gondolataira boruló árnyaknál, megértette őket. A vízhez érve a boszorkány azt suttogta:

— Ha engeded szabadon elmenni, elporlad a tested, mert egy kard levágja a fejed! Ne engedd, hogy bármi vagy bárki kettőtök közé állhasson! Ezt ne feledd!

Aztán a boszorkány eltaszította őt csontos kezeivel, s belenyomta a vízbe. A fehér nő nem érzett félelmet. A haja és a ruhája nem engedték lesüllyedni a testét, s az áramlás vitte lefelé; kezei úgy sodródtak, mint vízbe fúlt virágok, s ezenközben mindvégig csak rá gondolt; őrá, akit keresett. S a kék gyűrűs csillagok egész éjszakáján vitte őt a folyó: ezüst kötelekkel húzta a hegyek között. Hajnaltájt vetette ki, mint egy hal-lánykát, a Dol-hegy alatti jeges partokon.

Folyami halászok találtak rá, hatan vagy heten. Azt hitték, öngyilkos lett, és keresztet vetettek, de mielőtt még papért futhattak volna, a lány felkelt és otthagyta őket, s ment a köves ösvényen, fel a hegyre; ügyet sem vetett rájuk.

A hegy zöld volt. A növények, melyeket termett, nem voltak sem mérgesek, sem utálatosak; a hegyen túl: erdő. Krennok földje élet volt: körülötte északra, délre, keletre és nyugatra mindenfelé csak halál. Magasan, a zöld hegyen állt a király háza; fából, kőből, rézből épült. Kétszáz oszlop tartotta a királyi nagyterem boltozatát, s ezeket az oszlopokat úgy faragták ki, mintha zöld márványfák lennének. Szökőkutak és kristálytiszta tavacskák vizében játszott a fény, s fehér madárkák fuvoláztak és kerekded gyümölcsök fürtjei termettek a kertekben a sárga égbolt alatt. Ilyen volt Krennok-dol. A nagy bronzkapuban ember nagyságú harang függött, nyelve akkora volt, mint

egy tízéves leánygyermek.

Nem tudta megkondítani a harangot; ahhoz magas ember kellett magas lovon, s ő is csak a kardjával érhette volna el. Így hát bezörgetett; addig dörömbölt a bronzkapun, mígnem a kezei is olyan véresek voltak már, mint a lába.

Volt egy törvény a király birodalmában: bárki is jött kegyelemért, igazságért vagy bármely más jótéteményért, legalábbis kihallgatást kapott az uralkodótól. Így hát meg is jelent végül a kapus, és beengedte őt. A gonosz tündérnek még nedves volt a ruhája és a haja a folyó vizétől, s ahogy áthaladt a küszöbön, a folyó fekete iszapja csepegett a szoknyájából. Alaposan megijesztette a kapust.

Felment a nagy lépcsőkön a nagyterem oszloperdejébe. A király nemrég jött meg a hajnali imából a harcosaival, s most hosszú asztaloknál ülve ettek-ittak. Maga az uralkodó kovácsoltarany emelvényén foglalt helyet, ugyanott, ahol három napnak előtte, amikor is vágtatva érkezett egy harcos a tenger felől, vörös szemekkel, félelemtől tajtékos lován. A király akkor felemelkedett, hogy üdvözölje, s megölelje; talán jobban szerette ezt a harcosát a többinél (Alondor volt a neve, s a nők Aranyosnak hívták titkolózón arcuk elé tartott kezük mögött), de a jó Golbrantot valószínűleg még nála is jobban szerethette.

Csakhogy Alondor távol tartotta magát a királytól.

— Átok ül rajtam — mondotta. — Isten törvénye tiltja, hogy átadjam nektek, mint a ragályt.

És elmondta nekik, hogyan lelte a halálát Golbrant a tengernél, a magas toronyban. Emlékükbe idézte a Nővéreket, az öt sötét boszorkányt, akik öt hónap előtt jöttek Krennok-dolba, hogy eljajongják próféciájukat öt harcos haláláról. Amikor a toronyban élő nőről beszélt, és arról, mit is tett az ővele, elfehéredett a szégyentől. Később gyónt a papnak. A pap erősen imádkozott; nagyon is jól értette, mitől retteg Alondor. Miután lefeküdt vele, de nem adott neki semmit, és nem tudta megölni, bár megtehette volna, nála hagyta gyönyörének és gyűlöletének azokat az erőit, melyeket önmaga utasított el. Ő pedig csak jött utána, jött most is, és hajthatatlan volt, akár a tél hideg, fehér vágya. Tudta, ha most újra itt állna előtte, megzavarná és tönkretenné, kiszívná agyából az életet. Ekkora ereje volt érzéki vámpírizmusa sötét mágiájának, mely a legősibb és legszörnyűbb a világ valamennyi démona közül. Mit sem tudott erről az egészről, míg el nem indult háromnapos útjára, s nem érezte meg bőrének bizsergésében, lágyékának hidegségében, majd őrjöngésében, mi az, ami követi, s ami mindenre képes.

Alondor egy nappal a démon érkezése előtt menekült el Krennokdolból.

Ott állt a nő a király termében; a férfit kereste a szemével, s erősebben vert a szíve. Amikor látta, hogy nincs ott, megtántorodott a szívébe markoló halálos fájdalomtól. De csak egy pillanatra. Aztán elfelejtette a fájdalmat, és újra csak őrá emlékezett; megfordult, hogy kimenjen a királyi házból, ugyanazon az úton, amelyen bejött.

A király káromkodva felpattant, és három harcos máris ott volt a nő nyomában. Emelték a kardjukat, hogy rásújtsanak, de megint csak lefogta a kezüket a régi stigma. Sohasem öltek, de még csak nem is bántottak nőt. Nehéz lett volna most megtenniük. És ő elhaladt előttük színtelen, vak szemekkel.

— Utána! — kiáltotta a király. — Tegyétek a dolgotokat! Gondoljatok a gonoszságára és a varázslataira! Nem nő, nem emberi lény az a kardotok alatt.

Mentek utána, ki a teremből.

A lépcsőn egyikük belenézett az arcába.

Hátrahőkölt és képtelen volt bármit is tenni.

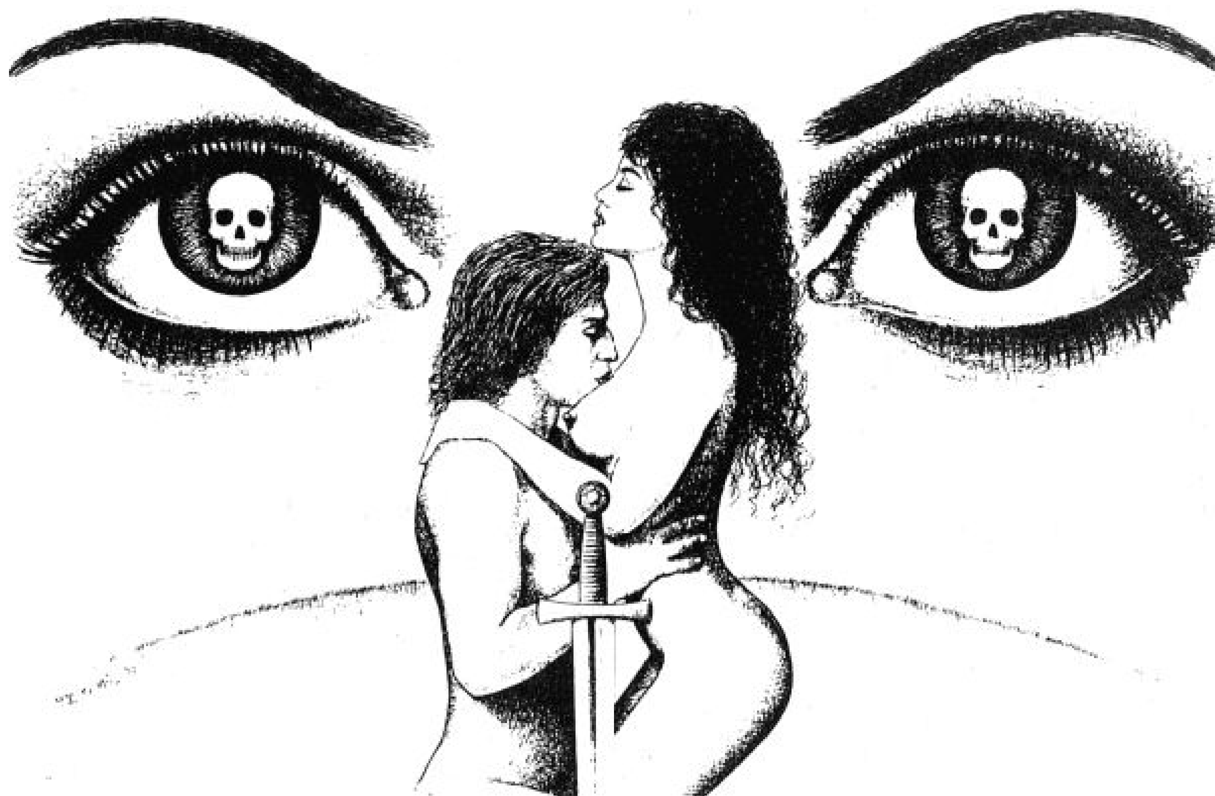
Lejjebb egy másik is utolérte.

Elkapta a menekülőt, és felemelte a kardját, de az utolsó pillanatban olyan szánalmasnak látta; nem volt több egy őrült nőnél.

— Ez valami tévedés! — kiáltott fel magában, s hagyta futni gyötrelmes zavarodottságában.

A harmadik a lováért szaladt.

Követte a démont át az udvaron, ki a kapun, s a harag eltorzította az arcát.



Vadászaton érezte magát; hallotta maga előtt a kutyák morgását, s megpillantotta a zöld Dol-hegyről lefelé futó, szökellő fehér szarvast. Amikor elég közel ért a nőhöz, felkapta a lóra és vitte karját fájlaló zsákmányát a hegyen túli erdő felé. Ott, a szükség elviselhetetlen eksztázisában vele együtt levetette magát a földre. Kard helyett a húsát használta vele szemben, a nő pedig hamarosan kicsusszant alóla és otthagyta, s alig volt a tudatában annak, mit tett a férfi, s milyen sorsra is jutott. A király harcosai napokkal később találtak rá társukra; tébolyultan bolyongott, s vadászkutyái után rikoltozott a vastag levelű ágak alatt.

Egy kerek éven át vándorolt a gonosz tündér. És egy kerek éven át menekült előle Aranyos Alondor. Zsoldos katona lett, és számos királynak árulta haditudományát, olyanoknak, akikről úgy találta, jó ügyet szolgálnak. Sohasem maradt meg sokáig egy helyen. Félelemről és testi vágyról álmodott, meg Golbrantról, fogadott testvéréről, akit jobban szeretett minden férfinál és nőnél.

Évszakok változtak.

Vörös levelek hullottak a tündér vörös hajára és sebhelyes, máshoz szokott lábaira, melyekről nem is vett már tudomást, meg a vérben ázó csatamezőkre is, melyeken a férfi lovagolt.

Havak jöttek, havak mentek, meg fagyok és esők.

A menekülő elhagyta már Krennok földjét, halott, szürke tájakon járt, hol furcsán csavarodtak a fák, s magas csúcsokban végződtek a hegyek, a démon pedig a nyomában volt, ösztöne hajtotta, vágya fűtötte, csak őt látta, csak őt hallotta.

Észak sivár csúcsai között aztán magányos dombon álló uradalomhoz érkezett a lovag.

Sötét volt és komor, akárcsak a sziklák, melyek körbevették.

Zöld hold nézte, hogyan dörömböl a kapun.

Beteg volt; beteggé tette a két hónappal előbbi csatában kapott sebe, s betege volt már saját magának is, meg a kényszernek, ami hajtotta, hogy meneküljön az ismeretlen üldöző elől. Még mindig jól festett; olyan férfi volt, akit megbámulnak, de fehér szálak vegyültek már az aranyhárfahúrhajba, s szemei beestek egészen a lelkéig: egy gyilkos szemei voltak, egy áldozaté vagy egy ördögtől megszállotté. Ez volt a büntetés azért a ki nem mért csapásért ott a tengerparti toronyban.

Fáklyák fénye villódzott a teremben, ahol a ház urával beszélt, miközben fejében időről időre csörömpölő hang zendült. Egyszer csak egy sápadt alakot pillantott meg a szeme sarkából az egyik ajtómélyedésben. Vérvörös függöny takarta a fehér arcot, a fehér vállat és mindazt, ami ezeken túl volt. A harcos azt hitte, rátalált a démon, aki üldözte, s rémület támadt a testében, fojtogatni kezdte és lecsapott rá, hátulról, ahogyan minden ellenség teszi. Összeesett, azzal a fajta ájulással, mely a közeli halál hírnöke.

De a nő nem az volt, akire ő gondolt. A hely urának volt a lánya, Siandrának hívták és skarlátszín kendőt viselt a fején, mert hűvös volt a terem. Olyan szépséges volt, mint egy ikon. A bőre fehér, a szája vörös, s hajának feketesége olyan volt, mint Golbranté, amikor a hárfával a hátán Krennok-dol felé lovagolt. Akár Golbrant nővére is lehetett volna, oly különösképp hasonlított rá, de hát ő semmit sem tudott a zöldet termő hegy harcosairól.

Siandra is várt a maga módján. Amikor meglátta az aranyhajú embert, akinek rémképek ültek a szemében, neki is gyorsabban kezdett verni a szíve. Ha abban a pillanatban a lovag el akarta volna nyerni a szerelmét, ennek nem is találhatta volna jobb módját annál, mint amit valójában tett: halott módjára a földre zuhant néhány méterrel a lábai előtt.

Siandra felvállalta az ápolását, és a legkevésbé sem tartotta kellemetlennek a feladatot. A férfi pedig, amikor felnyitotta a szemét, és az ő arcát látta maga előtt, úgy érezte, új lap nyílik az életében.

Oly könnyeden növekedett közöttük a szerelem, mint egy kisgyermek.

Jött a tavasz, és egyszer egy este a férfi szobájába vezérelte a lány lépteit. Édes kellemet hozott neki egy egész kehellyel. A lovag ismerte már a démonok gyönyörét, s csaknem jóleső érzéssel vette tudomásul, hogy ezzel az emberlánnyal kevesebb gyönyörben van része. Hajnal felé megcsókolta, és azt mondta neki:

— Holnap el kell hagyjalak, Siandra.

Könnyek gyűltek a lány szemébe. Eszébe jutott az, ami mindenkor eszébe jut az elhagyottaknak.

— Nem — mondta a férfi —, nem azért. Meg van írva a sorsom. Üldöznek. Ha itt maradok, meghalok.

— Akkor hadd menjek veled — kérte Siandra.

— Nem. Miféle szerelmi ajándékot adnék azzal, ha arra kényszeríteném drága lényed, hogy otthontalanul járja mellettem a világot? — Sápadt volt az arca, behunyta a szemét. — Engedj egyedül elmenni, s óvd saját nyugalmad! Nekem nem lesz benne részem. Már így is túl sokáig maradtam.

Amilyen édes, olyan erős is volt ez az északi lány. Gyorsan elkapta a férfi kezét, és az igazságot kérdezte tőle újra és újra, míg a másik el nem taszította magától, mintha csak gyűlölné, s el nem mondott neki mindent, aztán pedig úgy zokogott a keblén, mint egy gyermek.

— Legyen hát — suttogta Siandra égő szemekkel.

A lovag nagyon fáradt volt. Elfárasztotta ez az év. Ott maradt, mert úgy érezte, szeretőjének asszonyi ereje többet jelent számára minden pajzsnál és minden kardnál széles e világon.

Teltek-múltak az éjszakák. Tavasz ült a tájon, de csak élénk színű gyomok termettek az ajtók előtt, s madarak raktak fészket a sziklahasadékokba a birtokon meg a környező hegyekben. Alondor most a földesurat szolgálta. Csatába ment érte, s ellenségei fejével tért haza. Sötét estébe hajlott a mulatozás, de hiába a bor, hiába a hús, hidegséget és nyugtalanságot érzett, akárha láz környékezné.

Míg Siandra aludt, ő fel-alá járkált a fülledt szobában. Későn kelt a hold és sárga csontoké volt a színe, ő pedig háborgó bensővel tekintett végig a gyalogúton, s látta, hogy áll ott valami, valami jeges fehérség, skarlátszín haját lobogtatja a szél a háta mögött, s hátratartja keskeny, fehér kezét, melyen karmokká növekedett a köröm. Nem változott az öltözete; fehér ruhája úgy csüngött a testén, mint egy cafatokban lógó lepel, lábát pedig sebhelyek borították. Felnézett, vágyakozó arccal, szemei apró tavacskák voltak: csak az ő képe játszott bennük. Kitartó s mindent elsöprő volt a szerelme: felfalta volna, ha teheti. Ilyen volt az ő

szerelme.

Alondor térdre borulva imádkozott, de nem jutottak eszébe a szavak; csak a nőre tudott gondolni. Érezte, ahogy egyre közeledik a sziklás úton, ahogy fehér füstként átlebeg a kapuk során a bóbiskoló vagy elmélázó őrszemek között. Hallotta hangtalan lépteit a lépcsőkön, s azt is, hogyan tárultak fel csendben az ajtók érintése nyomán.

Siandra felriadt és felült az ágyban. Nézte a férfi imába görnyedt testét, s hallotta, hogyan veszítik erejüket az imák.

Rémületet érzett: *ő* van itt.

Ebben a pillanatban felállt a férfi; végleg elhagyták az imák. Hirtelen nem volt semmije, csak az az egyetlen dolog létezett a számára, amely húzta, csak húzta maga felé. Megfordult, mint valami gép, s ment át a szobán, ki az ajtón, s erősen csillogott a szeme és pír gyúlt az arcán. Ment derűsen, sóváran, és tűzforró volt a vére; vágyott és felejtett, hatalmába kerítette a fehér asszony igézete, aki lenn várt most rá.

Amikor Alondor a lépcsőhöz ért, Siandra kikelt az ágyból. Ha a férfiban tüzelt az élet, ő volt a halála. Felkapta Alondor hátrahagyott kardját, és követte, reszketve bár, de puha léptekkel, akár egy macska.

Ő volt ott a házban: a tengerparti magas torony asszonya. A folyosón járt már, s amikor megérezte, hogy férfi elindult végre feléje, egészen csendesen megállt. Vadul vert a szíve. A hajához nyúlt, hogy leeressze; amikor érezte, hogy kibomlott már a haja, a karját engedte le helyette. Azt hitte, a toronyban van, de ez semmit sem jelentett a számára. Azt hitte, az agyagos partokat mosó tenger zúgását hallja; talán saját vérének hangja volt az, testének fogyó-növekvő árapályáé. Sirály sikoltott a fülében, pedig csak a lépcső nyikordult meg a férfi lába alatt. Alondor befordult egy szegleten, s megpillantotta őt. A démonnak úgy emelkedett fel testében a szíve, mintha annak sem súlya, sem más célja nem volna, mint hogy felszálljon benne, akár egy madár. Melegség és öröm töltötte be üres lényét, s — először, amióta az lett, aki — ajkai szétváltak és elmosolyodott. Kitárta a karját, a férfi pedig elég mohó volt ahhoz, hogy az ölelő karokba boruljon. Mindent elfelejtett.

De Siandra ott állt szorosan mögötte, kezében a karddal. Ő is tudója volt ősi dolgoknak, ősi eszközöknek, a legősibb és legvitathatatlanabb mágiának. S amikor Alondor saját halála után nyújtotta a kezét, ő közéjük vetette magát. Úgy emelte fel a nehéz kardot s úgy sújtott le vele, mintha csak egy fűszálat tartana a kezében. Nem tudott semmit Krennok-dolról és harcosairól s azoknak a férfiaknak a lovagiasságáról, akik nem tudnak ártani az olyan lényeknek, akiknek keblük és méhük van, s nőnek

nevezik magukat. Ő önző, óvatlan, szenvedélyes mozdulattal sújtott le mindazért, ami drága és becses volt számára.

Hosszas, fehér fájdalmat, aztán meg hosszas, skarlátszín fájdalmat érzett a tengerparti nő. Feje egy pillanat alatt lehullt a válláról, de semmit sem jelentett az idő. Korszakokon át tartott a haláltusája. Miután elteltek ezek a korok, süketen, némán és vakon feküdt ott, millió részre töredezve. Tudta már, mit jelent millió külön részre bomlani, s ugyanakkor mégis egynek lenni.

Siandra elfordult áldozatától, és Alondorhoz lépett, ő pedig belékapaszkodott; felébredt kábulatából. Siandra Golbrant volt abban a pillanatban, a fogadott testvére, aki érintetlenül emelkedett ki a tengerből, zöldarany hárfájával a hátán, fekete hajszálak vegyültek a hárfa húrjai közé, ő pedig lesújtott, azzal a csapással, melyre Golbrant soha nem is gondolt a toronyban. Így nyerte el végül Siandra a férfi szerelmét; inkább részévé vált a múltjának, mintsem leszámolt volna azzal.

Míg ők ölelkeztek, a fehér nő úgy esett szét, mint egy virág szirmai. Felszállt az arcukba fehéren, mint a liszt. Porrá lett, ahogyan az ördög boszorkánya ígérte a kék hold fényében.

Elporladt egészen.

Kavargott, lüktetett a por; saját magába hullott vissza. Szemcséi szemcsékké oszlottak, millióiból milliók lettek, s újabb milliók. Kisvártatva semmi sem maradt a tündérből, se fehérség, se vörösség.

S ő mégis tudatánál volt. Minden apró atomban az ő csillapíthatatlan éhsége élt tovább.

Most ide-oda sodorja a szél, terek végtelen változatossága szippantja magába, s hessenti tova. Ott van mindenhol, ott éhezik mindenben.

Alondorból és Siandrából már rég másfajta por lesz, amikor ő még mindig ott száll majd a világban. Beleszáll a szemekbe, hogy könnyeket fakasszon, bekúszik a gyilkosok körme alá, a megtört szívek hasadékaiba, hogy új fájdalommal tetézze a régit. Nincs neve. Ott van minden tettben, minden álomban, minden gondolatban. Ő minden és semmi. Most is vár, és várakozni fog mindörökké, a világ minden egyes pontján.

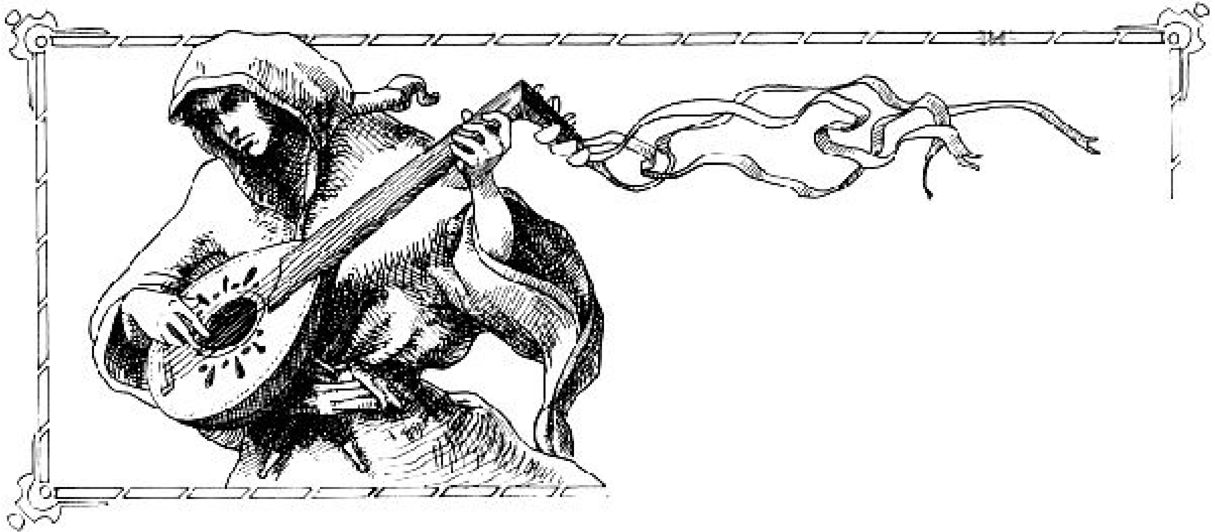
Idegenek járnak fel-alá a magas fehér torony lépcsőjén, s nem esik bántódásuk. A romokba sirályok költöznek. Eljön a nap, amikorra minden atomjaivá mállott kő a tenger szürke csillámai közé vándorol a napszítta dűnéken keresztül. Egy napon a sziklák is elomlanak. Utánuk pedig a szárazföld. Összezsugorodik és kiszárad majd a tenger, leomlik az égbolt, és kialszanak a csillagok. És ő ott marad abban a végső vagy

köztes sötétségben is. Akkor is vár még.
Szegény.

Hajdu Gábor fordítása
Kolonics István rajzai



Marion Zimmer Bradley:
A hasznavehetetlen varázsló



Az Ikernapok világában, a déli Nagy Sós Sivatagtól az északi Jeges Hegyekig — senki sem keres fel egy pénzsóvár szolgáltató-varázslót, hacsak nem akar tőle valamit; rendszerint azt, hogy segítse ki valami galibából. Sosem fordul elő kétszer ugyanaz az eset, de bármiről is legyen szó, hogy baj történt, az holtbiztos.

Lythande, a Mágus kinézett sötét, leomló varázslóköntöse kámzsája alól; a kámzsa alatt felcsillant a kék csillag, mely Lythande Beavatott Zarándok voltát hirdette; kéken izzó szikrákat bocsátott ki magából, miközben a mágus az előtte álló, asztmásan ziháló kövér kis idegent tanulmányozta. Ez a kliense vajon miféle bajba keveredett?

Mint Lythande, ő is a varázslók palástját viselte, aszerint a divat szerint, mely a Sós Sivatag menti városokban járta. Kissé ijedtnek tűnt, ahogy felnézett a magas Lythandére és a kéken fénylő csillagra. Lythande az övébe tűzött ikertőrökkel inkább látszott harcosnak, mint varázslónak.

A kövér férfi lihegett, nyugtalanul izgett-mozgott, végül dadogva belekezdett mondandójába.

— Ha-hatalmas és nemes va-va-varázsló, o-olyan za-za-zavarban...

Lythande nem segített neki, de udvarias figyelemmel tekintett le a fontoskodó kis fickó feje búbján éktelenkedő kopasz foltra. Az idegen tovább hebegett:

— Be kell va-va-vallanom neked, hogy az egyik ve-ve-ve-télytársam ell-ellopta a v-va-varázs-pál-pál-pál... — A dadogás teljesen a hatalmába kerítette, végül kibökte „pálcámat”, és így folytatta:

— Az én e-erőm nem alk-alk-alk; nem elég nagy ahhoz, hogy vi-vi-visszasze-szerezzem. Mit kívánnál fi-fi-fizetség-ként, óh, hatalmas és nemes va-va-va... — nyelt egyet, aztán kivágta magát — mágus?

A kék csillag mögött Lythande derűsen felvonta ívelt, színtelen szemöldökét.

— Nocsak! Hogy történhetett ez? Nem bűvölted meg a pálcádat, hogy rajtad kívül senki ne érhessen hozzá?

A kis ember maga elé bámult, kényelmetlenül fészkelődön köpenyében.

— Mo-mondtam neked, hogy za-za-zavar... nehéz beszélni róla, óh, hatalmas és nemes má-mágus. Fo-fogyasz-fogyasz...

— Röviden szólva — szakította félbe Lythande—, részeg voltál, s a bűbáj valahogy nem működött. Nem tudod, ki vitte el a pálcát, és miért?

— Roy-Roygan, a Büszke — felelte a másik, s még hozzátette: — Bosszút akart állni rajtam, mert ágyban ta-ta-ta...

— Ágyban talált a feleségével? — kérdezte Lythande tökéletes komolysággal, bár aki jobban ismerte a Beavatott Zarándokot, felfedezte volna a kajánságot keskeny, aszkétikus szája szögletében. A kis kövér varázsló szerencsétlenül bólintott, és a cipője orrát bámulta.

Lythande végül így szólt érett, közömbös hangján, melyért, még mielőtt sikeres akcióért elnyerte volna a szolgáltató-varázsló címet, kiérdemelte a regős nevet.

— Ez eszembe juttatja a szólást, miszerint azok, akik a varázslás mesterségét űzik, ne tartsanak feleséget vagy szeretőt. Áruld el nekem, óh, nagy mágus, hálószobák hős lovagja, mely névvel illetnek?

A kis ember teljes hosszában kihúzta magát — majdnem Lythande válláig ért — és kinyilvánította:

— Gandrin-szerte úgy ismernek, Rastafyre, a Hasz-Hasz-Hasz...

— Hasznavehetetlen? — találgatta Lythande komolyan.

A másik arcán sértődött kifejezés jelent meg, és méltósággal, zengő hangon jelentette ki:

— Rastafyre, a *Haszonlíthatatlan!*— Izgalmában a dadogásról most selypítésre váltott.

— Szórakoztató lenne tudni, hogy jutottál ehhez a névhez — jegyezte meg Lythande, s szeme megcsillant a csuklya alatt —, de vidám történeteket hallgatni, bármilyen jól múlatja is az időt a Törvény és a Káosz végső összecsapásáig, nem hoz semmit a konyhára. Tehát elvesztetted a varázspálcádat Roygan, a Büszke nevű vetélytársadnál, és szolgálataimat kéred a visszaszerzéséhez — jól értettem?

Rastafyre bólintott, Lythande pedig tovább kérdezett:

— Milyen fizetséget tudsz felajánlani bűverőm segítségének ellenében, óh, Rastafyre, te hasz... — Lythande egy pillanatig habozott, aztán rezzenéstelen hangon befejezte — haszonlíthatatlan?

— Ezt az ékkövet. — Rastafyre egy óriási, csillogó rubint húzott elő ruhájából; az ékszer vérvörösen csillogott az előcsarnok sötétjében.

Lythande intett neki, hogy tegye el.

— Ha efféle dolgokat mutogatsz *itt,* olyan ragadozókkal találkozhatsz, akik szemében Roygan, a Büszke sem több egy rókakölyöknél. Én nem viselek ékszereket, csak *ezt.* — Lythande kis mozdulattal a kék csillagra mutatott, mely sápadtan fénylett a magas homlok közepén. — Se feleségem, se szeretőm, szívszerelmem nincs, akinek odaajándékozhatnám; csak olyasmit becsülök, amit használni tudok. Tartsd meg az ékszereidet azok számára, akik az ilyesmit értékelik.

Pattintott egyet a levegőbe, és hosszú ujjai között három rubin jelent meg; színében és ragyogásában mindegyik felülmúlta Rastafyreét.

— Ahogy látod, nincs rájuk szükségem.

— A szokásos árat ajánlottam fel, nehogy zsugorinak gondolj — mondta Rastafyre meglepetten, némi kapzsisággal pislogva a Lythande kezében levő rubinokra, melyek egy pillanatra felfénylettek, aztán eltűntek.

— Megeshet, hogy van valami csábítóbb is a számodra.

Az izgága kis ember elfordult, most ő pattintott ujjaival a levegőbe.

— Száll-Száll-Szállító! — énekelte.

Óriási, ijesztően elnagyolt körvonalú sötét figura formálódott ki a levegőben, esetlenül a földre pottyant, lábára állt, majd tompa puffanások közepette barna bársonyzsákká alakult át, melyet karmazsin és aranyszínű mágikus jelek borítottak.

— Szelíden! Szelíden, Száll-Száll-Szállító — korholta Rastafyre —, különben összetöröd a kincseket, melyeket rejtesz, és Lythande joggal nevezhet engem Hasz-Hasz-Hasznavehetetlennek!

— A Szállító hasznosabb, mint te magad, Rastafyre, miért szidod hát hűséges teremtményedet?

— Nem Szállító, hanem Száll-Száll-Szállító. Magamtól is tudom, hogy hajlok a da-da-dadogásra, hogy nem be-be-szélek nagyon jól, ezért jel-jel-jel... ezért adtam neki olyan ne-nevet, amit ki-ki-ki tudok mondani.

Lythande ezúttal felnevetett. — Ezt jól kitaláltad, óh, hatalmas és hasonlíthatatlan mágus!

Ám nevetése elhalt, amint a Száll-Száll-Szállító rejtett zugából Rastafyre ritka szépségű tárgyat húzott elő.

Egy lant volt, sötét, különleges fából kimunkált, türkiz- és gyöngyházszínben ragyogó lant. A húrok ezüstösen csillogtak, a hangszer testén pedig drágakövek közé ékelve ott fénylett egy ugyanolyan kék csillag, amilyen Lythande homlokát ékítette.

— Keth-Ketha vérbe borult szemére!

Lythande hirtelen a semmibe meredt a kis mágus feje fölött, a kék csillag pedig villogni, vadul lángolni kezdett; ám a varázsló hangja nyugodt és közömbös maradt, mint mindig.

— Hol szerezted ezt, Rastafyre? Ismerem ezt a lantot; én magam készítettem valakinek, akit valaha szerettem — most szellemlanton játszik a Fény udvarában. És egy Beavatott Zarándok tulajdona nem vándorol egyik kézből a másikba olyan könnyen, mint Rastafyre, a Hasznavehetetlen varázspálcája!

Rastafyre zsírosan fénylő arcát elfordítva motyogott valamit; képtelen volt szembenézni Lythandéval, a haragvó kék izzással, mely része volt az alku titkának.

— Ami, feltételezem, azt jelenti, hogy szép rendesen elloptad egy másik tolvajtól — fűzte tovább a szót Lythande, és az izzó harag éppoly gyorsan tűnt el homlokáról, mint ahogyan megjelent.

— Nos, legyen így; felajánlod nekem ezt a lantot varázspálcád visszaszerzésének ellenében?



A hosszúra nőtt mágus a hangszerért nyúlt, de Rastafyre, meglátva a mohóságot a Beavatott Zarándok szemében, maga mögé rejtette a lantot.

— Először a szolgáltatás, amiért felkerestelek — emlékeztette Lythandét.

A nagy varázsló mintha még inkább felmagasodott volna, úgy tűnt, betölti az egész termet. Hangja, bár nem emelte fel, óriásdobok erejével visszhangzott a falak között.

— Nyomorult, hasznavehetetlen féreg, alkudozni mersz velem saját tulajdonom fölött? Te bolond, semmiképpen sem illet ez meg jobban téged, mint engem — annál is inkább, mert ezek az ujjak már isteni dallamokat csaltak elő ebből a hangszerből, mielőtt még a te szemed kinyílt azon a trágyadombon, ahol megszülettél. Milyen jogon kívánsz tőlem érte bármilyen szolgálatot?

A kopasz kis ember állhatatosan előreszegezte állát.

— Az egész világ tudja, hogy Lythande a Tö-Tö-Törvény szolgája és nem a Káoszé, és egyetlen Tö-Törvényhez hű má-má-mágus sem alacsonyítja le ma-magát azzal, hogy be-becsapjon egy be-becsületes e-e-embert. Mi több, ez a lant m-m-megváltozott azóta, hogy a ke-kezedben ta-ta-tar-tottad. Íme!

Rastafyre egy lágy akkordot fogott le a hangszeren, s valami melankolikus dallamot kezdett játszani. Lythande mogorván nézett rá és tiltakozott.

— Hogy képzeled ...?

Rastafyre parancsolóan csendet intett. Ahogy a hangok ott rezegtek a levegőben, kis forgószél támadt az előcsarnokban, s hirtelen a súlyos légben egy asszony jelent meg előttük.

Alacsony és karcsú volt, vállára omló szőke hajjal, Noidhan erdejének legfinomabb pókselyméből szőtt palástba burkolózva. Sötét pillájú kék szeme mélyen ült gyönyörű arcában; ám ez az arc szomorú volt, fájdalommal teli. Igézően éneklő hangon szólalt meg:

— Ki zavarja a megbűvölt álmát?

— Koira! — kiáltott fel Lythande, s a közömbös hang most elcsuklott a fájdalomtól. — Koira ... hogyan ... mi...?

A szőke asszony megigézetten emelte fel kezét.

— Nem tudom...

Aztán mint aki mély álomból ébred, megdörzsölte a szemét, és felkiáltott:

— Óh, mintha hangot hallottam volna, melyet ismertem egykor — Lythande, te vagy az? Te varázsoltál ide engem, mert elfordultam tőled valaki másnak a szerelméért? Mit akarsz? Nő voltam...

— Csend — mondta Lythande keményen, s Rastafyre látta, hogy a mágus ajka fájdalmasan remeg.

— Ahogy látod — mondta Rastafyre —, ez már nem az a lant, amit te ismersz.

A nő arca szertefoszlott a levegőben, Lythande pedig feszülten ezt suttogta:

— Hová tűnt? Hozd vissza nekem!

— Ő most az elvarázsolt lant rabszolgája — felelte Rastafyre, ocsmány lelkesedéssel kuncogva. — Bármilyen szolgálatra igénybe vehetem — de hogy ne kínozzam a kényes lelkedet, mágus, be kell vallanom, jobban kedvelem az én asszonyomat — s itt robusztus körvonalakat rajzolt a levegőbe —, így csak arra kérem, hogy hébe-hóba énekeljen s játsszon nekem a lanton; nem tudtad ezt, Lythande? Nem te bűvölted bele a lantba, ahogy ő mondta?

A kámzsa alatt Lythande feje ide-oda mozgott: nemet intett. Arcát nem lehetett látni, s Rastafyre kíváncsi volt, vajon ő lesz-e az első, aki a titokzatos Lythandét sírni látja? Soha senki nem látta érzelegni, sosem látták továbbá társaságban enni vagy bort inni — elterjedt, hogy talán

nem is tud, bár a legtöbben arra gondoltak, ez is egyike a különös fogadalmaknak, melyek egy Beavatott Zarándok életében elengedhetetlenek.

Ám a kámzsa alól csak Lythande megfontolt szavai hallatszottak:

— És felajánlod nekem ezt a lantot, ha fellelem és visszaszolgáltatom a varázspálcádat?

— Úgy van, óh, nemes Lythande. Mert látom, hogy régóta ismered az elvarázsolt hö-hö-hölgyet, s tied lehet, mint rabszolgád, ágyasod — vagy mint bármi, amit akarsz. Nemcsak a lant ze-ze-zenéjét, ezt is felajánlom neked; ha ismét a kezemben tartom a pá-pá-pálcámat.

A kék csillag felragyogott egy pillanatra, aztán fénye tompa izzássá halványodott, Lythande hangja pedig ismét száraz és közönyös lett.

— Legyen. Ezért a lantért vállalnám a Hal istennő nyaklánca szétszóródott gyöngyeinek felkutatását is, rejtőzzenek bár a tenger mélyén! De biztos vagy-e benne, óh, Rastafyre, hogy Roygan, a Büszke kezében van a pálcád?

— Ni-nincs más ell-ell-ell ... olyan ember, aki gyűlöl engem — felelte a kis varázsló, s Lythande elfojtott vidámsága újra visszatért egy pillanatra.

— Szerencsés vagy, óh, Hasz ... — habozás, enyhe mosoly — Haszonlíthatatlan. Nos, visszaszerzem a pálcádat, és enyém lesz a lant.

— A lant — és a nő — válaszolta Rastafyre —, de csak akkor, h-ha a pá-pá-pálcám újra a ke-ke-kezemben lesz.

— Ha Roygannál van — jegyezte meg Lythande —, nem jelent különösebb nehézséget visszaszerezni egy hasznos mágus számára.

Rastafyre becsomagolta a lantot vastag huzatába, és visszadugta a Száll-Száll-Szállító bő ráncai közé.

— ... nevében — mormogott valamit, aztán megdermedt.

— Nem engedelmeskedik olyan jól a pál-pál-pálcám nélkül — morogta. Újra összetette a kezét az egyszerű varázslathoz. — M-m-menj, tüntesd el magad, nevében Indo-do-do ..., nevében Indo-do...

A zsák ugrott egyet, s egyik sarka eltűnt, de a többi maradt, kelletlenül himbálódzott a levegőben. Lythandének valahogy sikerült megfékeznie kirobbanni készülő nevetését, de megjegyezte:

— Engedj engem, ó Hasz ... Haszonlíthatatlan — és vékony, ujjaival leírta a varázsábrát. — Indovicinek, a Hallgatagnak a nevében megparancsolom neked, Szállító ...

— Száll-Száll-Szállító — javította ki Rastafyre, Lythande pedig rángatódzó ajakkal megismételte a varázsigét.

— Indovicinek, a Hallgatagnak a nevében megparancsolom neked

Száll-Száll-Szállító, hogy menj!

A zsák lassan halványodni kezdett, körvonalai villództak, nehézkesen a levegőbe emelkedett, s mire elérte a szemmagasságot, el is tűnt.

— Valóban; alku vagy sem — mondta Lythande —, vissza kell szereznem a pálcádat, óh, Hasznavehetetlen, különben a mágusmesterség kisgyerekek nevetségének tárgya lesz a Sós Sivatagtól a Jeges Hegyekig.

Rastafyre a szemét meresztette, de válasz helyett inkább megfordult és elsomfordált; kis barna árnyék követte, a Száll-Száll-Szállító nyoma, mely makacsul megtagadta, hogy akár látható, akár láthatatlan legyen. Lythande szemével kísérte, amíg el nem tűnt, aztán varázsköpenyéből egy kis zacskót húzott elő, némi gyógyfüvet rázott ki belőle, gondosan beletömködte egy szűk csőbe, ujjait összecsettintve meggyújtotta, s lassan belélegezte a vékony füstcsíkot, hogy orrán keresztül kieressze az előcsarnok levegőjébe.

Roygan, a Büszke nem számított komoly kihívásnak. Lythande régről ismerte őt; mikor ez a mágusok közé befurakodott tolvaj először megjelent az életében, Lythande még kezdő varázsló volt, nem gyakorlott az éberségben, és számos értékes tárgya tűnt el a házból, ahol lakott. Rastafyre olyan könnyű zsákmány lehetett, hogy Lythande azon csodálkozott, hogy nem lopta el tőle Roygan a Száll:Száll-Szállítót, kámzsáját és varázsköpenyét s esetleg még a felső fogsorát. Járta egy mondás Gandrinban: *ha Roygan, a Büszke kezet fog veled, számold meg az ujjaidat, mielőtt eltűnik a szemed elől.*

Lythande azonban három városon és a Nagy Sós Sivatagon keresztül űzte Roygant, s mikor búvóhelyén rajtaütött, varázspálcákat talált, gyűrűket és egy mágikus tőrt. Akkor egy gyűrűt Roygan orrába erősített, állandó kötő-varázslással.

Viseld ezt, mondta neki, *álnokságod emlékeként, és hogy a becsületes emberek felismerjenek és elkerüljenek.* Lythande most lustán arra gondolt, Roygan nyilván talált valakit, aki eltávolította a gyűrűt az orrából.

Roygan haragszik rám, tűnődött. Vajon Rastafyre, a Hasznavehetetlen, a lant meg a többi nem csapda-e, hogy segítségével felfedjék a Beavatott Zarándok mágiájának titkát?

Mert a Kék Csillag minden Beavatottjának ereje egy bizonyos titokban rejlik, melyet más sosem ismerhet meg; az, aki ráébred a Beavatott Zarándok titkára, uralkodni tud a Kék Csillag minden varázsereje fölött. És Roygan, az ő haragjával ... Nem, Roygan nem ér annyit, hogy aggódjon miatta. *De,* gondolta Lythande, *vannak ellenségeim a Beavatott*

Zarándokok között is. Roygan könnyen lehet az eszköze egyiküknek. Akárcsak Rastafyre.

Nem, Roygannak nincs ereje ehhez; ő tolvaj, nem valódi mágus, vagy Beavatott. Ami Rastafyrét illeti — Lythande hangtalanul nevetett. Ha bárki ezt a hasznavehetetlent bérelte fel, ennek a kövér, izgő-mozgó kis mágusnak az ügyetlensége bajba keveri a büszkeségét is. *Nem kívánok rosszabbat ellenségeimnek, mint hogy Rastafyre legyen a barátjuk.*

És amikor sikeresen elvégzem a feladatot — Lythande szótárában nem szerepelt a ha szó —, *enyém lesz Koira és a lant. Koira nem fog szeretni, de akárhogy is, enyém lesz, s akkor fog énekelni nekem, amikor akarom.*

Ha Lythande ellenségei — és a mágus biztosra vette, hogy van belőlük még itt Gandrinban is — megtudták volna, hogy Roygan valamiképpen magára vonta egy Beavatott Zarándok haragját, nyomban továbbadták volna a történetet minden Beavatott Zarándoknak, akivel csak összeakadnak. Lythande is alkalmazta a taktikát; egy másik Beavatott Zarándok titkának ismerete a legnagyobb védelmet jelentette az Ikernapok alatt.

Ami a Napokat illeti — Lythande egy pillantást vetett az égre —, közelgett az Első Naplemente; a Keth vörösen és komoran izzott a horizonton, mögötte Reth mint égő, véres szem, egy-két órával lemaradva. A fenébe is, ezen az éjszakán megint sokáig tart majd a sötétség. Lythande mozdulatlanná dermedt, töprengett; de hát a sötétség is hajthat hasznot.

Először is meg kell határoznia, hogy a Régi Gandrin melyik részén, a csavargók és csalók e városának melyik szegletében, melyik sikátorában rejtőzhet Roygan.

Volt-e olyan a Kék Csillag Beavatottjai között, aki tudott kettejük viszályáról? Lythande úgy vélte, nem. Egyedül voltak, amikor a dolog megtörtént, és Roygan aligha dicsekedett vele; nem vitás, hogy a csirkefogó azt állította, az orrkarika a legújabb divat. Ennélfogva a Mágia Nagy Törvénye, a Rezonancia Törvénye szerint még mindig magához köti Roygant; ha a gyűrű, ami az övé volt, most is Roygan orrában van, olyan csalhatatlanul hozzávezeti őt, mint ahogy a galamb talál vissza fészkére.

Nem volt vesztegetni való idő: nehezebb Roygan, a Tolvaj búvóhelyét teljes sötétségben felkutatni, és a vörös Keth már alászállt a világ peremén. Meddig lobog az időgyertya; segít-e a sötétség Roygannak elrejtőzni a Régi Gandrin komor, holdfény nélküli utcáin?

A Beavatott Zarándoknak nincs szüksége pálcára a varázsláshoz. Lythande felemelte egyik finom rajzú kezét, s különös védő mozdulatokat tett vele. Sötétség áradt az ujjai közül, fátylával betakarva a mágust; de a varázskörben keresztbe tett lábbal ott ült Lythande, hideg, árnyéktalan fénnyel megvilágítva.

Egyik kezét a kör széle felé nyújtva ezt suttogta:

— Lythande gyűrűje, gyűrű, mely egykor az ujjamra simultál, csatlakozz nővéredhez.

A Lythande ujján levő gyűrű lassan izzani kezdett, belső sugárzással. Mellette a különös fényben egy másik gyűrű jelent meg; formátlanul és súlytalanul lebegett a levegőben. És e szellemgyűrű körül egy sápadt arc kezdett körvonalazódni; először a horgas sasorr, aztán a törött fogak, mint csillogó fémmel rögzített agyarak, majd az egymáshoz közel álló, sötét pillájú két szem — Roygan, a Büszke arca.

Nem volt benn a bűvös fénykörben. Lythande tudta ezt. Valójában a kör tükörként verte vissza a tolvaj arcvonásait, s egy parancsoló kézmozdulatra fókusza elmozdult, hogy egy kincsekkel (Roygan akcióinak gyümölcseivel) megrakott szoba képét közvetítse. Szarka Roygan! Kincseivel nem a gazdagság volt a célja — éppúgy, mint Lythande, ő is képes lett volna pusztán az akaratával ékszereket teremteni —, hanem, hogy más mágusok fölött uralkodjon! És így, hogy a tárgyak kapcsolata megmaradt eredeti tulajdonosaikkal, Roygan is ki volt szolgáltatva Lythandénak.

Ha Rastafyre csak félennyire tehetségtelen varázsló — ahogy csak rágondolt erre a köpcös kis kontárra, Lythandénak gúnyos mosoly jelent meg az ajkán —, tudott volna erről a kötésről, és maga nyomozta volna ki a büszke Roygant. Hiszen a varázsló pálcája különleges dolog: nagyon is valóságos értelemben *maga* a varázsló, mivel igazi erejéből és érzékeiből kell ezt-azt belehelyeznie. Ahogy a Kék Csillag bizonyos értelemben Lythande érzelemvilágát jelenítette meg — kéken lángolt, mikor gazdája dühös vagy izgatott volt —, úgy a pálca is azoknak a férfimágusoknak a kezében, akik használták, gyakran legkedvesebb képességüket hordozta magában. Lythande ismét gúnyos mosolyra húzta száját; semmi hálószobái mutatvány, semmi csábítás a mágusfeleségek vagy -lányok körében, amíg a varázspálca nincs újra a kézben!

Talán a köz jótevőjének kellene lennem, és sosem kéne visszaszereznem azt, amit Rastafyre olyan fontosnak ítél. Így megvédhetném mesterkedéseitől kollégáim feleségét! S bár a gondolat

csábította, Lythande azért tudta, hogy Rastafyrének vissza kell kapnia pálcáját, az erővel együtt; használja azt jóra vagy rosszra. Mert a Törvény mindig harcol a Káosz ellen, és egyetlen emberi lélek sem veheti el a másiknak semmilyen részét; ez volt az Alaptörvény, melyet Gandrin Istenei felállítottak, s melyet minden Isten képviselt; hogy az élet maga az Ikernapok világában és mindenütt, amíg az Örökkévalóság utolsó csillaga el nem lobban, elválaszthatatlan része a Nagy Harcnak. És Lythandét a Kék Csillagon keresztül feleskették a Törvény szolgájának. Ha megfosztaná Rastafyrét hatalmának egy részétől, mellyel a jót vagy a gonoszt választhatja, az alapvető igazságot venné semmibe, az ő Törvény előtti fogadalmát tenné Rastafyre saját választásának helyébe, s ez önmagában a Káoszhoz vezetne.

És akkor Lythande karmája örökké felelős lenne Rastafyre választásaiért. A Kék Csillag őrzői legyenek a tanúim, hogy nem akarom ezt a hatalmat, elég a saját karmámat viselnem! Elég erőt hoztam mozgásba, s minden hatását látnom kell... kitartva egészen az Utolsó Csatáig!

Roygan arca a gyűrűvel az orrában még ott lebegett a levegőben, körülötte kincsesszobájának képe. De bármennyire is próbálta, a Beavatott Zarándok nem tudta annyira élesíteni a fókuszt, hogy felfedezhette volna Rastafyre pálcáját a kincsek között. Egy varázsmozdulattal még jobban kiterjesztette hát a kört, hogy az utcát is magába foglalja, melyben Roygan pincéje vagy raktára megbújt. A kör egyre nagyobb és nagyobb lett, míg végre megjelent egy ismert városrészlet: a Hableányok Szökőkútja a Hét Vitorlakészítő utcájában. Nyilvánvalóan innen kiindulva kell megkeresni Roygan, a Tolvaj kincsestárát.

És Rastafyre egy kalandért Roygan feleségével kockára tette varázspálcáját. Igen, gondolta Lythande, jól választottam meg az alapelvemet: egy mágusnak ne legyen felesége vagy kedvese ... elöntötte a keserűség, amitől pislákolni kezdett a Kék Csillag. *De mit meg nem teszek Koira puszta képmásáért vagy árnyékáért! Honnan tudta ezt Rastafyre?*

Mert azokban a napokban, mikor Lythande és Koira együtt játszottak a lanton távoli otthonuk udvarában, mindketten fiatalok voltak, és a Kék Csillag árnya, vagy Lythande vágya a mágia vagy a rejtett Hely után, mely nem lehet a Beavatott Zarándokoké, még nem állt közéjük. Lythandének pedig más neve volt.

És bár Koira vagy az árnya ismer engem, mégis azzal a névvel illetett,

melyet most viselek. Miért nem hívott... és aztán óriási, majdnem fizikai erőfeszítéssel, mely megizzasztotta homlokát a Kék Csillag alatt, Lythande elszakadt a múlttól; a Beavatott edzett fegyelmével még a régi név emlékét is eltűntette.

Én Lythande vagyok. Az, aki voltam, mikor azt a nevet viseltem, halott, vagy a felejtés pokoltornácán bolyong. Egy újabb mozdulattal eloszlatta a fény varázskörét, s ismét a Régi Gandrin utcáin állt, melyek fölött most már Reth is veszélyesen megközelítette a horizontot.

Lythande elindult a Hét Vitorlakészítő utcája felé. Mindig az árnyékban maradt, mely elrejtette sötét varázslóköpenyét, oly zajtalanul mozgott, mint a szél lehelete vagy a macska árnyéka, a Beavatott Zarándok átvágott egy tucat utcán; nem sokat törődött lakóikkal. A férfiak a tavernákban és a macskaköves utcákon civakodtak; a kereskedők mindent árultak, késtől kezdve nőkig; a piszkos és félmeztelen gyerekek a maguk illetlen játékait játszották, hordók és szekerek fölött ugráltak át, az ártatlanság felszabadultságával és bolondságával üvöltözve. Mágikus küldetésének tudatában Lythande alig látta, hallotta őket.

A Hableányok Szökőkútjánál fél tucat asszony — bő köpenyben, mely még a legcsúnyábbat is rejtélyessé és csábítóvá teszi — merte a vizet a bugyborékoló forrásból; csevegtek, csiviteltek, mint a madarak. Lythande különös, fájó szomorúsággal figyelte őket. Meg kellett volna várni, míg eltűnnek, mert jobb, ha nem pletykálkodnak egy Beavatott Zarándok jövés-menéséről; Reth azonban veszélyesen közel volt a horizonthoz, s Lythande — ahogy valamilyen módon minden mágus — megérezte a fenyegetést: még őneki sem tanácsos éjszaka támadni Roygan, a Büszke szálláshelyére.

Gyerekeiket megragadva, dünnyögve oszoltak szét az asszonyok, amint Lythande zajtalanul megjelent a semmiből a tér szélén. Az egyik gyerek vihogva egy kő hableányba kapaszkodott; anyja, aki Lythande szemében maga sem volt sokkal nagyobb egy gyereknél, lefejtette róla, s közben megpróbálta eltakarni a Gonosz Szem elől — de nem sikerült neki teljesen. Lythande elállta útját, amint a többiekhez igyekezett.

— Azt hiszed, asszonyom, hogy megátkozlak téged vagy a gyerekedet?

A nő a földet nézte, szandálos lábával a macskaköveket rugdosta, keze, mellyel a gyereket melléhez szorította, az ujjbütykökig belefehéredett a félelembe. Lythande felsóhajtott: *miért csináltam ezt?* A sóhajra az asszony felnézett, s gyors, szúrós pillantást vetett a varázslóra, mielőtt, mint egy madár, elfordította volna a fejét.

— Keth vérbe borult szeme legyen a tanúm, hogy semmi rosszat nem kívánok neked vagy a gyermekednek, és megáldanálak benneteket, ha ismernék egyetlen áldást is — mondta végül Lythande, s eltűnt az árnyékban. A nő összeszedte bátorságát, és átsietett az utcán, melléhez szorítva gyereke piszkos fejecskéjét.

A találkozás keserű szájízt hagyott Lythandében, de vasfegyelemmel elűzte magától a rossz érzést, hogy talán majd elővegye, megvizsgálja, mikor az Idő már csillapította a keserűséget.

— Gyűrű, Roygan gyűrűjének testvére, mutasd meg nekem, hol keressem Roygan, a Tolvaj orrában levő gyűrűt!

Az egyik árnyékba borult épület a tér szélén mintha elhalványult volna a múló napnyugtában; falain keresztül Lythande szobákat, falakat, árnyékokat látott; egy fátyol nélküli nő mozgó árnyát, csinos, kerek testű kis teremtést, alacsony homlokába hulló hajfürtökkel, gödröcskével az állán, nagy, sötét pillájú szemekkel. Ez hát az a nő, akiért Rastafyre, a Hasznavehetetlen kockára tette varázspálcáját és -erejét, és kihívta maga ellen Roygan bosszúját.

Gúnyolhatom az ízlését azért, mert ez az út előttem zárva van?

Mégis: őrültség a szerelem és a hatalom közül a hamis pénzt választani, mellyel ez az asszony fizetni tud. Mert ahogy a falak felé közeledett, melyek varázserejének hatására áttetszővé váltak, a Beavatott Zarándok a felszínes, fantázia nélküli flörtölés mögé láthatott, egészen a nő lelkének legmélyén lakozó önzésig és kapzsiságig; érezte ragaszkodását a kincsekhez, nem azok szépsége, hanem a bennük rejlő hatalom miatt. Rastafyre nem látott bele ilyen mélyen. A vágy vakította el, vagy ez is csak bizonyság arra a névre, amit Lythande adott neki? *Hasznavehetetlen?*

Egy mozdulatával Lythande eloszlatta a varázslátást; már nem volt rá szüksége, de sietnie kellett — Reth narancsszín karimája a világ nyugati végének szélét simogatta. *De még így is bent és kint lehetek, mielőtt a fény teljesen kihuny,* gondolta, és sötétséget, mint még jobban rejtő varázsköpenyt kerítve maga köré, keresztüllépett a kőfalon. Szemcsésnek érezte; mintha kukoricán lépdelne, de ez volt benne minden rossz. Mégis felgyorsított, nekifelszült a fal ellenállásának; a Beavatott Zarándokok külső udvaraiban, ahol művészetüket tanulták, rémtörténet járta a Kék Csillag egy Beavatottjáról, aki félúton egy falon keresztül elvesztette a bátorságát, és bentragadt; fél testét fogva tartotta a kő, s míg meg nem halt, ott üvöltözött fájdalmában... Lythande gyűlölte ezt a kockázatot a falon átjárással, általában a zajtalan besurranásra,

zárakkal szemben alkalmazott varázslatokra bízta magát. De most még arra sem volt idő, hogy megkeresse a zárakat, nemhogy mágiájával kitapogassa szerkezetüket, elfordítsa a peckeket. Mikor egész teste bent volt az árnyékos szobában, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Még az átható pókhálószagot is jobban elviselte a fal tapintásánál, s elhatározta, távozni az ajtón keresztül fog.

Itt, Roygan kincseskamrájának nyomasztó sötétjében a Kék Csillag fénye jó szolgálatot fog tenni; Lythande érezte a különös bizsergést, ahogy izzani kezdett... kék fény hasított keresztül a feketeségen, s ebben a lidérces megvilágításban a Beavatott Zarándok nagy ládák, hanyagul egymásra hányt ékszerek, lezárt dobozok körvonalait vette ki ... a lopott kincsek eme összevisszaságában, Roygan mohóságának szarkamód összehordott birodalmában ugyan hol találja Rastafyre pálcáját? Lythande eltöprengve állt meg egy nagy ékszerhalomnál, melyből rubinok ragyogtak ki, mint Keth sugarai napnyugtakor, zafírok verték vissza szédítően a Kék Csillag fényét, egy csodálatos gyémánt nyaklánc hevert csillagképként egy hatalmas ékkő sarkcsillaga körül. Lythande igazat mondott Rastafyrének; az ékszerek nem csábították, egy pillanatig mégis szomorúan gondolt a nőkre, kiknek nyakát, karcsú karját, kecses ujját ékesítette mindez; miért kéne Roygannak hasznot húzni az ő nagy veszteségükből, ha nekik szükségük van ezekre a játékokra és csecsebecsékre, hogy kiemeljék szépségüket. Lythande habozott, mérlegelt. Létezett egy varázsige, mely a Rezonancia Törvényét érvényre juttatva az összes ékszert visszarepítené jogos tulajdonosához.

Viszont miért kéne Lythandének kezébe vennie ezeknek az ismeretlen nőknek az életét, nőkét, kiket sosem látott, sosem ismert. Ha nem a sorsukban lett volna megírva, hogy ékszereik egy ügyes tolvaj kezébe vándoroljanak, Roygan ugyan hiába csináltatta volna meg kincsesládikáit.

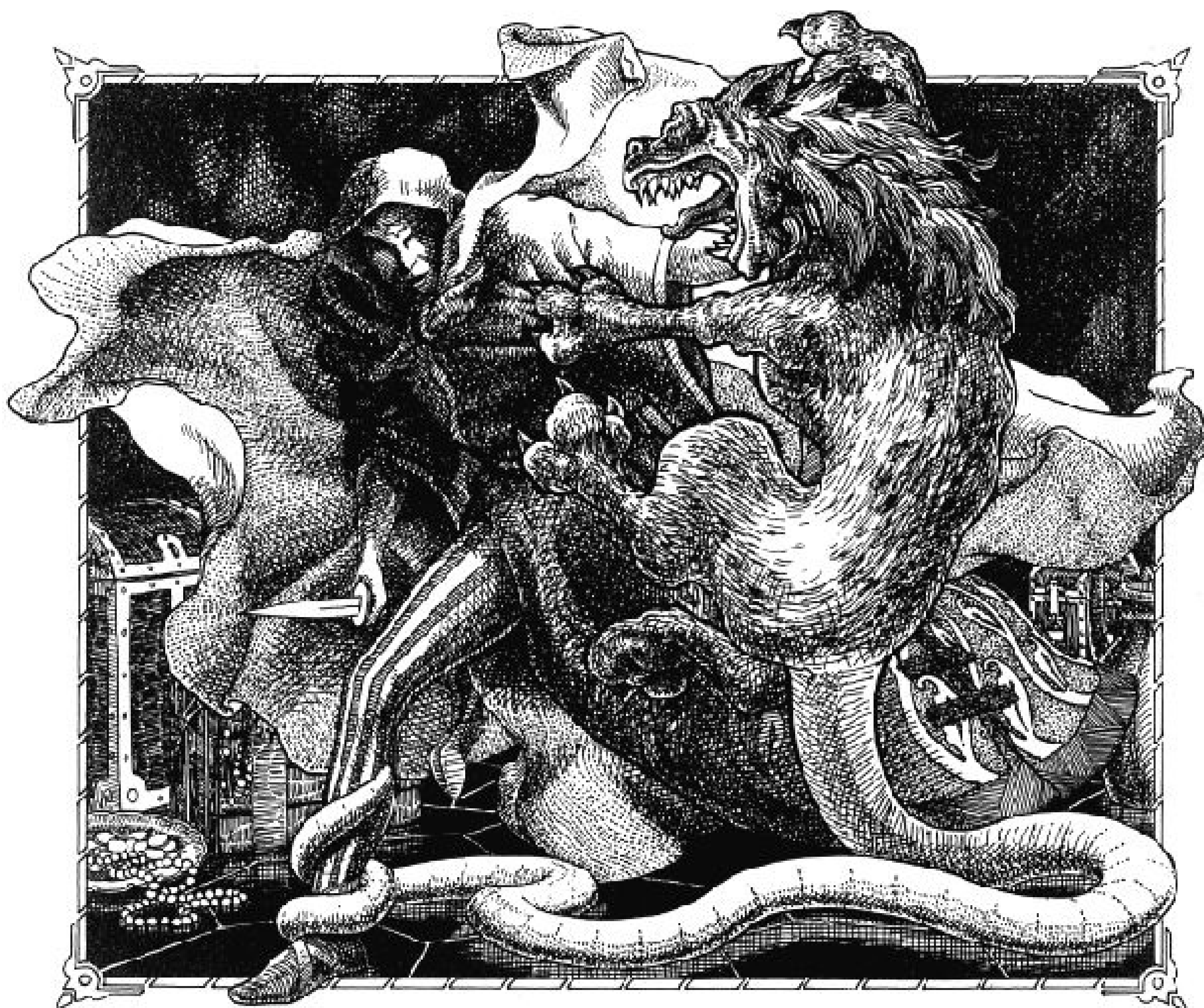
Azonfelül, miért avatkozom bele mágiámmal Rastafyre sorsába, aki elvesztette pálcáját, mert nem tudta elfojtani vágyát Roygan felesége iránt? Nem tanítaná a pálcának és férfiasságának elvesztése tiszteletre az önmegtartóztatással szemben? Nem tartana sokáig, csak addig, amíg sikerülne neki egy új pálcát fabrikálnia, s felszentelnie az Erővel...

De Lythande Beavatott Zarándokként adta szavát: a Kék Csillag becsülete az ígéret teljesítését kívánta. Feleskküdvén a Törvényre Lythandénak kötelessége volt megbüntetni egy tolvajt, annál is inkább, mert Roygan nem őtőle rabolt, aki meg tudja védeni magát, hanem a kiszolgáltatott Rastafyrétől... és ha felesége nem találta őt elégnek, akkor

ez is Roygan sorsához tartozik. Megborzongva kissé a raktár sötétjében, Lythande elsuttogta a varázsigét, mely megnyitotta a dobozok falát a Látás előtt. Ennél a boszorkányfénynél vizsgálta át a dobozok tartalmát, hogy semmi olyanra ne akadjon, amely a legcsekélyebb mértékben is emlékeztetne Rastafyre pálcájára.

És odakint gyorsan halványult a fény, melynek tűntével a mágikus erő elveszik...

És mintha a gondolat hozta volna oda, hirtelen ott volt, bár Lythande egyetlen ajtót sem látott a kamra falain; hatalmas szürke árnyék, a mágus torka felé hajolva. Lythande megperdült, kirántotta jobb oldali tőrét, és keményen belevágta a vérfarkas torkába.



Úgy hatolt keresztül rajta, mint a levegőn. Tehát nem igazi vadállat, hanem varázsolt... Lythande elejtette a jobbkezes tőrt, és a másik, a balkezes után kapott, mellyel a mágia erői és szörnyei ellen küzdhetett.

Ám késlekedése kis híján végzetesnek bizonyult; a vérfarkas fogai tüzes tűkként mélyedtek jobb karjába. A varázsló hangtalanul küzdött, nem zihált, még csak nem is lélegzett. Lythande előreszúrt a balkezes tőrrel, de nem érte el a szívet; aztán a szörny hátborzongató súlyával ránehezedett, a földre szorította. Az elvarázsolt lény tűfogai most Lythande vállát borították égő fájdalomba, majd térdét, melyet felhúzott, hogy torkát védje a szörnyetegtől. Lythande tudta, hogy ha a tüzes fogak csak egyszer is megérintik torkát, életének fonala megszakad. Lassan,fájdalmasan,újra és újra előreszúrva sikerült visszaszorítania a vadállatot, miközben harapás harapás után érte a kegyetlen lángfogaktól; a vérfarkas parázsló szeme felszikrázott a Kék Csillag fényével találkozva, mely egyre halványabb, reszketegebb lett, ahogy Lythande gyengült.

Eljöttem ide, hogy meghaljak, hogy egy farkas bendőjében végezzem, aki még csak nem is igazi, hanem szellem, akit egy tolvaj teremtett, visszaélve a kezébe került varázserővel?

A gondolat őrült erőfeszítésre késztette a mágust, egyre mélyebbre döfte tőrét a szörny vállába; a szívét kereste. A varázslat minden erejével, kétségbeesésének minden elszántságával küzdött, karja nem természetes húson és csonton hatolt keresztül, a tüdőben járt, s megtalálta a lény szívének közepét ...a farkas lángoló lehelete füstölni kezdett és kihunyt. Lythande visszahúzta tőrt szorító kezét; iszamós volt az elvarázsolt vértől. A vadállat hátborzongató csöndben vonaglott a padlón, aztán összerándulva kiadta mágikus páráját: füstpamacsokká oszlott. Végül csak egy kupac hamu maradt belőle, mint égett vér, a kincsesszoba padlóján.

Lythande hevesen zihálva megtörölte varázstőrét, visszadugta tokjába, aztán keresni kezdte a jobbkezest. Bal keze is csupa nyálka volt — a dühtől füstölögve beletörölte egy értékes bársonytakaróba; ami Roygané, legyen Roygané! Amint a tőr a tokjába került, Lythande kétségbeesetten újra Rastafyre pálcájának keresésébe fogott. Nem képzelhette, hogy sok ideje van. Még ha a feleségével szórakozik is Roygan, most, hogy Rastafyre ereje elszállt teljesen birtokba véve őt, nem marad vele örökké. És a varázserejével létrehozott vérfarkas pusztulását tudatja vele potenciájának csökkenése — ez riasztani fogja, és be fog rontani a kincseskamrába.

Az egyik doboz tetején keresztül a varázsfényben, mely csak a mágikus Erővel bíró tárgyakat tapogatta ki, Lythande egy hosszú, keskeny formát látott meg; izzása keresztülhatolt a burkoló selymen,

jelezve varázstulajdonságát. Ennek kell Rastafyre pálcájának lenni, hacsak Roygannak nincs egész gyűjteménye ilyesmiből; s az a fajta ügyetlenség, mely lehetővé tette a Tolvaj számára, hogy megszerezze a pálcát, nem mindennapos a mágusok körében — hála Keth mindent látó szemének!

Lythande a zárral bajlódott. Most, hogy a küzdelem okozta sokk elmúlt, a varázsló úgy érezte, mintha válla és karja félig leégett volna ott, ahol a megbűvölt fogak belemélyedtek. Talán rosszabb is, mint az égési seb, hiszen a bevett gyógymódok nem segítenek rajta! Le akarta tépni köpönyegének megszaggatott részét, de jó oka volt rá, hogy ne tegye ezt ellensége erődjében! Összébb húzta palástjának redőit, sérült kezével pedig a zárat próbálgatta. A Beavatott Zarándok nagyon erős volt; sok más mágustól eltérően, akik csak varázserejükre támaszkodtak, elkerülvén a fizikai erőfeszítéseket, Lythande gyalog járta a fő- és mellékutakat az Ikernapok fénye alatt. Vékony, de izmos karjában, arisztokratikus kezében ott rejlett a tőrök ereje, melyeket forgatott. Néhány pillanat múlva felpattant a láda egyik sarokvasa, akkora robajjal, mintha petárda robbant volna... ezt még Roygannak is meg kellett hallania felesége szobájában! Jöhet a másik pánt. Sérült keze egyre jobban fájt; előhúzta a jobbkezes tőrt, azt, amelyiket valós tárgyakkal szemben lehetett alkalmazni. A félelmetes csendben megpróbálta a pánt alá csúsztatni, s felfeszíteni azt. Nem járt sikerrel. Lehet, hogy ez az átkozott ládika varázserővel van lezárva? Nem; különben nem tudta volna kézzel eltávolítani az első pántot. Felhólyagzott kezéből vér csepegett a második zárra, mielőtt az engedett volna. Lythande benyúlt a ládába, de úgy kapta vissza karját, mintha a vérfarkas fogai közé került volna. Dühében és fájdalmában üvöltve belehasított a ládába a balkezes tőrrel; halk, kísérteties sikoltást hallott, s valami ocsmány, ijesztő és csak félig látható teremtmény tekergőzött haláltusájában a láda mélyén. De Lythande már diadalmasan kezében tartotta Rastafyre pálcáját.

A fájdalomtól fel-felnyögve letépte a védőanyagot a varázseszközről. Keskeny arca undorodó grimaszba torzult, ahogy meglátta a pálca formáját s fallikus faragását, de hát ez, végül is, nyilvánvaló volt — Rastafyre a férfiasságával fegyverezte fel a pálcát. Akárhogy is, ez az ő problémája; nem Lythande feladata, hogy diszkrécióra vagy modorra tanítson más mágusokat. Megkötötték az üzletet — a szolgálatot el kell végezni.

Sietősen visszatekerve a védőanyagot — könnyebb volt így kézben tartania a gusztustalan tárgyat, melyre ránézni sem bírt — Lythande a

kijutás problémájával kezdett foglalkozni. Nem a falon keresztül. Mostanra már biztos sötét van odakint, s bár az ablak nélküli kincsesszobában alig lehetett tájékozódni, biztos volt benne, hogy van valahol egy ajtó.

Lythande nem hallott semmit, ám a varázsfény hirtelen fellobbant, s Roygan, a Büszke ott állt a szoba közepén.

— Úgy, szóval Lythande, a Mágus, egyben Lythande, a Tolvaj is! Nos, hogy tetszik ez az üzletág a Mágusnak?

Tehát csapda. Lythande érett, közömbös hangja ennek ellenére nyugodt maradt.

— Meg van írva: a tolvajtól végül mindent ellopnak. Az orrodban levő gyűrűre, Roygan, tudod te, hogy miről beszélek.

Dühtől elfúló artikulálatlan kiáltással Roygan Lythandére vetette magát. A mágus félrelépett, a tolvaj nekiesett egy ládának, s fájdalmában felüvöltött, ahogy térde annak vasalt szélével ütődött. Megperdült, ám Lythande már tőrrel a kezében fogadta.

— Lythande gyűrűje, Roygan szégyenének gyűrűje, forrj hozzá ehhez — mormogta a varázsló, és a tőr a tolvaj felé repült. Roygan rémülten nyögött fel, ahogy a gyűrű köré forrva arcának szegeződött.

— Jaj, jaj, vedd le, te átkozott, hogy verjen meg Gandrin minden istene és istennője, különben ...

— Különben, *mi?* — érdeklődött Lythande, hűvös mosollyal figyelve, hogy a tőr, megkerülve Roygan orrát, mozdíthatatlan mágnesként hozzátapadt fogai fémtöméseihez. A tolvaj kísérteties kiáltással Lythandére rontott; a szájába szoruló tőr miatt nem tudott szavakat formálni. Lythande nevetett, könnyedén ellépett Roygan kinyúló keze elől, ám a tolvaj arca hirtelen diadallal ragyogott fel.

— Hohó — motyogta a tőr éle fölött —, most megérintettem Lythandét, és ismerem a titkát... Lythande, Beavatott Zarándok, a Kék Csillag felkentje, te ... ój, jaj, *jaj!*

Roygan rettenetes sikoltással a padlóra zuhant, nem hagyta el több szó az ajkát, ahogy a tőr mélyebbre hatolt a szájába; vér buggyant ki torkából, s a következő pillanatban Lythande másik tőre átütötte a szívét, kegyelemmel véget vetve agóniájának.

Lythande lehajolt, kihúzta a tőrt a csirkefogó szívéből. A Kék Csillag varázserővel ragyogott fel, s Lythande a másik tőrért nyúlt, mely átvágta Roygan ajkát, nyelvét és torkát. Valami varázsigét dünnyögött, s a tőr visszanyerte eredeti formáját; keze alatt kiegyenesedett a fém. Lassan, nagyokat sóhajtva, a mágus mindkét fegyvert visszadugta tokjába.

Nem akartam megölni. De túl jól tudom, mi lett volna a következő szava: s egy Beavatott Zarándok bűvereje megszűnik, ha a Titkot kimondják. Nem hagyhattam életben, ha e titkot ismeri. Miért sajnálta őt ennyire? Roygan nem az első volt, akit megölt, hogy megőrizze a Titkot, melynek kimondásától csak egy hajszál választotta el a tolvaj megcsonkított nyelvét: *Lythande, te nő vagy.*

Nő. Egy nő, aki büszkeségből álarcban behatolt a Beavatott Zarándokok udvarába, s mikor már szemöldöke fölött volt a Kék Csillag, magára vette a Titok büntetését és jutalmát, a Titokét, melyet oly jól őrzött, hogy még a Nagy Beavatottat is becsapta a Kék Csillag Templomában.

A Titkod így örökkévaló legyen, ám ha egy nap valamely férfi rajtam kívül hangosan kimondja azt, hatalmad megszűnik. Attól fogva örökké sújtson Titkod, melyet te magad választottál, és légy minden férfi szemében az, aminek előttünk vallottad magad.

Lythande keserűen varázsköpenye redői közé csúsztatta Rastafyre pálcáját. Most már ráér kijáratot találni. A zárak engedtek a bűverő érintésének, de mielőtt elhagyta volna a kamrát, Lythande elmorogta a varázsigét, mely visszarepíti az ékszereket tulajdonosaiknak.

Apró győzelem a Törvény oldalán. És Roygan, a Tolvaj csak azt kapta, amit megérdemelt.

A halványuló fénybe kilépve Lythande hunyorgott. Óráknak tűnt a néma küzdelem a kincseskamra sötétjében. Ám a nap még mindig az égbolton időzött; a szökőkútnál egy kisgyerek játszott, lábával pancsolva a vízben. Pirospozsgás fiatalasszony tűnt fel, vidáman leszidta csemetéjét, majd betuszkolta őt egy közeli házba. Nevetésüket hallva Lythande felsóhajtott. Ezer év, ezer emlék választotta el őt ettől az asszonytól és gyermekétől.

Nem szerethetsz férfit, mert Titkod kitudódik. Nem szerethetsz nőt, mert ellenségeid megkörnyékeznék, hogy kitudják Titkod.

És olyanokért, mint Rastafyre, újra és újra megkockáztatja a leleplezést, hatalmának elvesztését. *Miért?*

Mert meg kell tennem. Nincs más válasz, csak ez; egy Beavatott Zarándok esküje a Törvény mellett, a Káosszal szemben. Rastafyrének vissza kell kapnia pálcáját. Arra nincs törvény, hogy minden varázslónak hibátlannak kell lennie.

Kezét ráhelyezte a pálcára, úgy, hogy alig érintse, úgy, hogy bensőjében ne ránduljon össze valami.

— Vigyél uradhoz — mormolta.

Lythande egy kocsmában talált rá Rastafyrére — s mivel semmi kedve nem volt nyilvános beszélgetésbe elegyedni az Erőről, hátraintette őt. A tömzsi mágus félelemmel és tisztelettel bámult fel a Kék Csillagra.

— Megvan? Máris?

Lythande hang nélkül előrenyújtotta a becsomagolt pálcát. Ahogy megérintette, Rastafyre mintha megnőtt volna, csinosabb lett, kevésbé köpcös; még arca is az erő és a férfiasság némi jelét mutatta.

— És most a fizetségem — emlékeztette Lythande.

Barátságtalan morgás volt a válasz.

— Honnan tudjam, hogy Roygan, a Büszke nem vesz űzőbe?

— Nem tudom — felelte Lythande nyugodtan —, van-e olyan nagy a varázserőd, óh, Rastafyre, a Haszonlíthatatlan, hogy feltámassza a holtakat?

— Te ... meg-meg-meg ... ő halott?

— Ott fekszik, ahol csalfasággal szerzett kincsei rejtőztek, orrában Lythande gyűrűjével. Mostantól kezdve próbáld megőrizni varázspálcád erejét más férfiak feleségétől.

Rastafyre kuncogni kezdett.

— De m-m-mi mást tehetnék az e-erőmmel?

Lythande elfintorodott.

— Koira lantját — mondta —, vagy odakerülsz, ahol Roygan fekszik.

Rastafyre, a Hasonlíthatatlan felemelte a kezét.

— Száll-Száll-Szállító — énekelte, s a bársonyzsák feltűnt a szoba homályában, majd beleolvadt a levegőbe; körvonalai hol kirajzolódtak, hol eltűntek, magukkal ragadva még Rastafyre kotorászó kezét is.

— Átkozott Száll-Száll-Szállító! Gyere, vagy menj el, de ne pislákolj így! Maradj! Maradj, azt mondtam!

Mintha egy játékos kölyökkutyához beszélne, gondolta Lythande.

Végre, mikor sikerült teljesen megjelenítenie, Rastafyre előhúzta belőle a lantot.

Lythande ünnepélyes meghajlással átvette, s becsúsztatta varázsköpenye alá.

— Egészség és gazdagság járjon veled, óh, Lythande — mondta Rastafyre, ezúttal dadogás nélkül; talán ez is a pálca hatása volt?

— Egészség és gazdagság járjon veled, óh, Rastafyre, a Hasz... — Lythande habozott, majd felnevetett — a Hasonlíthatatlan.

A kis mágus elindulni készült, mikor Lythande még csendesen hozzátette:

— És több szerencsét a kalandjaidban.

A Száll-Száll-Szállító nehézkesen bele-belelendült, mint valami szemtelen kis árnyék, míg végre teljesen eltűnt.

Lythande egyedül lépett ki a sötét utcára, a hideg, hold nélküli éjszakába. Egy egyszerű mozdulattal előhívta a varázskört, mely eltüntette környezetét; nem volt többé sem idő, sem tér körülötte. És akkor Lythande elkezdett lágyan játszani a lanton. A csendes lég felkavarodott kissé, s megjelent Koira, csillogó aranyhaja arcába hullott, karcsú, finom rajzú alakja átizzott vékony fátylán.

— Lythande — súgta —, te vagy az?

— Igen, Koira. Énekelj nekem. Azt a dalt, amelyiket akkor énekeltél, mikor együtt ültünk Hilarion kertjeiben.

Lythande ujjai táncolni kezdtek a húrokon; Koira altja pedig felolvadt az ősi énekben, mely egy fél világgal arrébb keletkezett; s oly sok évvel ezelőtt, hogy Lythande emlékezni sem mert rá, mikor.

Az évek elszállnak fölötted, s a fény,
Mely benned lakott, éjbe ér;
S ahogy a kiömlött bor földön s légen át,
Dalod is nyomtalan elpáráll,
S ahogy az erdő levelei az avarba süllyednek,
Úgy tűnik el emléke is emlékednek,
Amint a kimondott szó, az elzengett ének,
Legyen alakod örökké ...

— Állj! — szólt Lythande fojtott hangon. Koira elhallgatott, aztán suttogva mondta:

— A parancsodra énekeltem, és még most is a parancsod alatt állok.

Mire Lythande kétségbeesését leküzdve képes volt felnézni, Koira csendben állt előtte. Lythande végül megszólalt:

— Mi köt téged a lanthoz, Koira, kit valaha szerettem?

— Nem tudom — felelte a nő, aztán szellemhangja mintha keserűbbé vált volna.

— Csak annyit tudok, hogy míg ez a lant létezik, én a rabja vagyok.

— S az akaratomnak is?

— Annak is, Lythande.

Lythande nehezen nyitotta szóra a száját.

— Nem szerettél, mikor tehetted volna; most az enyém leszel, ha akarod, ha nem.

— Szerelem ... — Koira elrévedt. — Fiatal fruskák voltunk akkor, és a fiatal fruskák módján szerettünk; aztán te elmentél egy távoli országba, ahová nem követhettelek, mert az én szívem egy nő szíve volt, a te ...

— Mit tudsz te az én szívemről! — kiáltott fel Lythande kétségbeesetten.

— Annyit tudok, hogy az enyém egy nő szíve volt, s más szerelem után vágyódott, nem a tiéd után. Mit akarsz, Lythande? Te is nő vagy; én ezt nem szerelemnek nevezem ...

Lythande lehunyta szemét, de szavai makacsul koppantak.

— Mégis itt vagy, és örökké énekelni fogsz a parancsomra, és örökké magadba kell fojtanod vágyadat egy férfi szerelme után ... mert most nincs senki számodra, csak én!

Koira mélyen meghajolt, ám Lythande gúnyt érzett ebben a tiszteletadásban.

— Mi láncol téged a lanthoz? A hely köt hozzá, vagy az idő?

— Nem tudom. Vagy ha igen, nem vagyok képes elmondani.

Ahogy ez gyakran megtörténik a megigézettekkel ... Lythande tudta ... de most rendelkezésére áll minden idő, és előbb vagy utóbb, előbb vagy utóbb Koira szeretni fogja őt ... Koira a rabszolgája, kezével a lanton kényszerítheti, hogy megjelenjen vagy eltűnjön, kezével a lanton, ahogyan régen, mikor több után vágyódtak, mint egy közös dal vagy egy lány csókja...

De egy rabszolga színlelt szerelme nem szerelem. Lythande kézbe vette a lantot, ujjait a húrokra helyezte; Koira alakja megingott kissé, s aztán gyorsan, mielőtt meggondolhatná, Lythande felemelte a hangszert, lesújtott vele: széttörte a térdén.

Koira arca megremegett, meglepetést és váratlan, mámoros örömet fejezett ki egyszerre.

— Szabadság! — kiáltotta. — Végre szabadság ... óh, Lythande, most már tudom, hogy igazán szerettél... — Suttogása még egy pillanatig ott kavargott a levegőben, aztán csend lett; csak a mágia üres buborékja maradt, árván, hang nélkül, fény nélkül.

Lythande mereven állt, kezében a törött lanttal. Ha Rastafyre most látná! Az életét kockáztatta, ép elméjét, mágiáját, magát a Titkot és a Kék Csillag hatalmát ezért a lantért, és pillanatok alatt eltörte, szabadon engedve azt, aki az évek hosszú során át őhozzá tartozott volna fogolyként ...nem tudva többé ellenállni, megtörni Lythande büszkeségét ...

Azt gondolná, hogy én is hasznavehetetlen varázsló vagyok.

Vajon melyikünknek lenne igaza?

Egy mély sóhajjal Lythande válla köré kerítette varázsköpenyét, megbizonyosodott róla, hogy a két tőr a hüvelyében van — ezen az órán

sok veszély leselkedik a Régi Gandrin holdtalan utcáin, valóságos és mágikus veszélyek egyaránt —, aztán továbbindult magányos útján, átlépve a törött lant szilánkján.

Morvay Nagy Péter fordítása
Horváth Ágnes rajzai

Carol Severance:
Az elvarázsolt sziget



Metae ütemesen énekelt, miközben váltott kézzel kifelé húzta a zsinórt. A kis csónak ingott határozott rántásai nyomán. Már a hetedik fogása volt ez aznap, s a súlyából arra következtetett, hogy újabb méretes *taape* akadt a horgára. Elvigyorodott, mert bácsikája, Taggart jutott az eszébe, s az a fanyar arc, amivel majd a sikerét fogadja. Nagybátyjának ugyanis nem tetszett, hogy ő együtt halászik a férfiakkal a jeges, téli tengeren. Ahogyan sok más tettével sem értett egyet.

— Nem illendő — csattant fel Taggart ugyanaznap reggel —, hogy egy fiatal lány, Komlin országának várományosa, úgy öltözzön, mint a köznép, és kockára tegye az életét a nyílt tengeren! Amikor Kelanaównéd évekkel ezelőtt a tengerbe veszett, halálával zavart keltett a birodalomban.

A zavart nem Kelana okozta, gondolta Metae, de fennhangon csak azt mondta:

— Teljes biztonságban vagyok, bácsikám. Kiskorom óta halászom. Apám ragaszkodott hozzá, hogy megtanuljam. Ő nem vonakodott elvegyülni a nép közt.

Taggart vonásai megkeményedtek. Elfordult, mindig így tett, amikor a lány az apjáról beszélt. Húsz év előtt, azt követően, hogy nővérük eltűnt a tengeren, az ikrek harcba szálltak az elszigetelt birodalomért. Metae

apja lett a győztes. De most már ő sem élt, a lány nagybátyja pedig régensként uralkodott, míg Metae el nem éri azt a kort, hogy maga vegye át az irányítást. Taggart rideg, megkeseredett ember volt, s nem Metae volt az egyetlen, aki alig várta már, hogy elteljen a következő néhány hónap.

A lány elmosolyodott. Taggart, bármennyire fanyalgott is, nem tiltotta meg neki, hogy csatlakozzon a halászok csoportjához, s ahogy most ott ült, egyedül a hideg szélben, a permetező vízcseppek között, míg kezei keményen dolgoztak, tudta, joga van hozzá. Találhatna-e jobb módját annak, hogy felkészüljön a nép vezetésére, mint hogy együtt él a népével?

Hirtelen feltámadt a szél, lökése megrázta a csónakot. Metae gyorsan ledobta és lábával rögzítette a zsineget, majd az evezőkért nyúlt. Szélirányba kell fordulnia. De már elkésett! Egy meglepetésszerűen érkező hullám magasra emelte a törékeny bárkát, Metae pedig kénytelen volt két kézzel megkapaszkodni a peremben, nehogy a vízbe zuhanjon.

Gunnora, segíts meg! — kiáltotta, miközben szél fütyült a fülében, s egyre haragosabban tomboltak a hullámok. Megcsúszott a lába, az elszabadult zsinór pedig a bokája köré csavarodott, s kezdett visszacsúszni a tengerbe. A lánynak teljes testsúlyára szüksége volt, hogy ellenállhasson a zsinór rántásának. A palaszürke ég sötétzöldre vált, s Metae a gonosz orrfacsaró szagát fedezte fel a levegőben. Nem közönséges vihar volt ez. A bűz és a felbolydult tenger hatására gyomra is háborogni kezdett.

Vastag gyapjúujjasa, bőrből készült nadrágja és csizmája kevés védelmet nyújtott számára a szokatlan hideg ellen. Megborzongott, amint a jéggé fagyott sós permet, mint megannyi repülő tű csapott az arcába. Egyre jegesebb, síkosabb lett a csónak széle.

Itt fogok elpusztulni? kérdezte magában. *Úgy fulladok ebbe a fagyos vízbe, ahogy a nagynéném?* Maga elé képzelte a saját partra vetett testét, jéggel telt tüdejét; vagy az lesz a sorsa, ami a nénikéjéé, és örökre eltűnik a hideg Komlin-tengerben?

Aztán Metáének eszébe jutott, hogy nincs egyedül a vízen. A komlini halászflotta többi egysége is szétszóródott a tengeren a *taape-rajok* követése közben. Valószínűleg hozzá hasonlóan, egyikük sem sejtette, mi vár rá. Nyilván valamennyiüket készületlenül érte a vihar. A férfiak most bizonyosan az életükért harcolnak. Jobban aggódott az embereiért, mint magáért; a saját életét nem érezte annyira fontosnak.

Taggart bácsi elégedett lesz a mai zsákmánnyal, gondolta keserűen.

Nem elég, hogy az ő halálával végre biztosan uralkodhat az ország fölött, de ráadásul megszabadul a lány hívei okozta gondoktól is!

Hatalmas hullám söpört végig a bárka peremén; Metae kapaszkodó ujjai engedtek, ő pedig az összegubancolódott zsinórköteg tetejére zuhant. Egy újabb hullám zúgott át a bárkán, s a lányt minden mozgatható tárggyal együtt a tengerbe sodorta.

Metae megpróbálta lerúgni nehéz csizmáit, s igyekezett kiszabadulni a zsinegből, de olyan hevesen dobálták a hullámok, hogy egyiket sem sikerült megtennie. A víz alá került, jeges tengervizet nyelt. Aztán újra a felszínre vetődött; erős, vad áramlat sodorta.

A kimerültség és a hideg felőrölte ellenállását a jeges vízben, s bármennyire küzdött is ellene, hamarosan be kellett látnia, hogy elveszett. Örömmel fogadta eszméletének halványulását, mert így megszabadult az eget borító gonosz zöld felhők látványától.

Melegem van! Első tudatos gondolata arról győzte meg Metaét, hogy valóban megfulladt a viharban. Ilyen nedves, buja meleg, mint ami most érintette meg a bőrét, sohasem volt az északi tenger menti kopár földeken. Nem is lehetett volna soha. Mozdulatlanul feküdt; elégedetten vette tudomásul, hogy a halálban legalább — végre — melege van.

— Megsülsz, mint egy lanagut-tojás, ha még sokáig itt maradsz a napon.

Metae összerezzent a váratlan hangra. Fájdalom hulláma remegett végig összezúzott, túlerőltetett izmain.

— Min Anyjára — nyögött fel bánatosan —, élek. — Erőlködve kinyitotta a szemét. Azután rögtön le is hunyta, hogy kívülrekessze a ragyogást.

— Jaj! Hol vagyok? Megvakultam! — Újra mozdulni próbált. — Jaaajj!

— Csitt! Még a hangod is olyan, mint egy lanaguté.

Metae köhögött, és leküzdötte a könnyeit. Túlságosan rettegett ahhoz, hogy felnézzen a hang birtokosára. Nem természetes eredetű volt a vihar, és ki tudja, miféle szörnyűséges dolgok keltek életre a nyomában!

— Kelj fel, ifjú lány ... ha ifjú vagy egyáltalán — mondta a hang. — Segítek átmenned az árnyékba. — Metae érezte, hogy kezek ragadják meg fájó vállait, és megpróbált feltérdelni, részben azért, hogy enyhítse a fájdalmat, részben pedig azért, hogy engedelmeskedjen a hang parancsának. Várta, hogy elmúljon a szédülése, aztán kinyitotta a szemét, és megpróbált megállni a lábán.

Egy fájdalmas huppanással rögtön visszaesett a földre. Össze voltak kötözve a bokái! Metae dühödten odébb hemperedett a fölé hajló

öregasszony elől, mert biztosra vette, hogy ő kötözte meg a lábát.

— Hm — dünnyögte az aszott öregasszony. — Úgy össze vagy csomagolva, hogy már csak a nyárs hiányzik. Azt hittem, csak hínár. — Metae rémült arcát látva aztán hozzátette: — ne ijedj meg, nem akarlak megenni. Igaz, hogy cudar helyen élek, de attól még nem vagyok boszorkány.

Metae újra odanézett a lábára. Csak a horgászzsinór szorította, ami még mindig ott volt a lába köré csavarodva. Megkönnyebbülten visszadőlt a homokba, s az öregasszonyt figyelte, aki most egy éles követ húzót elő az övéből. Néhány erőteljes ütéssel megszabadította Metaét kötelékeitől. Metae elégedetten nyugtázta, hogy az asszony olyan óvatosan vágta át a zsineget, hogy a leghosszabb épen maradt részeket érintetlenül hagyta. A jó horgászzsinór nagy értéknek számított.

— Ki vagy te? — kérdezte Metae, miközben az asszony felgombolyította a zsineg parton maradt részét, ami nagy hínárcsomókkal gabalyodott össze.

— Min kilenc kardjára! — kiáltott fel az öregasszony, tudomást sem véve a lány kérdéséről. — Egy taape! És még elég friss, ehető. Nem gondoltam, hogy még egyszer hidegvízi halat ehetek életemben. Hát tényleg jó napom van ma. Gyere, lányom, vigyük ezt hátra a tűzhöz, mielőtt még romlani kezd! — Feltápászkodott és elsietett a parton. — Még ha csak nyersen ehetném meg, azzal is boldog lennék — hallotta még Metae a távolodó öregasszony motyogását.

A lány nagy fájdalmak árán feltérdelt, és elnézett az öregasszony után. Ahogy körbepillantott, látta, hogy messzire vetődött Komlin országától. Messzire került a Keleti Földrésztől is; ha nem így volt, akkor semmi sem volt igaz abból, amit tanult, vagy pedig varázslatos módon megváltozott az éghajlat.

Hazája Quayth tartomány legészakibb részén terült el, s az év nagy részében, de főként télen, hideg és szürke volt ott minden. S bár Komlinnak kevés kapcsolata volt a külvilággal, Metaének apja minden hírről beszámolt, amit a nagy néha megjelenő sulcari kereskedőhajók vagy a még ritkábban felbukkanó látogatók hoztak a magas hegyeken túlról. De efféle helyről Metae még sohasem hallott.

Párás, fülledt volt a hőség. Metae lerángatta magáról ujjasát, de így is patakzott a veríték a hátán és a hóna alatt. Átázott nadrágja feszesen tapadt a lábához, s a só marta a bőrét. A levegőbe szimatolt, érezhető-e még a gonosz bűze, de csak a tenger édeskés szagát és a buja növényzet nehéz illatát hozta felé a szél.

Smaragdzöld volt a víz, s kék sávjaival oly gyönyörű volt, hogy Metae el sem tudott képzelni ehhez hasonlót, a parttól pedig zöld, lombos erdősáv nyúlt a szárazföld felé. Arany napfényben csillogott a pára.

Hová lettek Komlin sziklás partjai, a kikötőt övező kopár szigetecskék? És tényleg; létezett-e valaha bármi más is ezen a napsütötte földdarabon kívül? Metae csak a tiszta, azúr színű égboltot látta, amikor elnézett a tenger felett. A hőség ellenére megborzongott.

Az öregasszony után botorkált, és utánakiáltott:

— Ki vagy te? Miféle hely ez?

Az öregasszony visszafordult, s összehúzott szemmel fürkészte a lányt.

— Le kellene mosnod magadról a sót, mielőtt kimarja a bőrödet — mondta. Aztán meglágyultak a vonásai. — Gyere, elbeszélgetünk; amíg te áztatod magad, addig megsül a hal.

Egy közeli, tiszta vizű tavacskához vezette Metaét, és olyan leveleket mutatott neki, melyeket összemorzsolva lágy, szappanszerű anyagot kapott a mosdáshoz, Metae sikálni kezdte magáról a tenger sóját, az asszony pedig közben kibelezte és széles, zöld levelekbe burkolta a taape-t. A csomagocskát a régi hamuval telt gödörben égő tűz fölé tartotta.

— Kelana vagyok — mondta kisvártatva. — Ó, látom, ismered a nevem. Te komlini lehetsz.

Metae bólintott; eltátotta a száját, s csak akkor csukta be, amikor a szappan keserű ízét érezte.

— Jól ismerem a neved, néném — mondta, miután kiköpte a szappant. — Apám, Garrin, a te fivéred uralkodott Komlin országában.

— Garrin? — ismételte az asszony. Arca fellángolt a hirtelen örömtől, s Metae látta, hogy igazat mondanak a róla szóló történetek: gyönyörű nő lehetett a maga idejében. — Garrin lett az uralkodó? — Aztán megváltoztak Kelana vonásai. — Azt mondtad, „uralkodott”.

Metae lesütötte a szemét.

— Apám öt hónapja halt meg. Most Taggart bácsikám kormányoz, amíg egy hónap múlva át nem vehetem a hatalmat.

— Ajjajj! — sóhajtott Kelana. Visszasüppedt a mohával benőtt buckára, s megdörzsölte a homlokát. — Szóval Taggartnak végül sikerült elnyernie a Komlin feletti uralmat!

— Nem! — kiáltotta Metae. — Míg én a világon vagyok, az a gonosz ember nem fog uralkodni Komlin földjén!

Kelana keserűen felkacagott.

— Én is ezt mondtam húsz évvel ezelőtt. De aznap, amikor megkaptam volna a koronát, Taggart elárult. A Grayson-dombokra zarándokoltam fel egyedül azon a reggelen, hogy meggyászoljam apánk halálát. Amikor a sziklák tetején jártam, egy hirtelen szélroham lesodort a csúcsról, és lezuhantam, de nem a sziklákra, hanem egy nagy tengeri viharba, aminek egy pillanattal előbb még nyoma sem volt. Úgy sodort keresztül valami áramlás a jeges vizen, mint egy tehetetlen hínárköteget, és később szárazra vetett az egyik külső szigeten.

— De hogy kerültél ide? — kérdezte Metae, s a buja növényzetre mutatott. — Ez nem Komlin földjének sivársága.

— Ne higgy a szemednek, gyermekem — mondta Kelana. — Ez ugyanaz a sziget, amit először érintett a lábam.

Metae a homlokát ráncolta; nem először támadtak kétségei afelől, megbízhat-e az öregasszony szavában. Eléggé őszintének látszott, s hangja is, arca is apjára emlékeztette a lányt.

— Majdnem teljesen megfagytam már, mire a sziklákra vetett a víz — folytatta Kelana. — Utolsó erőmmel Gunnorához fohászkodtam segítségért, meg azokhoz az ismeretlen istenekhez, akik e helyen lakoznak. Ezzel megzavarhattam azokat a gonosz erőket, melyek Taggart segítségére voltak abban, hogy ide száműzzön engem.

Hirtelen elsötétedett az ég, és még hidegebb lett a levegő. Aztán, mintegy válaszképpen, egy kék villám cikázott át az égbolton, és valamelyest alábbhagyott a hideg. Hatalmas szél támadt, és azt hittem, visszafúj a tengerbe, de ugyanolyan hirtelen fák és dús lombok fakadtak a semmiből, és megvédtek a jeges orkántól. Esni kezdett; ettől csak tovább sűrűsödött a növényzet. Olyan volt, mintha a gonosz és a jó erői vívnák itt a saját csatájukat, s az én életem lenne a győztes jutalma.

Minél hevesebb és veszélyesebb lett a gonosz erők támadása, annál gyengédebben dajkálta az élővilágot a jó vendégszeretete, mígnem végül az egész sziget ilyenné változott, amilyennek most is látod. Épp csak ki kell nyújtanom a kezem, ha érett gyümölcsre vágyom, csak beledobok egy zsineget a koralltengerbe, és halakkal csillapíthatom az éhségem. — A tűzre pillantott, ahol parázsló szén felett sült a hal. — De a Komlinban fogott hallal semmi sem ér fel.

Napokig folyt a harc, míg végül visszavonultak a sötétség erői, és azóta örökösen meleg, párás az idő — mondta Kelana. — Akkor jöttem rá, hogy egyszer s mindenkorra elvesztettem minden esélyt a szabadulásra. Míg a jó erők átváltoztatták a földet, hogy megélhessek rajta, a gonosz erői láthatatlan falat vontak a sziget körül. Megölni nem

tudtak, ehelyett csapdába ejtettek itt a szigeten. Ha elég hamar jelzőtüzet gyújtottam volna, azt észrevehették volna a szárazföldről.

Kelana felsóhajtott.

— De nem tettem. Így húsz éve élek itt, mindössze néhány mérföldre a hazámtól, és semmit sem érek vele.

Átnyújtott Metaének egy durva szövésű ruhadarabot.

— Taggart tudja, hogy te... hogy mi életben vagyunk? — kérdezte Metae, miközben a teste köré csavarta a ruhát. Furcsállta, hogy vállát és karját szabadon éri a nap, de egyáltalán nem volt kellemetlen érzés.

— Nem hiszem — mondta Kelana. — Egyikünket sem mert egyszerűen megölni. Túl közeli rokonai vagyunk. Az ő korlátozott hatalma nem tudott volna szembeszállni a nép haragjával. Azt hiszem, azt remélte, hogy mindketten itt pusztulunk a naptól és a szárazságtól, ahol soha senki nem találja meg a tetemünket. Arról nem szerezhetett tudomást, hogy a sziget átváltozott. Nem; szerintem, azt hiszi, mind a ketten meghaltunk már.

Metae elégedetten szimatolt a levegőbe, amint Kelana levette a halat a tűzről. Barna, rotyogva gőzölgő pirított gumókat is tűzött az öregasszony a nyársra. Az egyiket óvatosan odanyújtotta Metaének.

— Taggart azt mondja, hogy nagy gyászodban levetetted magad a Grayson-dombokról; azt mondja, magad kerested a veszted — mondta Metae, miközben óvatosan harapott egyet a gumóból; olyan volt az íze, mint a pirított húsdiónak, bár másfajta szövetek alkották. A második falattal megégette a nyelvét.

— Leugrottam, mi? — morogta Kelana. Egyenlő adagokra osztotta a húst, és gondosan lenyalogatta a levét az ujjairól. — És te ezt elhiszed?

Metae felcsattant:

— Taggart azt is mondja, hogy egy nő nem tud egy férfi ügyességével halászni! — Kezében a gőzölgő taape-val elismerően intett a nagynénje felé. — Nemigen hiszek abban, amit a bácsikám mond.

A szigeten gyorsan teltek a napok. Metae számára túlságosan is gyorsan. Azon aggódott, meg tud-e szökni, mielőtt még Taggart Komlin korlátlan urává válik. Amikor nem a tengert bámulta, kivihetetlen terveket szőve a láthatatlan fal legyőzésére, Kelanával beszélgetett arról, mi minden történt azóta, hogy az asszony eltűnt hazájából. Elmesélte, amit a Garrin és Taggart közötti, a hatalom gyakorlásáért vívott harcról tudott: elmondta, hogy Garrin a nép akaratára és támogatására épített, míg Taggart különös, néha mágikus harcmodort alkalmazott, melyet részben a sulcariaktól tanult, vagy a hegyekbe tett titkos kiruccanásai során

sajátított el. Komlinban nem számított mindennaposnak a mágia alkalmazása, noha mindenki tudta, hogy valamikor az egész környéket az Elődök lakták; a népnek nem tetszett, hogy Taggart olyan varázslatok segítségével uralkodik felettük, melyeket nincs joga használni. Metae apja mellé álltak. Ő cserébe sok-sok békés évvel, jóléttel jutalmazta őket.

— Reméltem, hogy uralkodásom alatt is megmarad a béke — mondta Metae egyre bátortalanabbul. — Taggart álnok módon, erőnek erejével ki akarja terjeszteni Komlin határait és ezzel a saját hatalmát.

Kelana viszonzásul a szigetről mesélt Metaénék. Együtt sétáltak a zátonyon, halásztak, élelmet és színes kagylókat kerestek a tengerben. Utóbbiakat Metae eltemette, hogy elpusztuljanak és kitisztuljon a belsejük, aztán egy polcra állította őket Kelana előtetős kunyhójában. A meleg esték során Kelana megtanította arra, hogyan kell kicsalogatni az otthonuknak kagylóhéjat választó apró remeterákokat a házukból; rájuk kell fújni, aztán addig énekelgetni halkan, míg az állatok annyira kimerészkednek, hogy az ujjai közé kaparinthatja őket.

— A remeterák a legjobb csali — mondta Kelana. — De ne hagyd nekik prédául a legszebb kagylóidat, mert jönnek ezek a kis tolvajok, és ellopják a legszebbeket is! Mindig lakást cserélnek, valahányszor üresen találnak egy tágasabb kagylót.

— Semmiképp nem mehetünk el erről a szigetről? — kérdezte Metae a nénikéjét. — Semmiképp nem törhetnénk meg a minket elrejtő varázst?

— Csak ha megtalálnánk és szétzúznánk azt a gonosz erőt, ami fenntartja — mondta Kelana. — Azt a kevés természetfeletti tudást, ami felett rendelkeztem, elvesztettem a jó és a rossz első harca idején. Nem hiszem, hogy te...

Metae a fejét rázta.

— Közülünk csak Taggart látszik képesnek arra, hogy mágikus erők felett rendelkezzen.

— Ami szintén azt mutatja, hogy valami förtelmes dolognak áldozta a lelkét — felelte Kelana. — Mindig azt tartották, hogy a mi családunk nem rendelkezik efféle tudománnyal. A gonosz forrásának itt kell lennie a közelben, valamilyen élőlény formájában — folytatta. — De lehetetlen végigkutatnunk minden egyes növényt és állatot ezen a szigeten. A jóakaróm, akárki legyen is, jól végezte a dolgát. Húsz éven keresztül mindennap kerestem, de mindhiába. Nem, gyermekem, innen nincs menekvés.

De Metae nem volt hajlandó lemondani a reményről. Mindennap járta a szigetet, fürkészett, kémlelt, állandóan a rejtély kulcsát kereste. A

legjobban a tengerben érezte magát. A sekély vízben lépdelve alattomos korallokon taposott szandáljával, melyet száraz indákból font neki Kelana; és úszott a mélyben, miközben sokszor zsinegen húzta maga után az örökké falánk halaknak szánt csalit. Faháncsból készült ruhái foszladozni kezdtek a tengervízben, de mivel maguk voltak a szigeten, a lány nem aggódott emiatt.

Egyik nap Metae egy nagy kék hal nyomában úszott, s eközben egy erősen csipkézett korallkinövésnél találta magát. Megborzongott. Veszélyes hely volt ez, s jó néhány itt tanyázó korallpolip olyan mérgekkel fertőzött, melyektől napokig beteg lesz az, aki ostoba módon hagyja, hogy az állat a csupasz bőréhez érjen. Bár Metaét elbűvölte a hal látványa, elfordult, hogy más, könnyebben megközelíthető zsákmány után nézzen.

Amikor később elbeszélte nénikéjének az esetet, Kelanának felcsillant a szeme. Azt kérdezte a lánytól, látott-e ott még valamit a halon és a korallon kívül. Esetleg egy rejtőzködő angolnát az egyik mélyedésben? Vagy valami más, sötét tengeri lényt?

— Nem néztem a korallon túlra — felelte Metae. — Nem éreztem magam biztonságban azon a helyen, mintha csak valami gonosz lakozott volna...

Egy pillanatra nénjére meredt; maga sem hitte el, amit az imént mondott. Aztán felugrott, és futásnak eredt vissza, a tenger felé. Kelana a nyomában. Metae keresztültocsogott a sekély szakaszon, s visszasietett arra a helyre, ahol a kék hal eltűnt a szeme elől.

Körülúszta a korall csúcsát, s közben gondosan kikerülte azokat a vörös részeket, melyekről tudta, hogy mérget tartalmaznak. Újra megborzongott, mintha azon a részen hidegebb lett volna a víz. Amikor visszanézett Kelanára, látta, hogy az idős asszony megállt egy kicsit hátrébb, s korallpárkányon álldogál. Fázósan húzta össze magát, mintha fagyos lenne a víz és a levegő.

— Nem tudok közelebb jönni — lihegte Kelana, amikor pillantása találkozott Metaéével. — Túl hideg van, túl nagy a taszítás. A közelben tanyázik a gonosz. Neked kell megtalálnod...

Metae bólintott.

— Sok szerencsét! — hallotta még nénikéje kiáltását, miközben újra lemerült, hogy megvizsgálja a korallképződményt. Körbeúszta, nem volt valami nagy, aztán a felszínre emelkedett levegőért.

— Menj vissza! — Kiáltotta nagynénjének, mert látta, hogy Kelanát megkörnyékezte a környéken tanyázó gonosz. Tudta, hogy az

öregasszony nem elég erős ahhoz, hogy sokáig képes legyen visszaverni a támadást.

De Kelana nem ment.

— Most rám összpontosítja a figyelmét! — kiáltotta. — Próbáld megtalálni, mielőtt még rájön, hogy te is itt vagy!

Metae újra alámerült.

Ott van! Meglátta! Valami zöldesfekete tömeg lüktetett egy vörös korallrés mélyén. Lehetetlen volt hozzáférni anélkül, hogy az ember kapcsolatba ne kerüljön a méreggel. Metae felúszott, hogy levegőt vegyen.

Kelana szorosan behunyta a szemét. Ugyanabban az ütemben billegett a vízben állva, mint odalent a lény.

— Gunnora óvjon mindkettőnket — suttogta Metae; egy éles követ húzott elő az övéből, s újra lebukott. Habozás nélkül belenyúlt a lyukba.

A korall égette a bőrét, mint a tűz, de ő erőt vett magán, s még beljebb tolta karját a csipkézett nyíláson. Valamennyi ösztönével harcba szállva belevágta a kőkést a nyálkás, remegő tömegbe. Rémülten érezte, hogy a kő valami keménybe ütközik. Kicsúszott a kezéből. A lény hirtelen kettéhasadt középen, s visszahúzódott onnan, ahol Metae először megérintette. Lassan nyílt szét, s úgy vonult vissza, mint a nyálka az aranygomb alól, melyet, körbefogott.

Metae kis híján eltátotta a száját, amikor felismerte az aranyszínű alakzatot. Egy kagyló! A legszebb, amit eddig látott. *Persze,* gondolta, *ebben a kagylóban ölt testet a sziget minden jósága. Most össze van zárva a belül lakozó gonosz lénnyel itt a tengerben.*

Úgy érezte, rögtön szétpattan a tüdeje, mégis tovább tolta előre a karját a résben. Tudta, hogy ha most a felszínre emelkedne levegőért, sosem venné még egyszer a bátorságot, hogy benyúljon a tüzes hasadékba. Csak bátorságért fohászkodott... meg azért, hogy a lénynek ne legyenek méregkarjai, mint egyes tömlőbelűeknek. Remegő ujjai közé fogta, s felemelte a kagylót.

A vörös korallfolyosóból kifelé vezető út még a bemenetnél is rosszabb volt. Halálos fájdalom hullámai nyilalltak a karjába, és hideg borzalom kerülgette az ujjai hegyét. A lény visszakúszott a kagyló külsejére; megpróbálta elérni Metaét. A lány érezte, hogy ezzel egyidejűleg agya mélyére is megpróbálja befészkelni magát az ocsmányság. Sikerült visszavernie a rohamát azzal, hogy a kagyló alját hozzádörzsölte a korallhoz, s így visszakényszerítette a lényt háza belsejébe. Amikor végre lerázta magáról, már alig volt ereje visszalökni magát a felszínre.

Amint levegővel telt meg a tüdeje, rögtön a derekára erősített kötött táskához kapott, és kinyitotta. Beledobta a kagylót, és szorosan marokra fogta a csomagot. Fájdalommal és halálos kimerültséggel küszködve tért vissza Kelanához. Egymást támogatva visszabotorkáltak a zátonyon keresztül; egyedül aligha tudtak volna megállni a lábukon.

A partra érve Metae árnyékot keresett, jó messze a víztől, és rögtön dörzsölni kezdte magát a homokban. Három arasz mély lyukat ásott, s kinyitotta fölötte a táskát, hogy eltemesse a kagylót. A kifele kandikáló lény azonnal visszacsusszant a kagylóba, amint az a száraz homokhoz ért. Kis botocskákkal vette körül a kagylót úgy, hogy az egyik végével lefelé feküdjön, s legnagyobb nyílása lefelé nézzen. Aztán ő meg Kelana homokkal borították be a zsákmányt.

Metae napokig beteg volt a kagyló eltemetése után. A korall mérge tombolt a testében, s a csapdába ejtett, rothadó gonoszság dühe az agyában. Önkívületének egyes szakaszaiban azt gondolta, saját testét zárták a kagyló belsejébe, s ott hal meg, ott rohad el lassan ő is, kiszárad, felszívódik, mint az undok fekete olaj a homokba. Metae csak Kelanának köszönhette, hogy életben maradt, pedig az asszony maga is alig élt már.



Amikor Metae végre magához tért, gyenge volt, de tiszta volt az agya; megdöbbenésére szokatlan hűvösséget érzett a levegőben.

— Elbuktunk, néném? — kiáltotta ijedten. — Megszökött a lény?

Kelana odasietett mellé.

— Az isteneknek hála, magadhoz tértél végre — mondta az asszony. — Nem, nem szökött meg. A halála az, ami miatt kezd megtörni a varázs. A sziget visszatér természetes állapotába. — Kelana segítségével Metae felemelte a fejét. Az asszony folytatta: — Nézd! Kezd eloszlani a körénk emelt fal; már látszanak a szárazföld körvonalai a tenger felett.

Még néhány nap, és teljesen visszatérünk a valóságba, s jelzőtüzet

gyújthatunk, hogy felhívjuk a komliniak figyelmét.

Metae egy pillanatig a ködös, szürke látóhatárt kémlelte, aztán a karjára nézett. Már nem volt olyan éles a fájdalom, de cikcakkos sebhelyek éktelenkedtek nemrég még selymes bőrén. Amikor ezt látva Metae rémülten felkiáltott, Kelana nyugtatgatni kezdte:

— Csak kívülről ilyen csúnya a karod — mondta neki. — Ha nem sérted meg megint a közeljövőben, újra ép lesz. — Metae sírva szürcsölte a Kelana által készített zöldséglevest, aztán zavaros, mély álomba merült. A következő ébredésekor Kelana ismét meleg levessel s bátorító szavakkal köszöntötte. — Eltűnt a korallzátony — újságolta. — Már alig van nyoma a homoknak, a part tele van kövekkel, mint azelőtt. A lombok helyén bozótos és sótűrő csalit.

— És a jelzőtűz? — kérdezte Metae csaknem suttogva. Nem tudott ennél hangosabban beszélni. A karját dörzsölgette, de nem fordította oda a tekintetét.

Már elkezdtem gyűjteni az uszadékfát — mondta a nagynénje. — De lassan megy a munka. Ha jobban leszel, segíthetsz te is. — Akkor Metae alaposabban végignézeztt Kelanán. Döbbenten látta, hogy nénje mennyire megváltozott. Kelana éveket öregedett a zátonyon vívott harca óta. Most gyengének, törékenynek látszott, s teste még soványabb lett a szakadozott gyapjúruha alatt, amit azért vett fel, hogy védekezzen az egyre növekvő hideg ellen. Az a ruha volt rajta, amit akkor viselt, amikor a szigetre vetődött.

— Pihenésre van szükséged, nénikém — mondta Metae, és megpróbált felkelni. — Én is meg tudom rakni a tüzet.

— Te még felülni sem tudsz, lányom! — dördült rá Kelana. — Idd ezt meg, és bízzuk az istenekre, hogy maguk fejezzék be a dolgot, akkor, amikor akarják. Én életben maradok.

Sok-sok napnak kellett még eltelnie, míg Metae úgy érezte, teljesen visszatért az ereje. Naphosszat a távoli komlini partokat bámulta, nézte, hogyan lesznek egyre élesebbek a körvonalak a tenger felett. Amikor már elég erősnek érezte magát, rövid sétákat tett a parton: hordalékfát gyűjtött. Az elvarázsolt sziget sohasem bővelkedett száraz tüzelőanyagban, s az a kevés, ami még megmaradt a korábbi készletből, szétporladt Metae kezében, miközben a tűzrakó hely felé vitte. Mindig messzebbre kellett mennie, hogy igazi fát keressen az igazi világban.

— Csak egy esélyünk van — mondta Kelana, miközben egy girbegurba, sómarta rönkkel bajlódtak. — Észre kell venniük ezt a tüzet, máskülönben itt halunk meg a hidegben. Sem időnk, sem fánk nem lesz

új tüzet gyújtani. — Megborzongott a jeges szélben.

Metae még jobban küszködött, s fogcsikorgatva szállt szembe a beteg karját kínzó fajdalommal a farönkök cipelésekor. Amikor Kelana észrevette, mennyire szenved a lány, eltiltotta egy időre a munkától azzal, hogy a tűz várhat, Metae karját viszont meg kell menteni.

Amikor már bizonyosak voltak afelől, hogy a bomlási folyamat befejeződött, s a hangyák és a többi föld alatti rovar rablóhadjáratai teljesen megtisztították az aranykagylót a gonosz lény maradványaitól, a két nő kiásta a kagylót. Még Komlin halvány, téli napsugarában is ragyogóan tündökölt a színe. Metae alaposan beleszagolt, s nyomát sem találta a korábbi undok lakónak. Leöblítette a kagylót a tengerben, aztán egy hordalékfából készített polcra tette ideiglenes szálláshelyükön.

Néhány nap múlva észrevette, hogy a kagyló elmozdult a helyéről. Arra gondolt, valami oknál fogva a nénikéje tehette át máshová, s nem tulajdonított különösebb jelentőséget a dolognak. Aznap valamivel melegebb reggelre ébredtek, s a lány azt tervezte, a sziget másik végébe megy, hogy összegyűjtsön minden maradék tüzelőt.

Másnapra újra helyet változtatott a kagyló. Metae ezúttal a homokban bukkant rá, az ajtó közelében. Felemelte, s amikor megfordította, meglepetten felkacagott. Apró remeterák ütött tanyát a nagy aranykagylóban. Különös volt, hogy egy rák ilyen formájú és méretű kagylót választ, de Metae elismeréssel adózott az állat merészségének, ami ilyen remek otthonhoz segítette.

Viszont a kagylót sem akarta elveszíteni, így hát megpróbálta kiűzni belőle a rákot. Egész reggel énekelgetett, és finoman fújdogálta a nyílást, de a rák szorosan összehúzta magát, s biztos menedékre lelt a kagyló belsejében. Végül Metae undorodva feladta a harcot, s egy magas peremű kosárba hajította a kagylót. Már túl késő volt ahhoz, hogy átmenjen a sziget túloldalára, s vissza is érjen sötétedés előtt, így hát azzal töltötte a délutánt, hogy nénjének segédkezett a meglévő tűzifa rendezgetésében.

— Talán meg kellene próbálnunk tüzet gyújtani a meglévő fával — mondta Kelana aznap este. — Nem tetszik nekem ez a melegedés. Ha vihar közeledtét jelzi, minden esélyünk elvész a segélykérésre.

Légy türelemmel még egy napig, nénikém! — kérlelte Metae. — Jócskán vannak még nagy fadarabok a sziget túlsó végén. Holnap összeszedem őket, és holnapután reggel meggyújtjuk a tüzet.

Másnapra megint eltűnt a kagyló. Metae átkutatta a kunyhót, aztán az egész tisztást is, s végül nénjét is segítségül hívta. Már dél is elmúlt, mire

megtalálták a kis rákot, aki lassan vonszolta új otthonát a sziklákon keresztül, a tenger felé. A két nő felnevetett, és visszavitték a kagylót. Kelana vastag kosarat font ágakból, s miután beletette a kagylót, a kosár nyílását füvekből sodort fedéllel takarta el. Más, a rák számára megfelelőbb kagylókat tettek a ketrec mellé, hogy lakhelyének megváltoztatására csábítsák az állatot. Megegyeztek, hogy a jelzőtűz várhat még egy napot.

Másnap reggel már egészen melegre fordult az idő, s Metae meglepetten látta, hogy új növények hajtottak ki a sziklás parti sáv széle mentén. Leszenvedte magáról a vastag kabátot, aztán szitkozódva vette tudomásul, hogy a rák újból megszökött a kagylóval. Lyukat vájt a füvekből készült erős fedélen. Kutatás közben Metae észrevette, hogy foltokban kezd visszatérni a homok, a víz pedig különösmód kék színű.

— Ó, istenek! — suttogta a szárazföld felé pillantva. Már csak egészen halvány körvonalak mutatkoztak a láthatáron. A szigetre kezdett visszatérni a varázs.

— A rák! — kiáltotta. — Taggart gonoszsága a tengeri lényből átváltozott az egyetlen olyan élő formává, amely képes visszaszerezni a kagylót. Remeterák! Gunnora bocsássa meg ostobaságomat!

Már túl késő volt tüzet gyújtani. Újra működött a varázs. Soha senki nem venné észre a jeladást.

Metae hívta Kelanát, s megint együtt indultak az aranykagyló keresésére. Alaposan átvizsgálták a kunyhótól a tengerig vezető utat, mert előző nap arra indult a rák. Késő délután, amikor Metae már csaknem feladta a reményt, Kelana arany csillogására figyelt fel a víz mellett. Odarohant, azután felsikoltott és visszahőkölt.

— Képtelen vagyok megérinteni! — kiáltotta, és elterült a homokban.

Metae leküzdötte az előtte falként tornyosuló undort és félelmet, mely nem engedte, hogy megérintse a kagylót; olyan érzése volt, mintha fagyossá dermedő szurokban járna.

Kézzel nem tudott hozzányúlni a kagylóhoz, így hát fogott egy botot, és azzal lökte meg, vissza a szárazföld felé. Újra és újra lendítette a botját, s visszavonulásra késztette az elvetemült rákot a sziklákon és a homokos részeken felfelé terelgetett kagyló belsejébe. Valahányszor lesújtott az állatra, tüzes fájdalom futott végig karjának beteg izmain.

Metae addig pofozgatta a kagylót, míg végül sík kőfelületre ért vele. Akkor egy nagy szikladarabot fogott fájdalomtól zsibbadt kezébe.

Ne! — kiáltotta Kelana a háta mögül. — Ne zúzd szét a kagylót! Ez rejti a jó erőit is, és mindent elveszítenénk azzal, ha elpusztítanánk. A gonosz

védtelen prédáivá lennénk!

Metae elszörnyedve nézett előbb nagynénjére, azután vissza a kagylóra. A rák máris húzta visszafelé terhét a tenger felé. Metae felvette a botot, és újra ütni kezdte a kagylót, s nem engedte eltávolodni a tűzrakó hely körüli tisztástól.

— Mit tehetünk? — kérdezte, s borzongás futott végig a testén az igazi és a képzelt fájdalom rohamától.

— Nem tehetünk semmit — mondta Kelana. — Nem ölhetjük meg a gonoszt úgy, hogy eltemetjük a rákot, mert a tengeri lénnyel ellentétben ez el tud mászni, és a kagylót is magával viszi. Magától sohasem fog előjönni, a kagylót pedig nem zúzhatjuk szét. — Könnyeit törölgetve lerogyott Metae mellé. — Nem tehetünk mást, mint hogy szabadon engedjük, és reménykedünk, hogy maradt itt valami az igazi világból, ami láthatóvá teszi majd reggel a jelzőtüzünket. — Hangja elárulta, hogy valójában nem reménykedik már a megmenekülésben.

— Nem — válaszolta Metae. — Akkor Taggart újra és újra felhasználhatná ezt az ocsmány dolgot. El kell pusztítanunk. De ezúttal egyszer s mindenkorra. — Visszapofozta — a kagylót a tisztás közepére, aztán nagynénje kezébe nyomta a botot, és futásnak eredt a kis tűzrakó hely felé.

— Mit csinálsz? — kiáltott rá Kelana, amikor Metae visszafordult egy parázsló fadarabbal a kezében. — Most nem gyújthatsz tüzet! Éjjel semmiképp nem vehetik észre a füstöt, a tűzből pedig csak hamu marad reggelre!

— Még mindig jobb, ha ezen a fura szigeten éljük le az életünket, mint az, hogy szabadon engedjük ezt a szörnyet — mondta Metae, s az uszadékfagúla alá lökte az izzó gallyat. A száraz fa hamar tüzet fogott, és úgy égett, ahogy az odavarázsolt, átnedvesedett hasábok sohasem. Magasra csapó lángnyelvek világították be az esti égboltot.

Lehetetlen volt botokkal vagy sima kövekkel a tűzbe löködni és ott tartani a kagylót. Metae testén hideg borzongás futott végig, amikor rádöbbent, hogy újra meg kell érintenie a lényt. Bal karját arca elé tartva, nem törődve nénje figyelmeztető kiáltásaival, kinyújtotta a jobb kezét, hogy felkapja a kagylót. Egy pillanatra úgy érezte, megint agyára tekeredik a sötétség köpönyege. De erőnek erejével lerázta magáról a kábulatot, s a lángokba tartotta a karját.

Újra átélte azt, amit annak idején a vörös korall alagútjában. Sikoltozott, tétovázott, s a szeme sarkában táncoló fekete folt látványa okozta rémületében már-már visszahúzta a karját. Saját félkarú,

tehetetlen önmagát pillantotta meg, aki arra is képtelen, hogy behúzza a csónakba a horgászzsineget. Nem tudta tovább csinálni. Egyszer csak hűvös kezek érintették az arcát, óvták a tűz hevétől. Vékony, törékeny alak állt a teste és a tűz közé. *Ó, Kelana,* gondolta Metae, *hát megint te hozol vissza a sötétségből.* Eltökélten tartotta a kagylót a lángok között.

Végül, amikor a világ már csak a karját fonnyasztó fájdalomból állt, Metae úgy érezte, sikerült kiűznie a rákot. Agyában érezte, amint a lény elernyed, és kigördül a kagyló belsejéből, s végül lehull a szenesedő hasábok közé. Lassan felnyitotta a szemét, és visszahúzta a kezét. Csak az üres kagylót szorongatta sebes, véres öklében.

Metae és Kelana figyelték, hogyan ég el a rák. Mindketten érzéketlenek voltak már; nem törődtek sem a hőséggel, sem azzal, hogy a rák szánalmas erőfeszítések árán megpróbálta elérni őket. Lassan összezsugorodott, és előbb fekete hamu, majd ezer színben játszó nyálka maradt utána. A tüzet kemény sziklán rakták, így a visszamaradó olajszerű anyag nem tudott visszaszivárogni a földbe. Bugyborékolt, pezsgett, s végül bűzös, fekete füstté állt össze.

A füst egyre sűrűsödött, s gomolygó felhőkben szállt felfelé, de ezeknek a felhőknek a mérete nem állt arányban az elégett állat nagyságával. Addig tekergeti, addig terjeszkedett a füst, míg végül egyetlen hatalmas zöldesfekete oszlopba állt össze, s így emelkedett a magasba. Metae látta az első esti csillagok fényében, hogyan terül szét vastag takaró gyanánt az égen. Csak nézték, nézték, míg végül már semmit sem láttak.

Metaére és nénjére váratlanul köszöntött a hajnal. Egymáshoz simulva ébredtek a hideg szélben, tagjaik sajogtak a kemény kövön töltött éjszakától. A tűz helyén csupán parazsat találtak, s a füst nyomában már csak egy keskeny, piszkoszöld folt éktelenkedett a palaszürke égen. Az is eltűnt mindjárt, amikor Metae odafordította a tekintetét.

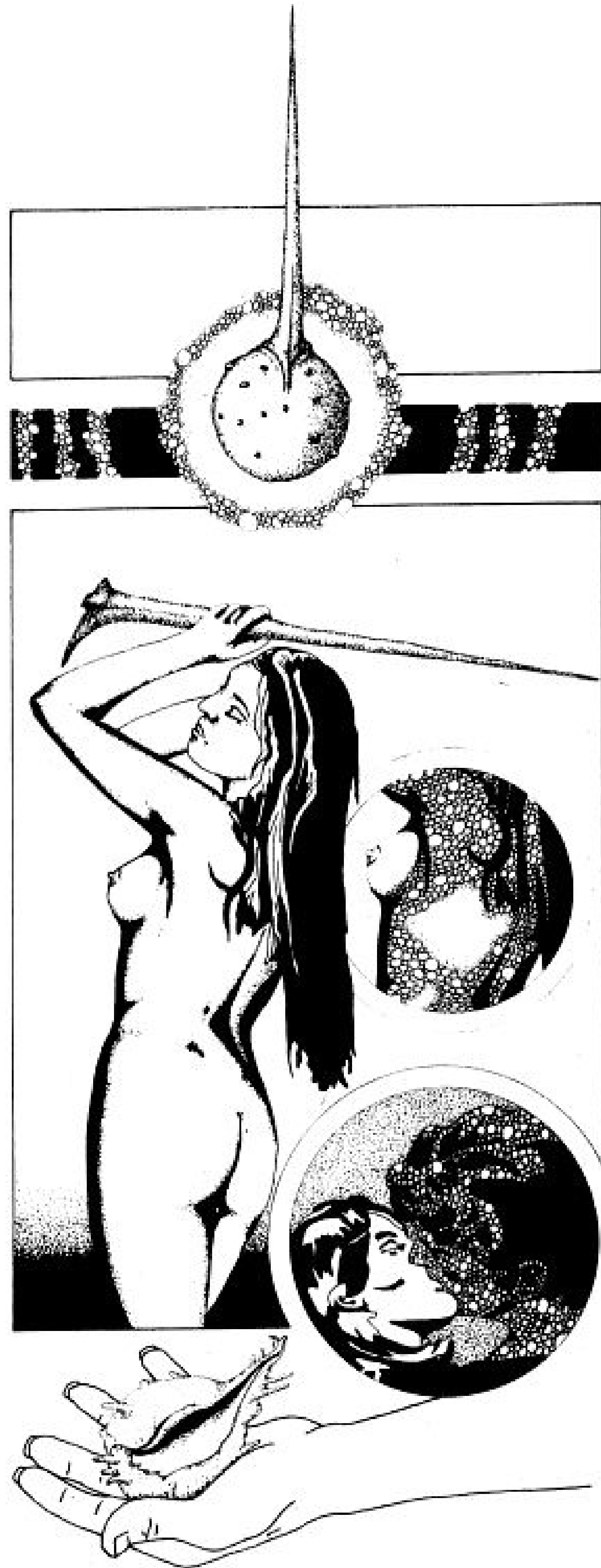
— Hahó! Metae, te vagy az? Hahó!

A hang hallatán a lány teljesen felébredt, megfordult, s a partot kémlelte. Embereket és csónakokat látott, egy egész flottára való csónakot; szorosan egymás mellett hánykolódtak a téli tengeren. Metae integetni próbált, de annyira fáradt volt, hogy nem tudta felemelni a kezét a földről.

— Nénikém — suttogta —, odanézz! A halászcsónakok. Megtaláltak minket.

Kelana pislogott, aztán lassan felült. Megpróbálta a vállára teríteni régi téli köpenyét, de az agyonperzselt rongydarabokká foszlott a testén.

Végigsimított megperzselődött hajszálain.



Hiúságát látva Metae elmosolyodott, s néhány pillanat múlva nagy büszkeséggel mutatta be megmentőiknek Komlin országának jog szerinti úrnőjét. Az idősebb férfiak azonnal fel is ismerték Kelanát, hiszen eltűnése előtt gyakran látták. Gyorsan előléptek, hogy felajánlják neki szolgálataikat.

— Hmm — dünnyögte Kelana kedélyesen. — Épp ideje volt már, hogy ideérjetek. -- Elhárította hűségesküjeiket, s ragaszkodott hozzá, hogy továbbra is unokahúga felé kötelezzék el magukat.

— Én már túl vén vagyok a politikához — mondta. — Túl hosszú ideig voltam távol. Nem vágyom már semmi másra, csak egy jó meleg szobára, ahonnan hallgathatom, hogyan süvít odakint a szél, meg sok-sok taapé-ra, ami soha nem fogy el. — A férfiak nevettek, és ünnepélyesen mindent megígértek neki.

— Mi hír Taggartról? — kérdezte Metae; bánta, hogy a név említésére felhők árnyékolják be nénikéje arcát, de tudta, hogy most ő felel a birodalom dolgaiért, s foglalkoznia kell Taggart ügyével.

A férfiak idegesen toporogtak, és sanda pillantásokat vetettek egymásra.

— Asszonyom, Taggart régens meghalt — mondta végül egyikük. Újra a társaira nézett. — Épp múlt éjjel történt. Amikor a fejére tették a koronát, Taggart hirtelen felüvöltött, és félreugrott. A magasba lökte a kezét, és láttuk, hogy égnek az ujjai. Megpróbáltuk eloltani a lángokat, igaz szívvel megpróbáltunk segíteni rajta, de a tűz feltartóztathatatlanul terjedt tovább a végtagjain, és csak fekete hamu maradt a nyomában. Ez a hamu lassan pergett lefelé a terem kőpadlójára. Ezalatt elégtek a lábai, a lábfejei. — A férfi megállt egy pillanatra; mély lélegzetet vett.

— Miután teljesen elemésztette a tűz a testét, a hamu lassanként folyékony anyaggá változott. Olyan ocsmány és gonosz volt a bűze, amilyen maga Taggart is volt életében.

A férfi elhallgatott, mert érezte, nem volt egészen helyénvaló az utóbbi kijelentése, de Metae intett neki, hogy folytassa. — A bűzlő olaj ott maradt még egy darabig a kőpadlón, aztán végül füstfelhővé dagadt. Kigomolygott a teremből; mi követtük, és láttuk, hogy errefelé tart. Hajnalban megláttuk ezt a szigetet, itt, ahol azelőtt semmiféle sziget nem volt. Akkor láttuk, hogy ez is Taggart sötét mágiájának a műve, ezért átjöttünk ide, hogy körülnézzünk.

— A gonosz végül mindig visszatér a maga fajtájához — mondta Kelana. — Taggart nagy árat fizetett a sikertelen merényletért. — Metae

sérült karjára esett a pillantása. A lány még mindig ott szorongatta a kagylót a markában. Hirtelen öröm suhant át Kelana kísérteties arcán.

Metae követte nénikéje tekintetét, és látta, hogy a kagyló közelében rózsaszínes árnyalatot nyert a bőre; egészséges és fényes új bőr keletkezett az égés helyén. Diadalmasan tekintett nagynénjére. Most értette meg, hogy a kagyló segítségével ismét a régi lesz a karja. A koralltól és a tűztől származó sebeinek nyoma örökké megmarad, de izmai és velük az ereje visszatér. Újra használhatja majd a karját, hogy odategye a taapé-t Kelana asztalára. Metae hangosan felnevetett a gondolatra. A kagyló Kelanáról is ugyanúgy gondoskodik majd, mint őróla.

Ami a kagylót illeti, nem fénylett már úgy, színe is megfakult. Valamikor tükörsima felszínén hajszálrepedések futottak, arany ragyogását krétaszürke árnyalattal cserélte fel. De egészben volt, ereje teljében. Metae vitte magával a csónakokhoz.

— Miért nem hagyod itt azt a régi kacatot? — kérdezte tőle az egyik férfi, amikor a lány, kezében a kagylóval, beszállt a csónakba. — Odahaza rád vár Komlin országának minden kincse és gazdagsága.

Metae elmosolyodott.

— Nem mindig a legszebb gyémánt a legértékesebb — felelte. A kagyló ott feküdt sebes tenyerén. Aztán felemelte, hadd érjék a téli napsugarak.

Hajdu Gábor fordítása
Rőczei György rajzai

Fantasztikus Lexikon

ATLANTISZ

Midőn a hatalmas istenek felosztották egymás közt a kozmoszt, Poszeidónnak, az óceánok urának egy, a Pireneusi-félszigettől Közép-Amerikáig húzódó szigetcsoport jutott. E szigetek legnagyobbika akkora volt, mint egész Kis-Ázsia.

A szigetek bővelkedtek természeti szépségekben, lakóik pedig, amint arról Poszeidón egykettőre meggyőződött, szépek voltak és értelmesek, ám mivel csak nemrégiben teremtették őket, híjával voltak a vezetőknek, a társadalmi rendnek. Még nevet sem adtak sziget-otthonuknak.

Ahogy Poszeidón birodalmát járta, a fősziget közepén emelkedő hegyen egy Klétó névre hallgató, gyönyörű lányra bukkant, akit tüstént a magáévá is tett, s aki utóbb tíz fiúgyermekkel ajándékozta meg. Elsőszülöttjüknek az Atlasz nevet adták, s Poszeidón a szigeteket, a környező óceánt az ő tiszteletére nevezte el Atlantisznak, illetve Atlanti-óceánnak.

Lévén azonban a legféltékenyebb az istenek között, nyomban ezután három mély árkot ásott Klétó hegye köré. Kilométernyi széles volt mindhárom, kilométernyi széles földkörök választották el egymástól őket. Poszeidón tíz felcseperedett s királlyá lett fia e körökön építette fel az akkori világ legpompásabb városát, középütt anyjuk palotájával és apjuk égbe nyúló templomával. A királyok mindegyike Atlantisz egytizede felett uralkodott, Poszeidón sugallatára azonban királyi tanácsot alkotva közösen kormányozták birodalmukat.

Sok évszázadon át Atlantisz volt a világ közepe. Békéjét és biztonságát hatalmas hadsereg és ötvezősoros gályák sokaságából álló flotta szavatolta, mellyel a környező népek hajóhadai együttesen sem mérkőzhettek. Atlantisz tudósai, mérnökei nem fukarkodtak a jó tanácsokkal: ők tanították meg az egyiptomiakat és a majákat, hogyan emelhetnek piramisokat, a görögöket arra, mire valók az atlaszfigurák; széles körben terjesztették fémmegmunkálási, csillagászati, orvosi és mágikus ismereteiket. Azt tartották róluk, makacsul kutatják a kozmoszt összetartó és mozgató erők titkát, melyet szintén az emberiség javára

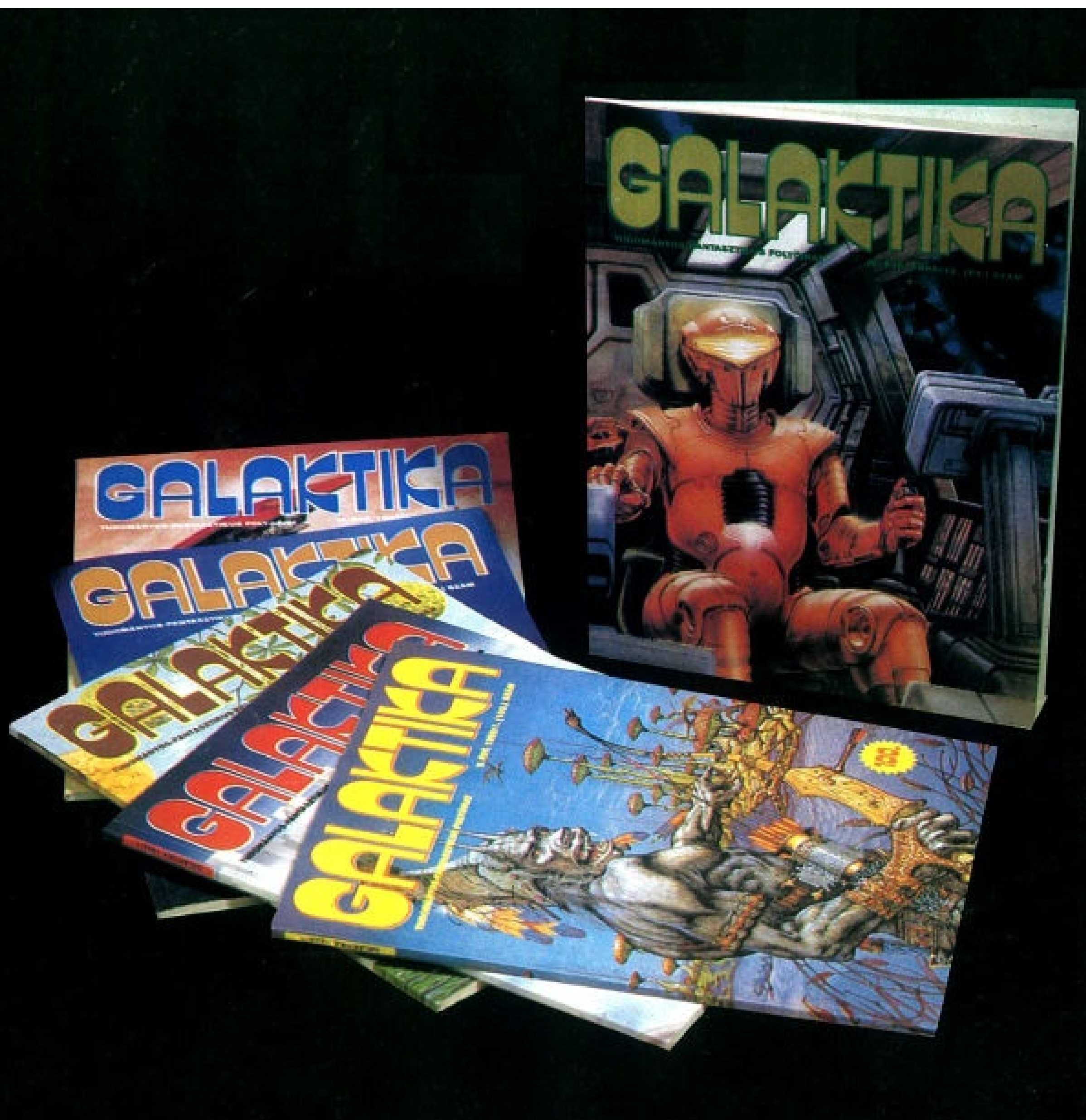
óhajtottak fordítani.

Jó ezerkétszáz évszázada azután a királyok megváltoztatták a környező népekkel kapcsolatos nézeteiket. Úgy döntöttek, hogy mindazok, akik részesülnek az atlantiszi kultúra áldásaiból, legyenek a birodalom adófizető alattvalói, s parancsot adtak seregeiknek a világ meghódítására. Csapatokat küldtek Közép- és Dél-Amerikába, ezek leverték az aztékokat, inkákat és majákat, s gazdag zsákmánnyal tértek meg Atlantiszra. Egy másik sereg Észak-Afrika ellen tört, azután Egyiptomban verődött össze újra, hogy a görög szigetvilág lerohanása után Ázsia királyságait is engedelmességre szorítsa.

Krisztus előtt 9500 körül hatalmas inváziós flotta hajózott be az athéni öbölbe, ahol a sokszoros túlerőben lévő partra szállókat elszánt akháj sereg várta. Mikor megütköztek, a kilőtt nyílvesszők elsötétítették a napot, a harci paripák patáinak dübörgésébe pedig még az Olimposz is beleremegett. Az akhájok bámulatos kitartással küzdöttek, s az atlantiszi hadak végül kénytelenek voltak meghátrálni. Hajóik épp kifutni készültek, mikor alvadtvérszínűvé vált az ég, majd elborították a sosem hallott mennydörgés közepette összetorlódó fekete fellegek. Az óceán roppant hullámokat vetett, a föld kérgét rengések rázták: napokig úgy rémlett, a kozmosz alkotóelemeire hullik szét. Az égből szüntelenül hullt a zápor, hegyek hasadtak meg, kiléptek medrükből a tengerek. Végre-valahára mégis elcsendesedett minden, s a partra vergődő hajók legénysége széthírlelte Atlantisz pusztulását. A szigetek felett egyetlen éjszaka alatt összecsaptak az óceán hullámai, eltörölve az egykor oly hatalmas, virágzó birodalom minden dicsőségét.

Az ókori történészek gyakorta latolgatták, mi okozhatta Atlantisz végzetét. Némelyek úgy vélték, Poszeidón büntette ily kegyetlenül hozzá méltatlanná lett, vereséget szenvedett népét, mások arra az álláspontra helyezkedtek, hogy az atlantiszi tudósok végül felfedték a kozmoszt mozgató erők titkát, s eme erőket elszabadítva a szigetvilág, majdhogynem az egész emberiség pusztulását okozták.





Ismeri a GALAKTIKÁT? A világ egyik legjobb science fiction